ERICA SOMMER

Un covor de perle

Traducerea şi adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI
ALCRIS
M94

Capitolul 1

Rianna si fratele ei Martin se plimbau pe strada lată care se întindea de-a lungul cheiului. Un sir de palmieri pitici străjuiau la distanțe regulate hotelurile impunătoare si blocurile de locuințe.

- Ce peisaj minunat trebuie să se vadă de la ferestrele camerelor care dau spre Mediterana, remarcă Rianna.

Martin era atent să găsească hotelul unde aveau acea importantă întâlnire de dimineață.

- Iată-l, spuse el după câteva minute. Hotelul Bolzano.

Recepționera îl informă pe Martin că domnul Holford Sinclair lipsea momentan, dar că avea să se întoarcă în scurt timp.

- Intre timp, vom bea o cafea.

După o jumătate de oră, Rianna aruncă o privire la ceas.

- Ai răbdare.

- Vreau să cred că va veni în cele din urmă. Ar fi păcat să fi făcut tot acest lung drum degeaba.

- Eşti o pesimistă incorigibilă. Aceasta este marea noastră şansă şi nu eşti dispusă să-i îngădui bietului om o întârziere de o jumătate de oră.

Rianna încercă să se gândească la ceea ce spera să-i aducă această întâlnire. Acum o lună, nici măcar nu-şi imagina că ea şi fratele ei vor fi acum în Sicilia, în acest hotel din Marsala, oraşul port din sud-vestul insulei. Nu era pe deplin mulţumită de posibila lor aventură. De trei ani îşi ajuta fratele să realizeze filme de scurt metraj pentru diverse instituţii de învăţământ, agenţii de turism şi, ocazional, pentru televiziune. In plus, scria articole de călătorie pentru ziare şi reviste, pe care le ilustra cu fotografii făcute fie de ea, fie de Martin. Călătoriseră deja în multe locuri prin Europa, dar când lui Martin i se ivi ocazia de a face un film subacvatic în zona Siciliei, se arătă încântat de această şansă.

- N-ai făcut prea multe scufundări, obiectase ea când a aflat de acest plan.

- Destule ca să ştiu cum să evit riscurile. In plus, vreau să aflu mai mult despre aparatele de filmat subacvatice şi am astfel ocazia să capăt experienţă.

- Şi eu? Inot foarte bine, dar nu sunt bună la scufundări.

- Am explicat agentului din Londra că am lucrat întotdeauna cu asistenta mea şi a spus că nu crede să existe vreo obiecţie din partea şefului expediţiei. Pentru tine ar fi o ocazie minunată să explorezi insula şi să scrii o duzină de articole, dacă nu cumva o duzină de cărţi.

Aşadar, Rianna îşi însoţea acum fratele în baza unei

promisiuni destul de vagi care se putea dovedi o simplă himeră.

- Dacă nu ne acceptă, crezi că ne va plăti cheltuielile de călătorie?

- Ne va accepta. Nu găseşti chiar atât de uşor cameramani cu experienţă, iar ajutorul tău la prelucrarea materialului nu este deloc de neglijat.

Un bărbat înalt şi zvelt apăru în faţa Riannei.

- Domnul Derwent? Sunt Holford Sinclair. Imi pare rău că v-am făcut să mă aşteptaţi, dar am fost reţinut în port.

Privi întrebător spre Rianna, nedumerit de prezenţa ei acolo.

- Ea este sora mea, Rianna.

- Să-nţeleg c-aţi venit în vacanţă?

- Este asistenta mea. Face toată munca de prelucrare şi finisare.

- Mă tem că nu putem lua pasageri la bordul iahtului. Nu avem prevăzute facilităţi pentru membri de sex feminin ai echipajului.

Martin vru să protesteze, dar apoi se arătă destul de înţelept pentru a nu face nici o remarcă în acest sens şi a-l lăsa pe domnul Sinclair să dea detalii despre proiectul respectiv.

- Presupun că agentul meu din Londra v-a explicat că operatorul cu care lucrez în mod obişnuit s-a accidentat şi va lipsi câteva luni. Ce experienţă aveţi în ceea ce priveşte filmările subacvatice?

- Recunosc că n-am prea multă experiență: câteva scufundări în Cornwall, câteva în Scoția. Dar, cred că mă descurc. Ați primit datele despre filmele pe care le-am realizat până acum.

In timp ce bărbații continuau să discute, Rianna îl privi cu atenție pe acest Holford Sinclair de care depindea angajarea lor.

Avea umerii lați, dar era foarte zvelt, aşa cum era de aşteptat pentru un scufundător profesionist. Trăsăturile îi erau obişnuite, dar plăcute: păr negru, bărbie pronunțată, linie fină a buzelor. Ceea ce-i atrase atenția, era însă albastrul incredibil al ochilor. Părea să aibă aproape treizeci de ani şi ridurile fine arătau că acest om era capabil să şi râdă câteodată, deşi i se adresa acum fratelui ei pe un ton cât se poate de serios.

- Te rugăm să ne scuzi, domnişoară Derwent, spuse el întorcându-se brusc spre ea şi surprinzând-o în timp ce-l privea. Am discutat probleme profesionale şi te-am neglijat. Să mergem împreună să luăm prânzul.

Tot timpul cât au stat în restaurantul hotelului, Rianna şi-a dat seama că fratele ei era tensionat. Nu ascultase cu atenție toată discuția lor, dar era clar că nu mergea totul perfect. Se gândi că e de datoria ei să întrețină o conversație plăcută, de dragul lui Martin, mai ales că domnul Sinclair părea interesat de munca ei de ziaristă specializată în articole de călătorie.

- Ai ocazia să vizitezi Sicilia, îi spuse acesta, şi vei avea o mulțime de lucruri de făcut cât timp noi scotocim pe fundul

mării.

- Mă ocup în general de aspecte mai puțin cunoscute - locuri neobişnuite, obiceiuri locale nepopularizate în orice broşură de călătorie.

- Vă pot da adresele câtorva hoteluri mici şi ieftine, dacă rămâneți mai mult timp. De asemenea, ar fi foarte convenabil să stați la o pensiune. Acum, vom lua un taxi ca să vă arăt iahtul.

„Celestina“ era legat de țărm cu odgoane.

- Nu este un iaht mare, comentă domnul Sinclair. Nu prea avem mult loc, mai ales din cauza echipamentului. Trebuie să vă las acum. Mai am de rezolvat unele probleme ca să putem începe lucrul la timp. Ați vrea însă să luăm cina împreună, la hotelul Umberto? Este în apropiere de catedrală. Vă convine la nouă şi jumătate, cel târziu zece?

- Este perfect, acceptă Martin.

- Care e verdictul? întrebă Rianna, rămasă singură cu fratele ei.

- Nu sunt sigur. Se pare că mă va angaja pentru o lună, de probă, să vadă cum mă comport, dar, în ceea ce te priveşte, ştii deja că nu te acceptă la bord. Mă aşteptam însă să te lase să lucrezi împreună cu mine la procesarea filmului, ca de obicei.

- Chiar dacă rămân pe țărm, tot aş putea să te ajut, deşi va fi mai greu. Dar, nu-ți pierde speranța. Poate că, dacă va vedea că lucrăm mai bine împreună, cine ştie, va reveni asupra hotărârii şi mă va lăsa măcar câteodată la bord.

- Şi-o fi închipuit că nu eşti sora mea şi că încerc să-mi infiltrez prietena în echipă.

- Ce, e misogin? Nu suportă ca universul lui masculin să fie invadat de o prezență feminină? Dau, dacă se teme că din cauza mea, ceilalți membri ai echipajului nu-şi vor mai vedea de treabă, linişteşte-l şi spune-i că nu se pune problema de aşa ceva.

- Eu ştiu? Dac-am fi semănat mai mult, n-ar mai fi avut dubii că eşti sora mea. Dar aşa, cu părul tău...

Intr-adevăr, aveau un aer de familie, dar Martin moştenise părul blond şi ochii cenuşii de la mama lor, pe când Rianna avea părul arămiu şi ochii căprui, la fel ca sora tatălui lor care fusese o mare frumusețe la vremea ei.

La ora fixată, Rianna şi Martin erau în fața hotelului Umberto - evident, un hotel de lux. In hol, totul era sclipitor şi te învăluia parfumul discret al florilor. Holford Sinclair îi întâmpină şi-i conduse spre un grup alcătuit din doisprezece bărbați şi o femeie, unde urmară prezentările. Li s-a făcut cunoştință mai întâi cu signorina Emilia Cavallini, o tânără superbă cu păr negru satinat, ochi luminoşi cenuşii şi un ten ca o petală de trandafir, cu o tentă delicată de culoare. Le-au fost prezentați şi ceilalți bărbați, dintre care doi sau trei italieni şi un englez, Duncan Merton, deşi Rianna nu era sigură că acesta din urmă făcea parte din echipaj.

- Signor Medini este persoana cheie în ceea ce priveşte echipamentul nostru, explică domnul Sinclair. Este autoritatea locală care ne dă avizul pentru scufundări. Trebuie

să avem permisiunea Guvernului Italian. Aşadar, încercăm să-i fim pe plac întotdeauna, spuse el zâmbind către domnul rotofei şi chel din fața sa.

- Nu-l luați în seamă, protestă signor Medini. Dar, în fiecare zi sunt asaltat de tineri care vor să caute comori pe fundul mării.

- Dar nu este cazul nostru. Suntem interesați de arheologie marină, de vasele naufragiate cu sute de ani în urmă şi de eventualele vestigii ale unor aşezări acoperite ulterior de mare. Desigur, dacă găsim nişte lingouri de aur sau vreun cufăr plin cu bijuterii, le vom considera ca pe o mică recompensă pentru efortul nostru.

Conversația continuă în engleză şi italiană, pentru că Emilia vorbea perfect engleza, iar Holford Sinclair vorbea foarte cursiv în italiană. După câteva minute, Rianna îşi dădu seama că englezul Duncan Merton schimbase locul cu Martin, venind lângă ea, ceea ce-i dăduse posibilitatea lui Martin să se aşeze lângă Emilia cu care discuta într-una.

- Va face parte şi fratele tău din echipă? întrebă Duncan.

- Aşa sperăm amândoi, dar rămâne la latitudinea domnului Sinclair. Cred c-a stabilit să-l angajeze de probă pentru o lună.

- înseamnă că rămâi şi tu?

- Depinde. Dacă găsesc locuri inedite pe care să le pot filma, atunci voi rămâne cu Martin până la terminarea expediției.

- Când voi avea timp liber, aş vrea să-ți arăt câteva locuri. Sicilia e o insulă fascinantă, plină de vestigii ale istoriei, farmec, tradiții şi pitoresc.

- Mulțumesc, dar bănuiesc că timpul tău liber este limitat. Faci parte din echipa domnului Sinclair?

- Da, aş putea spune că sunt asistentul său principal. Lucrăm împreună de aproximativ trei ani. Am fost cu el în Pacific, apoi în Golful Mexic, de asemenea în apele Greciei.

- Asta înseamnă că-i vei putea da lui Martin unele sfaturi, din moment ce ai atât de multă experiență.

- Sigur că da. Voi face tot ce pot pentru tine, adăugă el încet.

Expresia feței lui bronzate o făcu pe Rianna să zâmbească politicos, dar să-şi mute privirea în altă parte. I se părea că acest tânăr e prea grăbit. Cât despre ea, nu intenționa să se implice într-un scurt interludiu romantic necugetat cu unul din viitorii colegi ai lui Martin. Spre surprinderea ei, constată că, de la locul lui, Holford Sinclair o privea fix, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă poate fi de vreun folos în cadrul expediției.

Când petrecerea se termină puțin după miezul nopții, Holford Sinclair îl mai reținu câteva minute pe Martin pentru a-i mai da unele instrucțiuni, în timp ce Rianna îi aştepta deoparte. In drum spre ieşirea din hotel, signorina Emilia Cavallini, abia schiță un salut vag adresat ei.

- Fata aceasta, Emilia, începu Martin entuziasmat, în taxi, în drum spre casă, este superbă, nu-i aşa?

- Este foarte frumoasă. Aproape ireal de frumoasă.

- Ba e cât se poate de reală. Tatăl ei este unul din cei mai importanți exportatori de vinuri de aici.

- Nu te entuziasma aşa de repede. Nu se ştie cine poate deveni gelos.

- Nu-ți face griji. In orice caz, s-a interesat dacă eşti iubita mea.

- Nu şi-a dat seama că avem acelaşi nume de familie?

- Probabil că n-a fost atentă. Când i-am spus că eşti sora mea, mi-a dăruit cel mai fascinant zâmbet.

- Ar fi bine să nu te laşi fascinat de ea şi nici de vreo altă fată de aici, mai ales după ultimele experiențe.

- Bine, bunico. Aş putea să-ți dau acelaşi sfat. Am observat că te simțeai foarte bine în compania lui Duncan Merton.

- încercam doar să mă fac plăcută celorlalți membri ai echipei tale. A mai spus ceva domnul Sinclair în legătură cu tine?

- Vrea să mai fac un examen medical aici, pentru o mai mare siguranță, deşi i-am arătat certificatele din Londra.

- Domnul Sinclair mi-a dat adresele câtorva hoteluri.

- Du-te tu mâine să alegi. Categoric, nu ne putem permite să rămânem în hotelul în care stăm acum, dar, pe de altă parte, dacă nu sunt acceptat după această lună de probă, nu cred că mai are rost să ne mutăm în altă parte.

- Chiar dacă domnul Sinclair nu te acceptă în echipa lui, este păcat să ratăm ocazia de a lucra aici. Este pentru prima oară când suntem pe această insulă şi am putea face nişte

filme interesante. Sau aş putea lucra singură, dacă tu eşti ocupat.

Abia acum, pentru prima dată, Rianna începea să vadă clar ce are de făcut: se simţea deja cucerită de această insulă scăldată în soare şi parfum de flori, cu vestigii antice şi cu ameninţarea tacită a vârfului Etna.

- Bine. Ne vedem la prânz. Acum merg să mă întâlnesc cu Duncan Merton în port. Poate că el constituie punctul de atracţie, o necăji Martin. Ieri erai convinsă că alergăm după o himeră venind aici, iar acum eşti hotărâtă să-ţi petreci vara în acest loc.

- Să spunem că ştiu să găsesc partea bună până şi într-o dezamăgire.

Ar mai fi avut nişte argumente, dar preferă să le păstreze pentru ea. Unul din ele ar fi fost că vroia să-l convingă pe domnul Sinclair de spiritul ei independent, prin faptul că era capabilă să lucreze pe cont propriu, chiar dacă nu era acceptată în cadrul expediţiei. Un alt argument se referea la vădita plăcere pe care Martin o afişa în compania frumoasei Emilia. Chiar înainte de Crăciun, logodnica lui Martin îi înapoiase în mod neaşteptat inelul şi, în decurs de o lună, se căsătorise cu un alt bărbat, ceea ce fusese un adevărat şoc pentru el.

Micile hoteluri recomandate de Holford Sinclair erau curate şi păreau confortabile, dar cam departe de port, aşa că Rianna încercă şi la pensiune. Părea să fi găsit exact ceea ce le trebuia când proprietăreasa, văzând-o că ezită din cauza

camerelor prea mici, îi arătă, într-o curte interioară, o vilă cu două dormitoare şi un living, foarte spaţioase, plus o bucătărie şi o baie, la un preţ foarte convenabil.

Ii povesti cu atâta entuziasm lui Martin despre această Vila Rosa, încât acesta acceptă ca amândoi să se mute acolo.

- E programată o vizită pe iahtul Celestina pentru seara aceasta, o anunţă Martin.

- Sunt şi eu invitată?

- Am fost rugat să vin cu tine.

- Asta ca să văd eu însămi că iahtul nu e un loc potrivit pentru femei?

De pe ţărm, iahtul părea foarte mic, dar fiecare centimetru pătrat era exploatat la maximum.

- Este închiriat de la proprietarul său care acum are un vas mai mare şi mai luxos cu care navighează în apele Australiei, explică Holford Sinclair.

- Cum îţi schimbi maşina, ca să ai o marcă nouă şi mai scumpă, comentă Rianna.

- Văd că nu agreezi acest gen de magnaţi, dar nouă ne prinde foarte bine că putem beneficia de acest iaht.

- Şi cine îl conduce?

- Proprietarul a fost suficient de prudent pentru a numi la comandă pe căpitanul său, Carlo, un ofiţer de marină ieşit la pensie, care şi-a luat ca secund un tânăr, un băiat bun la toate. Dar, în cazuri de urgenţă, ca de exemplu pe timp de furtună, toţi ajutăm.

Apoi, Holford îi arătă cabinele, sala de mese, sala de lucru.

- Spațiul este utilizat foarte inteligent, remarcă ea, gândindu-se dacă nu cumva i se arăta în mod ostentativ imposibilitatea ca două persoane să poată lucra împreună într-un loc atât de strâmt. Am închiriat o căsuță lângă pensiune, aşa că Martin va putea lua de lucru şi acasă, dacă vrea.

- Mi-ați luat-o înainte. Eu încă nu ştiu dacă să rămân în continuare sau nu la hotel.

- îmi pare bine că te văd aici, Rianna, o întâmpină Duncan Merton când ajunseră din nou pe punte. Ce spui de sediul nostru?

- Tocmai admiram cât de bine este împărțit spațiul. Sper că vă înțelegeți întotdeauna bine între voi, fără certuri şi supărări.

- Nu ne permitem disensiuni, interveni Holford pe un ton tăios. De aceea, trebuie să ne asigurăm de la bun început că formăm o echipă unită. Apropo, aici toți ne spunem pe nume. Pot să-ți spun Rianna? Este un nume neobişnuit.

- Cred că este galez, poate la origine a fost celt, domnule Sinclair.

- Holford, spuse el zâmbind şi ochii lui albaştri se umplură de căldură.

Erau toți invitați la cină pe iaht şi Rianna era extrem de surprinsă de cantitatea şi varietatea felurilor de mâncare pe care Jeffrey, bucătarul vasului, le pregătise.

Din nou pe punte, învăluiți de noaptea pe a cărei mantie neagră luminile oraşului străluceau asemenea unor bijuterii,

Rianna şi Duncan Merton discutau.

- Eşti sigură că nu ţi-e frig?

- Nu, e plăcut să stai afară într-o seară de martie.

- Păcat că nu e la fel de plăcut şi în adâncul apei; după cum ştii, durează mai mult până când temperatura apei creşte.

- Pe de altă parte, însă, marea reţine căldura mai mult, până toamna târziu.

- Ai făcut vreodată scufundări?

- Nu. Şi nici nu sunt foarte dornică să încerc.

- Dacă te răzgândeşti mi-ar face plăcere să te învăţ.

- Ce fel de lecţii vrei să-i dai Riannei? Se auzi deodată vocea lui Holford.

- Doar legate de scufundări.

- Te entuziasmează ideea, Rianna?

- Nu în mod deosebit, dar s-ar putea ca la un moment dat să-mi doresc să descopăr secretele mării.

- Să nu-i subestimezi niciodată puterea, replică Holford pe un ton aproape furios. Sunt o mulţime de mistere pe care nu le înţelegem încă şi poate că nici nu le vom înţelege vreodată.

- Eu mă retrag, mormăi Duncan şi dispăru în întuneric.

înainte ca Rianna să aibă timp să pretexteze că-i e frig pentru a părăsi puntea, Holford se aşeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase Duncan. Era conştientă că, pentru binele lui Martin, trebuia să evite orice discuţie în contradictoriu cu potenţialul şef al acestuia.

- Probabil că am vorbit nechibzuit despre mare, nu sunt chiar atât de curajoasă.

Deşi nu-i vedea expresia ochilor, apropierea lui o făcea în mod inexplicabil să se simtă stânjenită.

- Am primit rezultatul analizelor lui Martin, spuse el brusc, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Pare satisfăcător, dar îți dai seama că munca noastră presupune mai mult decât o condiție fizică adecvată. Cred că fratele tău are temperamentul potrivit, dar vom face împreună scufundări de probă pentru a ne putea da seama.

- Mulțumesc. Pentru Martin, va însemna enorm să fie acceptat. Desigur, după luna de probă.

- Crezi că se va consacra acestui tip de studiu? Sau vrea doar să experimenteze un nou gen de fotografie?

- Nu cred că-ți pot răspunde la această întrebare. Mă îndoiesc că Martin însuşi ar putea da un răspuns satisfăcător în acest stadiu.

- Bine spus. Unul din lucrurile de preț ale lui Martin este loialitatea surorii lui.

Cum Rianna nu ştiu ce să spună ca răspuns la acest compliment neaşteptat, Holford schimbă cu abilitate subiectul.

- Sper că nu mă vei considera indiscret, dar îmi pot înțelege mai bine echipa dacă ştiu câte ceva despre situația familială a fiecărui membru.

- Deloc, înțeleg perfect. Mama noastră a murit acum zece ani, când Martin avea paisprezece, iar eu aproape treisprezece

ani. O verişoară a tatălui a venit să locuiască împreună cu noi, dar când a plecat, după aproximativ un an, ne-am dat seama că ne putem descurca şi singuri. Cred că l-a deranjat mai mult pe tata decât pe noi. Este conferențiar la colegiul universitar din oraşul nostru şi are tabieturile lui şi stilul lui de viață.

- Ce predă?

- Istoria, dar e pasionat şi de matematică, şi din când în când pregăteşte studenții pentru examene. Spune că sunt două lumi total diferite: istoria este imprevizibilă, iar matematica este previzibilă până la un anumit punct.

- De ce consideră istoria imprevizibilă din moment ce evenimentele s-au petrecut deja?

- Spune că se pot face sute de speculații: dacă Napoleon ar fi procedat cu totul altfel, dacă un rege n-ar fi murit exact la momentul potrivit pentru a lăsa tronul liber, dacă cineva s-ar fi opus în loc să cedeze. Tata poate găsi o mulțime de incidente care ar fi schimbat cursul istoriei.

- Ințeleg.

- Ne distram grozav cu el în vacanțe. Făceam o mulțime de excursii şi ne încuraja cu tot felul de pasiuni: studiul naturii, pictură. Acum îmi dau seama că încerca să ne învețe să vedem, nu să trecem nepăsători pe lângă tot ce ne înconjoară. I-a cumpărat lui Martin primul aparat de fotografiat, sfătuindu-l să developeze singur filmul. Mergeam să vedem biserici şi clădiri vechi şi ne-nvăța despre diferitele stiluri arhitectonice. întotdeauna avea timp pentru noi, când eram copii.

- Şi acum? Cum se descurcă fără voi?

- Vine zilnic o menajeră. Locuim în apropiere de St.Albans şi e fericit să ne aibă alături ori de câte ori timpul ne permite. încercăm să facem în aşa fel încât vacanțele noastre să coincidă cu ale lui.

- De data aceasta, nu veți fi liberi decât la toamnă. Dacă Martin rezistă la ritmul nostru de lucru, vom fi foarte ocupați până la sfârşitul lui septembrie. Sau intenționezi să pleci mai devreme?

- Să înțeleg că mă consideri un impediment?

- Deloc, răspunse el, deşi după o mică pauză, ca şi cum n-ar fi fost foarte sigur.

- îmi voi face planurile pe parcurs. După cum ai spus chiar tu, Sicilia îmi oferă suficient material de lucru pentru câteva luni.

- Mă tem că te-am reținut prea mult pe punte, spuse el ridicându-se brusc. Poate ți-e frig. Scuză-mă.

Pretextul era foarte convenabil pentru a pune capăt acelei discuții liniştite. Categoric, individul acesta ştia cum să se debaraseze de o fată atunci când îi convenea.

- Poate că e timpul să mergem la țărm, sugeră Martin care tocmai apăruse pe punte. Eşti gata, Rianna?

- Gata, răspunse aceasta, nevrând să rămână mai mult decât era dorită, păstrând însă amintirea acestei seri la bordul Celestinei unde nu ştia când şi dacă va mai fi invitată vreodată.

Duncan cârmi ambarcațiunea spre țărm şi o ajută pe Rianna să urce treptele din piatră în port.

- Trebuie să ştii ceva, îi spuse el liniştit, mergând alături de ea.

- Nu mă face părtaşă la cine ştie ce secret înfricoşător.

- Nu, e vorba despre altceva. Holford trebuie să fie extrem de atent când alege un membru al echipei. De aceea este atât de riguros cu fratele tău şi, când vom face scufundările, exigența lui va fi şi mai mare. Anul trecut am pierdut un om în Pacific.

- Vrei să spui c-a murit? S-a înecat?

- Da. Părea să aibă o condiție fizică bună, dar n-a ieşit la suprafață la timp; când l-am tras noi afară, era deja mort. Holford se simte vinovat pentru acest accident. Individul acela era căsătorit şi Holford se simte cu atât mai mult răspunzător față de soția acestuia.

- Dar a fost un accident.

- Sigur c-a fost un accident. Doar nu ne luptăm între noi când suntem în adânc, ar fi prea periculos. Nu-i spune lui Martin, continuă el observându-l pe acesta apropiindu-se de ei. Probabil că va afla mai târziu, dar nu acum.

- De ce să nu ştie?

- Individul acela era cameraman.

N-a mai fost timp pentru alte explicații, pentru că Martin îi ajunsese din urmă, scuzându-se că întârziase, discutând cu Jeffrey.

Ajunşi la hotel, Rianna încă se întreba ce-l determinase pe Duncan să-i povestească acel incident. încerca să-l pună pe

Holford într-o lumină nefavorabilă sau să-l descurajeze pe Martin de a intra în echipă? Această ultimă ipoteză părea foarte puțin probabilă; dacă Martin refuza oferta lui Holford, s-ar fi întors amândoi în Anglia, ori Duncan păruse foarte dornic ca ea să rămână pe insulă cât mai mult timp posibil. Cât despre ea, nu se simțea atrasă în mod deosebit de el. De fapt, nu se simțea atrasă de nici unul din membrii echipei pe care-i cunoscuse până atunci. Avea mult de lucru şi n-avea timp de pierdut cu nici un bărbat, şi în nici un caz cu Holford. Zâmbi, gândindu-se că, mai degrabă Holford n-ar fi avut pentru nimic în lume timp de pierdut cu ea. Probabil că ochii lui albaştri aveau un efect special asupra oricărei femei, aşa că nu trebuia să ia în seamă privirile lui. Data viitoare când îl va mai întâlni, îşi va concentra atenția asupra bărbiei sau cravatei lui, în caz că va purta aşa ceva, dar îi va evita categoric privirea.

Capitolul 2

In următoarele zile, cât timp Martin era ocupat cu exerciții de înot şi cu probele de scufundare, Rianna se ocupă de mutatul în Casa Rosa. Işi adusese maşina de scris, o cameră video şi două aparate de fotografiat, cu filmele corespunzătoare. Signora Offredi, propietăreasa pensiunii de alături, o ajută să-şi instaleze încă un dulap pentru manuscrise şi fişe şi-i puse la dispoziție o maşină de gătit electrică. Rianna spera ca astfel să se descurce. Fusese pesemne prea optimistă căci, la primul mic dejun împreună în noua locuință, pâinea era prea arsă, iar cafeaua pe jumătate rece.

- Tocmai bine, trebuie să am mare grijă să-mi mențin silueta, Holford mă avertizează mereu că inamicul numărul unu al scufundătorilor este grăsimea. Apropo, intenționează să facem o scufundare în dreptul insulelor Egadi, unde este mai periculos.

- Te va însoți şi el?

- Fireşte. Vrea să vadă el însuşi cum mă descurc.

- înseamnă că vei lipsi câteva zile?

- Nu ştiu încă. Probabil ne va spune mai precis. Ce vei face între timp?

- Fiindcă tot suntem în Marsala, m-am gândit să aflu mai multe despre comerțul cu vin, să fac unele asocieri cu istoria oraşului şi să fotografiez câteva locuri mai ciudate.

- Tatăl Emiliei ți-ar putea da toate informațiile necesare în legătură cu producția de vin. Păcat că nu te pot însoți şi eu. Mi-ar plăcea s-o mai văd pe Emilia.

- Fără îndoială că este promisă cine ştie cărui italian bogat de viţă nobilă, astfel încât căsătoria lor să fie uniunea a două familii patriciene. Aşa că, fii atent.

- Vom vedea ce mai oferă insula în materie de frumuseţe feminină. E încă prematur de discutat.

După ce Martin plecă la antrenamentul zilnic, Rianna încercă să se gândească la modalitatea cea mai bună de a intra în legătură cu firma producătoare de vinuri, Cavallini. Mai avea nevoie de câteva hărţi şi planuri ale oraşului, aşa că ieşi la cumpărături şi alese un restaurant la care să mănânce pentru prânz. Puţin mai târziu, în timp ce-şi bea deja cafeaua, studiind ghidul de conversaţie în limba italiană, auzi voci cunoscute discutând în engleză lângă masa la care stătea ea. Erau Duncan şi Holford. Cei doi bărbaţi se amuzară de inutilitatea ciudatelor fraze din ghid, care nu-şi găseau locul în nici o conversaţie logică. In mod inexplicabil, Riannei îi făcea plăcere compania lor, fie chiar şi pentru un sfert de oră.

- Aş putea să-ţi împrumut nişte manuale din care să înveţi într-adevăr ceva, spuse Holford. Ti-ai făcut deja un plan de explorare a insulei?

- Nu încă. M-am gândit că, în timp ce sunteţi plecaţi în insulele Egadis - Martin mi-a spus că intenţionaţi să mergeţi acolo - aş putea să cercetez oraşul Marsala, care pare foarte interesant. De asemenea, aş vrea să aflu câte ceva despre producţia de vinuri de aici. Oare aş putea intra în legătură cu firma Cavallini?

- Foarte uşor. Te pot duce chiar eu acolo în această după-

amiază, dacă îți convine.

- Mulțumesc, m-ar ajuta mult, deşi nu vreau să-ți răpesc timpul.

In aceeaşi clipă, Rianna se uită spre Duncan şi-i observă zâmbetul amuzat în colțul buzelor. Imediat, acesta se ridică.

- Dacă o însoțeşti pe Rianna la pivnițele de vin ale familiei Cavallini, eu plec. Presupun că nu e nici o şansă de a o vedea pe frumoasa Emilia acolo.

- Nu este o fată dornică de a face carieră şi în nici un caz mâna dreaptă a tatălui ei.

Rianna sesiză tonul uşor acid din vocea lui Holford. Cu toate acestea, el îi zâmbi lui Duncan care le făcu semn cu mâna şi plecă.

- Mergem pe jos sau vrei să luăm un taxi? întrebă Holford. Nu e departe.

- Mergem pe jos.

Signor Cavallini îi primi bucuros pe Holford şi pe Rianna în biroul său şi acceptă fără nici o ezitare ca Rianna să viziteze fabrica de vinuri.

- Poate că într-o dimineață ar fi cel mai bine, spuse el. Vei avea timp suficient pentru a-ți lua notițe.

Părea încântat de ideea scrierii unor articole despre firma lui. Modestă, Rianna se simți datoare să sublinieze faptul că, deocamdată nu avea comenzi de la editori, dar că spera să-şi poată vinde materialul unor reviste.

- Nu cred că trebuie să vă temeți că eforturile domnişoarei Derwent vor fi zadarnice, interveni Holford spre

surprinderea ei. Este foarte competentă şi nu se angajează în proiecte pe care nu le poate duce la capăt.

S-au stabilit apoi ziua, fotografiile care pot fi furnizate de departamentul de publicitate şi toate celelalte detalii.

- Ai riscat pentru mine, se adresă ea lui Holford după încheierea vizitei. De unde ştii că nu lucrez de mântuială?

- Nu-mi pari a fi tipul de om care lucrează de mântuială, răspunse el grav, oprindu-se în mijlocul trotuarului.

- Mulțumesc. Trebuie să mă străduiesc să mă ridic la înălțimea imaginii pe care ți-ai creat-o despre mine. Numai luând lucrurile uşor în glumă putea ține sub control senzația de deliciu pe care o simțea în prezența acestui bărbat şi față de încrederea pe care o exprimase în capacitatea ei.

- Aş vrea să văd mica voastră vilă, dacă-mi permiți. Dacă Martin intenționează să lucreze şi acolo, aş vrea să mă asigur că are toate condițiile. S-ar putea să ne dispensăm şi de unele echipamente de la bord şi să le trimitem acasă la voi.

- Desigur.

Holford se arătă încântat de casă şi-şi prelungi vizita peste aşteptările Riannei, la o cafea. Când în cele din urmă se ridică să plece, mai aruncă o privire de jur-împrejur şi spuse ca o concluzie, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare:

- Da, da. cu mult mai bine decât să locuieşti într-un hotel.

Traversând curtea spre poartă, se întâlni cu Martin care tocmai se întorcea acasă. Acesta îl conduse, informându-l în legătură cu diverse detalii tehnice. De la poartă, Holford se

întoarse şi făcu semn cu mâna spre Rianna, rămasă în pragul casei. Cu obrajii îmbujoraţi de o plăcere inexplicabilă, aceasta intră grăbită, enervată de reacţia ei de şcolăriţă.

- Probabil că Holford vrea să se asigure că nu locuiesc lângă vreun cabaret sau club de noapte, spuse Martin în glumă, întors după ce şi-a condus oaspetele.

- Când plecaţi în insule? schimbă Rianna subiectul.

- Cred că vrea să plecăm vineri.

- Vineri? Nici un marinar n-ar porni într-o vineri.

- Holford nu respectă regulile marinarilor.

„Regulile nimănui“ se gândi Rianna. Pentru el, probabil că nu contează decât regulile mării şi ale lui.

După două zile, Rianna primi cu surprindere vizita lui Jeffrey, biologul şi bucătarul echipei.

- Holford spunea că te cam chinuieşti cu maşina de gătit. îmi dai voie să mă uit puţin?

- Sigur, te rog.

Afară aştepta o camionetă cu câteva mobile. Vrei să arăţi unde să fie puse?

Mobile? Afară, signora Offredi se ocupa deja de recepţionarea lor. Uluită, Rianna indică unde să fie depozitate. Era vorba despre patru scaune, o masă rotundă şi două şezlonguri. Nu putea fi altul decât Holford care le trimisese.

- îţi plac? întrebă Jeffrey care tocmai terminase de pus la punct maşina de gătit.

- Da, sunt exact ce îmi doream. Scaune şi o măsuţă pe

care să le putem folosi atât înăuntru, cât şi afară.

- Holford se pricepe. Vorbeşte italiana mai bine decât oricare dintre noi şi nu-l întrece nimeni în a se tocmi. Ai avut dreptate să-l laşi pe el să se ocupe.

Rianna încuviinţă, zâmbind. într-adevăr, trebuia să lase impresia că Holford făcuse aceasta la rugămintea ei.

- Vrei să rămâi la prânz? Mâncăm ce se găseşte...

- Nu, mulţumesc, dar te pot duce la o trattoria din apropiere, dacă-ţi face plăcere să mă însoţeşti.

- Cum să nu!

In timpul mesei, Jeffrey vorbi cu pasiune despre studiile sale de biolog, despre hotărârea de a se specializa în domeniul marin, despre frumuseţea universului subacvatic.

- In unele locuri, este ca o lume de giuvaere: anemone de mare de culoarea şi forma roşiilor şi grote marine care par capitonate cu catifea albastră şi verde. Cine nu se scufundă în adâncul mării, nu ştie ce pierde.

Rianna chiar se gândea că Holford este norocos că are în echipă astfel de oameni pasionaţi şi spera ca entuziasmul fratelui ei pentru acest tip de muncă să-i aducă acceptarea în echipă.

Când s-a întors la Casa Rosa, Signora Offredi o aştepta cu un mesaj.

- Signor Sinclair te roagă să mergi la hotelul Bolzano cât poţi de repede.

- Signor Sinclair. Bolzano. Este chiar hotelul unde locuieşte.

Aproape intră în panică la gândul că o nenorocire i s-ar fi putut întâmpla lui Martin. Ceru permisiunea signorei Offredi şi-i telefon' imediat.

- Nu, n-are nici o legătură cu Martin, răspunse Holford destul de dur la întrebarea ei. Este. o chestiune personală. Mă gândeam că poate ai vrea să mă ajuți.

- Iau un taxi şi vin imediat.

La hotelul Bolzano, aşteptă doar câteva minute în hol până când Holford coborî s-o întâmpine.

- Am un musafir la care nu mă aşteptam, începu el. Este vorba de doamna Patterson, care a venit pentru o scurtă vacanță. Este soția. ei bine, soțul ei a făcut parte din echipa mea acum câtva timp. Nu se simte prea bine şi e şi obosită după călătorie. vei vedea tu însăți.

Rianna, total nedumerită, îl urmă într-o cameră de la etajul al doilea. Pe balcon stătea la umbră pe un şezlong o tânără blondă, cu obrazul palid, evident foarte obosită.

- Lynda, ți-o prezint pe domnişoara Derwent. Rianna, doamna Patterson.

Doamna Patterson îi zâmbi vag.

- Cum te mai simți? o întrebă Holford, aplecându-se asupra ei.

- Foarte obosită, îi răspunse aceasta, ridicând spre el o privire pe care Rianna nu ştia dacă s-o interpreteze ca plină de adorație, sau ca simplă consecință a epuizării fizice şi strângându-i mâna.

- Trebuie să te odihneşti cât poți de mult. N-ar fi trebuit

să faci această călătorie la un timp atât de scurt după ce ai fost bolnavă.

- Pur şi simplu n-am mai putut suporta să mai stau în Anglia. A fost o iarnă interminabilă. îmi doream cu disperare puțin soare. Şi mi-ai spus că pot veni aici oricând.

- Desigur. Clima de aici îți va face mult bine şi Rianna te va ajuta.

- Mulțumesc.

Holford o luă pe Rianna în dormitor.

- Doamna Patterson a fost de curând bolnavă. Nu cred c-o pot lăsa singură într-un astfel de hotel. După cum ştii, intenționăm să plecăm mâine spre insule. Şi vor mai fi şi alte ocazii în care va trebui să lipsim câteva zile în şir.

- Cum să te ajut? încercă Rianna să pună capăt acestor explicații.

- Vila pe care încerc s-o închiriez nu este disponibilă încă şi vroiam să te întreb dacă Lynda - doamna Patterson, ar putea sta la tine cât suntem noi plecați.

- Are nevoie de îngrijire medicală?

- Nu. Momentan, e doar foarte obosită. Dacă m-ar fi anunțat că vine, aş fi putut aranja cumva, dar aşa.

- Ce complotați acolo? se auzi vocea doamnei Patterson de pe balcon.

- Incercăm să găsim soluția cea mai bună pentru tine. Rianna, mă poți ajuta? Adăugă el în şoaptă.

- Sigur. Voi face tot ce pot ca să se simtă bine.

Zâmbetul lui şi emoţia pe care i-o produsese când o luă de mână au recompensat-o suficient.

- Rianna va avea grijă de tine aceste câteva zile cât suntem plecaţi.

- Dar de ce să nu rămân aici?

- Este un hotel bun, desigur, dar te vei simţi mai bine cu Rianna. Are o vilă încântătoare.

- Aveţi un regim special, doamnă Patterson? întrebă Rianna, venind şi ea pe balcon.

- Spune-mi Lynda. Nu, nimic deosebit. Mănânc puţin.

- Probabil asta este una din marile tale probleme, spuse Holford, aşa că va trebui să rezolvăm în primul rând aceasta. Ce-ai spune să luăm masa împreună?

- La restaurantul de jos? Mi-ar plăcea foarte mult.

- Mă gândeam să ni se aducă masa aici, dar dacă preferi la restaurant. Rianna, stai şi tu cu noi, nu-i aşa?

- Poate c-ar fi mai bine să cinăm aici, la urma urmei, şopti Lynda stins, închizând ochii.

- Nu, nu, insist. îţi va face mult mai bine să mai vezi şi alte figuri în loc să stai aici, tristă.

- Tristă? Nu, în nici un caz.

- Cred c-ar fi mai bine să nu rămân, spuse Rianna calm, adresându-se lui Holford.

- Ba da, trebuie să rămâi. Avem multe de discutat şi mâine nu voi avea timp. Martin se poate descurca singur, nu-i aşa?

- Da, va mânca la restaurant sau la pensiunea unde

locuim.

- Atunci, s-a aranjat. Acum, vă las pentru o jumătate de oră. Poate că Lynda are nevoie de ajutorul tău ca să se îmbrace.

Trebuia să fie nu numai infirmieră, ci şi pe post de cameristă, se gândi Rianna, dar, abţinându-se de la orice răzvrătire, adoptă o atitudine prietenoasă şi amabilă faţă de această tânără fragilă care părea să exercite o putere extraordinară asupra lui Holford.

- Ce efort inutil să mă îmbrac elegant, când puteam să cinăm aici, în cameră, murmură Lynda.

Deşi era de aceeaşi părere, Rianna nu răspunse. Avea încă impresia că Lynda ar fi preferat o cină în doi, doar ea cu Holford.

Când coborâră din lift, Lynda păşi nesigură şi aproape că se prăbuşi în braţele lui Holford care le aştepta. Pentru Rianna, surprizele nu se terminară aici. Lângă Holford se afla şi Duncan Merton care o salută pe Lynda cu familiaritatea unei vechi cunoştinţe.

Tot timpul mesei, Lynda întreţinu o conversaţie veselă, uşor persiflantă cu Holford şi Duncan, referindu-se la persoane şi întâmplări cunoscute de toţi trei, excluzând-o astfel complet pe Rianna din discuţia lor. Aceasta, cu un zâmbet forţat fixat pe buze, mâncă în tăcere şi nu bău decât puţin vin, spre deosebire de Lynda căreia i se umplu paharul de câteva ori. Avu ocazia s-o studieze îndelung pe acea tânără cu o constituţie atât de fragilă, încât bărbaţii simţeau nevoia

s-o protejeze şi s-o răsfeţe în lux. Avea părul blond, lung până la umeri, părând ca de mătase în lumina candelabrelor, trăsături fine, dar o bărbie fermă şi ochi albaştri cenuşii care trădau o duritate contrastând cu aparenţa de fragilitate pe care figura ei o degaja.

- Ce vei face cât timp noi suntem la Egadis? auzi vocea lui Duncan, aproape de urechea ei.

- Am o mulţime de lucruri de făcut, răspunse Rianna cu un zâmbet, gândindu-se la obligaţia suplimentară pe care si-o asumase în faţa lui Holford si anume de a avea grijă de acea semiinvalidă care părea acum într-o formă excelentă. îmi voi pregăti itinerariile pentru explorarea insulei, astfel încât să pot începe imediat să lucrez când Martin va fi cu voi.

- Cu ce te ocupi? întrebă Lynda.

- Rianna este o scriitoare de succes, răspunse Holford imediat.

- Scrii cărţi? Ficţiune?

- Ah, nu! Articole, cărţi de călătorie. De obicei, le ilustrez cu fotografii făcute de mine sau de fratele meu.

- Mă simt o fiinţă atât de inutilă, se plânse Lynda când cei doi bărbaţi îşi concentrară din nou atenţia asupra ei. N-am nici un fel de talent.

- Prostii, tăgădui Holford, însă oarecum mecanic, ca si cum s-ar fi gândit la cu totul altceva.

După cină, Duncan insistă s-o conducă pe Rianna.

- Putem merge pe jos, dacă nu te deranjează. Este o noapte atât de frumoasă. comandată parcă special pentru o idilă. Dar, bănuiesc că nu eşti într-o stare de spirit prea

romantică, având în vedere ce ai de făcut.

- Te referi la faptul că trebuie să am grijă de doamna Patterson - Lynda? Ei, e doar temporar. Holford a spus că vila lui va fi în curând gata. în plus, când Lynda se va simți mai bine, cred că va prefera să stea la hotel.

- Nu contează unde locuieşte, atâta timp cât este aproape de Holford.

- Dar nu e căsătorită? Soțul ei e în Anglia?

Pentru o clipă, Rianna se gândi că poate e divorțată.

- E văduvă.

- Ah, înțeleg. Ce trist!

In ciuda antipatiei sale, Rianna simți compasiune pentru acea tânără femeie care probabil că nu avea mai mult de douăzeci şi opt de ani şi care-şi pierduse deja soțul.

- Da, sigur că e trist, dar părerea mea este că Jack Patterson era mult prea bun pentru ea.

- L-ai cunoscut?

- Bineînțeles. A făcut parte din echipa noastră. S-a înecat anul trecut în timpul unor scufundări în Pacific.

- Nu se poate. Nu mi-am închipuit că el era. spuse Rianna şocată, aproape împleticindu-se.

- Imi pare rău Rianna. Am crezut că ştii.

- Holford n-a spus că e văduvă. Se simte oarecum răspunzător față de ea?

- Şi-a asumat răspunderea pentru viitorul ei. Il va distruge, bietul de el.

- Are copii?

- Un băiețel care trebuie să aibă acum cinci ani. Evident,

l-a lăsat acasă în Anglia, probabil cu bunicii.

- Presupun c-a venit aici într-o lungă vacanță, pentru a fi cât mai mult alături de Holford.

- Exact, deşi ştie foarte bine că nu prea va avea timp pentru ea în timpul verii. Pentru noi, asta e perioada în care suntem cel mai ocupați. Ei bine, am ajuns. Noapte bună, scumpa mea, şopti el, sărutând-o pe obraz.

Când intră în casă, Martin citea o revistă.

- Ce s-a întâmplat?

Rianna se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-i povesti pe scurt, evitând cu grijă să menționeze numele de familie al Lyndei.

- Aşadar, n-a fost nici o nenorocire. Signora Offredi era convinsă că e vorba despre o chestiune de viață şi de moarte. Ați cinat toți trei?

- Da, a fost şi Duncan, care m-a condus acasă.

- Se pare că Duncan este curtenitor cu tine.

- E foarte comod pentru el - sora unui coleg de echipă. Ai văzut scaunele şi masa?

- Da. Le-ai comandat?

- Nu. Holford le-a trimis. Dumnezeule, am uitat să-i mulțumesc.

- Vrei să spui că le-a trimis cadou?

- Nu sunt sigură, dar le pot plăti.

- Dacă le-a trimis în dar, mă întreb ce vrea în schimb.

- Ce mercantil sună! Să fie oare un astfel de om?

- N-aş crede, deşi nu se ştie niciodată.

Singură în camera ei, Rianna avea la ce să se gândească. Situația se schimbase total. Dar de fapt, care fusese situația

înainte? îi venea greu să recunoască, dar, cu fiecare întâlnire cu Holford, probabilitatea de a se îndrăgosti de el creştea vertiginos. Poate că sosirea neaşteptată a Lyndei va tempera orice speranţe deşarte pe care Rianna ar fi fost tentată să le nutrească.

Capitolul 3

- Din moment ce Holford vine aici s-o aducă pe Lynda, nu puteți pleca împreună?

- Poate că se răzgândeşte sau întârzie. Este şef şi vreau să vadă că-i respect ordinele.

- Ai dreptate. Va şti astfel că se poate baza întotdeauna pe tine. Succes. Dacă vezi vreun coral pe fundul mării, adu-mi şi mie o bucată.

- Chiar mai multe, sau casete cu bijuterii. La revedere şi ai grijă, nu-ți ocupa tot timpul cu tânăra aceea.

După aproximativ o jumătate de oră, sosiră Holford şi Lynda.

- Sper că nu te-a obosit prea mult drumul, se adresă Rianna Lyndei care se lăsă condusă, oftând, spre un şezlong, în timp ce Holford se duse să-i aducă bagajul din maşină.

- Mi-am lăsat o parte din valize la hotel. Dacă voi avea nevoie de ceva, am să te rog pe tine să mergi să-mi aduci.

Rianna privea deja uluită la cele patru valize mari şi alte trei mai mici, plus o cutie cu pălării, pe care Lynda le adusese.

- Nu vom lipsi mai mult de patru zile, spuse Holford Riannei. Lynda n-are nevoie decât de odihnă şi de linişte. Nu cred că-ți va crea probleme.

- Mă bucur că-ți pot fi de folos. Apropo, mulțumesc mult pentru scaune şi masă. îmi sunt foarte utile şi n-aş fi ştiut de unde să le cumpăr. N-au fost însă însoțite de nici o notă de plată. Te rog să mi-o trimiți.

- în nici un caz. Tu şi Martin aveți nevoie de un oarecare

confort. Oricum, este ceva neînsemnat. Folosiţi-le cu plăcere.

Îi zâmbi şi Rianna simţi nevoia să se sprijine de cadrul uşii, în timp ce-l privea plecând.

- Ce-ai dori să faci? întrebă Rianna revenind lângă Lynda. Ti-am pregătit camera, dacă vrei să stai în pat. Sau preferi să stai în curte?

- Ah, ştiu că te deranjez, dar voi încerca să nu-ţi fiu o povară. Aş sta puţin în curte.

Rianna o instală într-un fotoliu, sprijinită de perne şi un pled pe genunchi.

- Aşa e bine?

- Mulţumesc. Dar vino şi tu să discutăm. Mă plictisesc singură.

Rianna se gândi că-şi poate sacrifica o dimineaţă, apoi va proceda cu tact şi va încerca să-şi respecte programul de lucru.

- Ai mai fost în Sicilia? o întrebă ea pe Lynda.

- Nu, este prima dată când sunt aici. Am auzit atât de multe vorbindu-se despre această insulă şi despre clima ei minunată în cea mai mare parte a anului, încât mi-am spus că trebuie neapărat să vin.

- Şi eu sper să explorez cât mai mult din acest ţinut. Să îmbin într-un fel, lucrul cu plăcerea.

- Da, îmi amintesc. Scrii cărţi de călătorie. Holford te-a lăudat foarte mult.

- Nu sunt chiar atât de grozavă. Eu şi fratele meu, Martin, lucrăm împreună. Eu mă ocup în special de partea

scrisă. El filmează sau fotografiază şi vindem apoi materialul unde putem.

- Vei sta mult timp aici?

- In Marsala, vrei să spui? Imi voi stabili cartierul general aici; de aceea am închiriat această casă pe perioada verii. Martin va rămâne cu Holford şi cu restul echipei tot sezonul.

Nu considera necesar să-i spună că Martin era încă în perioada de probă.

- Fratele tău face parte din echipă?

- Da. Este prima dată când lucrează cu ei.

- Ințeleg. Şi vei rămâne aici destul de mult timp.

- Voi rămâne cu Martin.

- Ce specialitate are?

- E cameraman. Cel dinainte a avut un accident şi este încă în convalescență.

- Holford nu prea are noroc cu operatorii pe care-i angajează, spuse Lynda după o tăcere de câteva clipe.

Nota de tristețe din vocea ei o mişcă pe Rianna, dar hotărî că e mai bine să nu spună că ştie despre tragedia soțului ei.

- Mă duc să fac o cafea. Nu mă pricep prea mult la gătit, dar omletele îmi reuşesc. Voi pregăti una pentru prânz, dacă eşti de acord.

- Mulțumesc, dar nu vreau decât un pahar cu lapte şi un biscuit.

Restul zilei se scurse în linişte. Lynda se odihni şi în jurul orei cinci apăru proaspăt fardată şi îmbrăcată cu o rochie de

şifon de un verde pal.

- Ce rochie frumoasă, comentă Rianna. Arăţi ca o nimfă.

- Presupun că va trebui să ne distrăm seara cum putem. într-un fel, cred c-ar fi fost mai bine pentru mine să rămân la hotel, dar Holford s-a opus categoric. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, pentru că ai fost extrem de amabilă cu mine, dar este atât de anost să petreci o seară fără distracţie.

- Putem merge la cinema. Nu e nevoie să cunoaştem limba ca să-nţelegem un film.

- Nu, ideea nu mă încântă. Filmele îmi produc adesea dureri de cap.

- Atunci, preferi să cinăm la restaurantul unui hotel?

- Oricum, ar fi mai antrenant decât să stăm în întunericul unei săli de cinematograf. Da, asta vom face.

Rianna chemă un taxi şi hotărî să meargă la hotelul Umberto, pentru ca Lynda să nu aibă nostalgia celui de unde plecase.

Au fost conduse la o masă de colţ de unde se vedea bine toată sala.

- Nu cunoşti pe nimeni aici? întrebă Lynda, după ce privi cu atenţie ocupanţii tuturor meselor.

- Nu. Am fost aici o singură dată, când Holford a fixat prima întâlnire cu Martin.

După cină, în holul hotelului apăru un grup mic de bărbaţi şi femei. Se apropiară de locul în care stăteau ele şi

unul dintre tineri ceru permisiunea de a lua unul din scaunele libere din preajma lor. Deodată, i se lumină fața şi se aplecă spre Rianna.

- Signorina din Anglia, nu-i aşa? Sunteți aici cu signor Sinclair?

Rianna îl recunoscu; era unul din bărbații cu care făcuse cunoştință în acea primă seară când venise la acest restaurant.

- Cine e bruneta? se interesă Lynda, după ce tânărul se întoarse la prietenii săi.

- Emilia Cavallini. Este fiica unuia din principalii producători de vinuri de aici. Este frumoasă, nu-i aşa?

- Da, poate. Dar cam vulgară, ca de altfel majoritatea italienilor.

Rianna avu prudența de a nu comenta nimic, deşi iritată de malițiozitatea Lyndei.

Apoi, Enrico, tânărul italian, reveni şi le invită în grupul lui. Lynda se însufleți instantaneu, dar, chiar şi aşa, Rianna nu putu să nu observe că Emilia, strălucitoare, o eclipsa complet.

Conversația deveni generală, atât în engleză cât şi în italiană şi Lynda o felicită pe Emilia pentru engleza desăvârşită pe care o vorbea.

- Mă bucur că o consideri acceptabilă, răspunse Emilia cu un zâmbet rece. Am avut gurvernantă englezoaică şi, de asemenea, am rude de origine engleză. Ştii italiana?

- Mă tem că absolut deloc, recunoscu Lynda imediat, având cel puțin buna-cuviință de a roşi.

Enrico o invită pe Emilia la dans, dar cum aceasta refuză, își reînnoi invitația către Lynda, care se ridică imediat.

- Lynda, crezi că e bine să dansezi? încă nu ești complet restabilită.

- Sunt sigură că nu mi se poate întâmpla nimic rău alături de Enrico.

- Nu se simte bine? întrebă Emilia după ce Lynda și partenerul ei ajunseră pe ringul de dans.

- A fost de curând bolnavă și cred că e încă în convalescență.

- Povestește-mi despre ce lucrezi împreună cu fratele tău.

Rianna îi împărtăși câteva din proiectele lor deja începute și, la rândul ei, Emilia îi vorbi despre activitatea tatălui ei.

Când Lynda reveni împreună cu Enrico, deși extrem de palidă, insistă să mai rămână. Totuși, după aproximativ o jumătate de oră, Rianna decise în mod categoric să plece.

- Nu aveam nevoie decât de puțină odihnă, spuse Lynda bosumflată, în drum spre casă. Aș fi putut dansa aproape toată noaptea dacă nu m-ai fi oprit.

- Mai așteaptă o săptămână și pe urmă vei putea dansa toată noaptea. Holford se va supăra dacă, la venirea lui, vei fi mai bolnavă decât cum ai venit.

- Da, așa e. Trebuie să mă fac bine de dragul lui Holford.

„De dragul lui Holford". Cuvintele se insinuară, chinuitoare, în mintea Riannei. Ce legătură era între ei? Pe

lângă faptul că Holford se interesa de viitorul imediat al Lyndei, e şi îndrăgostit de ea?

In zilele următoare, Lynda păru mult mai liniştită. Petreceau amândouă câteva ore dimineaţa făcând cumpărături, mâncau la un restaurant sau la o cafenea în aer liber, după care se întorceau la Casa Rosa pentru siestă. Seara, însă, Lynda devenea agitată, tânjind după o ambianţă strălucitoare şi veselă.

- Nu putem merge în fiecare seară la hotelul Umberto, neînsoţiţe.

- Poate ne întâlnim cu Enrico, sau cu alţii din anturajul acelei italience.

- Mă îndoiesc că merg în acelaşi loc în fiecare seară. Mai ai puţină răbdare, când Holford se va întoarce, îl vei putea întreba pe el unde să mergi.

- Ai dreptate. Sunt nerecunoscătoare după tot ce ai făcut pentru mine. Voi avea răbdare.

Rianna începu să se întrebe dacă nu cumva o judecase greşit pe Lynda, lăsându-se influenţată şi de remarcele lui Duncan. Poate că şocul de a-şi fi pierdut soţul atât de tânără o dezechilibrase şi, în plus, cu o asemenea constituţie fragilă, era oricând predispusă la boală. îşi propuse, prin urmare, să dea dovadă de mai multă înţelegere.

- Ce-ar fi să ne petrecem ziua pe ţărm? sugeră Rianna în dimineaţa zilei în care Holford şi echipa trebuia să vină. Ne-am putea plimba pe plajă şi apoi mergem în port să aşteptăm

întoarcerea „Celestinei“.

- Ar fi ideal, se entuziasm' Lynda şi se-mbrăcă imediat cu un costum superb - pantaloni şi jachetă de culoarea zambilei.

După prânz, se instalară într-o cafenea din port, unde puteau aştepta în voie sosirea iahtului. Orele treceau, dar nici urmă de ambarcațiune.

- S-a întâmplat ceva. Ştiu! spuse Lynda agitată, ieşind în fugă din cafenea, privind fix marea întunecată. Simt că se întâmplă ceva îngrozitor. Aşa a fost şi data trecută. Doamne! Nu mi-l lua şi pe Holford!

- Poate fi o explicație foarte simplă: au hotărât să mai rămână o zi, sau poate au venit mai devreme şi nu i-am văzut.

- Atunci, vezi dacă iahtul e aici. Doar ştii cum arată.

Rianna trebuia să ia repede o hotărâre, înainte ca Lynda să facă o criză de isterie.

- Să luăm un taxi până la hotelul unde stă Holford şi să vedem dacă a venit, propuse Rianna calmă.

Fără să scoată un cuvânt, Lynda se urcă în taxi şi, îngropându-şi fața în mâini, plânse tot drumul.

în holul hotelului, într-un colț, Holford, Duncan, Martin şi Jeffrey discutau liniştiți în fața a câte unui pahar cu Martini.

- Holford! strigă Lynda cu voce tremurândă, prăbuşindu-se imediat în brațele lui.

Ceilalți bărbați se strânseră imediat în jurul ei.

- Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Holford, plictisit.

- Intenționam să vă întâmpinăm în port, deşi fără flamuri şi flori. Se pare c-am ratat măreţul moment, răspunse Rianna.

- Dar sunt câteva ore bune de când ne-am întors. Cum era să ştim ce intenţii aveţi?

- Adevărat. A fost doar un capriciu din partea noastră, mai bine spus a mea. Eu am avut ideea, iar Lynda a fost imediat de acord. N-aţi venit şi n-am văzut nici iahtul şi atunci ea s-a temut să nu vi se fi întâmplat vreun accident..

- Se pare că n-a fost o idee prea bună. Este foarte important ca Lynda să nu fie tulburată de teama unui accident.

- Inţeleg. Poate c-ar fi trebuit să-mi spui de la început.

Duncan comandă un pahar cu coniac pentru Lynda.

- Imi pare rău pentru scena creată, murmură aceasta după ce bău recunoscătoare paharul. Acum mă simt bine.

- Cum v-aţi descurcat? întrebă Holford, încercând să dea conversaţiei o aparenţă de normalitate.

Riannei însă, nu-i scăpă nota de condescendenţă.

- Am petrecut minunat fără asistenţă masculină.

Ceilalţi trei bărbaţi tăcură, evitând cu mare grijă privirea lui Holford. Pentru o fracţiune de secundă, Rianna citi în ochii lui Duncan confirmarea: Holford meritase pe deplin acest răspuns sarcastic.

- Aş putea rămâne noaptea aceasta la pensiune, dacă Lynda preferă să nu se mute, interveni Martin, pentru a salva situaţia.

- Nu, cred c-ar fi mai bine ca Lynda să rămână aici la noapte. Voi închiria o cameră. Am să te rog să ai amabilitatea, se adresă el Riannei, cu o politețe exagerată, dar pe un ton glacial, să pregătești câteva lucruri pentru noapte, din bagajul Lyndei, pe care le va aduce Martin aici, ca să nu te mai deranjezi.

- Desigur.

După care se și ridică s-o întrebe pe Lynda de ce are nevoie.

- Mâine, vila pe care am închiriat-o va fi gata și Lynda se va putea muta acolo.

Rianna se simțea deja exclusă, dar abia după două zile avea să afle până unde putea merge îndârjirea lui Holford.

Fuseseră invitați, ea și Martin la petrecerea de inaugurare a vilei. Duncan și Jeffrey se mutaseră și ei de la hotel și li se alăturase și Steve, care era responsabil cu acordarea de asistență medicală.

- Holford preferă întotdeauna ca majoritatea membrilor echipei să locuiască în același loc când se începe un sezon de scufundări, îi spusese Duncan la începutul serii.

- înțeleg, e firesc. Dar Martin? Holford nu-l vrea și pe el cu voi?

- Evident că nu, deocamdată, altfel, ar fi spus.

Rianna era extrem de indignată. Așadar, încă o mișcare pentru a o îndepărta brutal de lângă echipă. Holford n-ar fi trebuit s-o lase să închirieze Casa Rosa pentru șase luni.

Trebuia să-i fi spus sincer ce intenții are.

Lynda se instalase ca stăpâna casei, încântată de atenția atâtor bărbați care o înconjurau. Să fi ştiut de planul lui Holford şi să-şi fi programat venirea special pentru a coincide cu acest moment?

Furioasă cum era, Rianna nu simțea nici cea mai mică pornire de a se purta prietenos cu Holford şi, înainte de plecare, îşi putu da seama că sentimentul este reciproc. Martin mai avea ceva de discutat cu Duncan şi între timp, Holford o conduse afară.

- Mă bucur c-ai putut avea grijă de Lynda, dar n-ar fi trebuit s-o laşi să danseze. A fost total epuizată după aceea.

- Dimpotrivă, părea foarte înviorată.

- Nu înțelegi. Adesea pretinde că se simte bine când nu este deloc aşa.

- In cazul acesta, a fost o prostie din partea mea s-o las să danseze cu Enrico, dar am tratat-o ca pe o femeie matură. Nu mi s-a părut că aş avea dreptul să mă port ca o dădacă.

Când termină de vorbit, văzu pe chipul lui efectul devastator al cuvintelor ei nesocotite; îl auzi inspirând adânc, gata să-i dea replica, apoi răzgândindu-se brusc.

- Scuză-mă, Holford. N-ar fi trebuit să spun acest lucru, dar.

- Desigur, n-am nici un drept să-ți cer favoruri. Lynda este responsabilitatea mea, dar, în calitate de prieten, am sperat că mă pot baza pe tine că vei avea grijă de această

femeie care a pierdut atât de mult; nu e vorba de sănătatea ei, ci de mult mai mult.

- Am încercat să fac tot ce-am putut. Dacă pe viitor te mai pot ajuta.

- Puțin probabil, replică el tăios. Desigur, ai de lucru şi nu vreau să te întrerup.

Martin si Duncan îi ajunseră din urmă, aşa că discuția se întrerupse. Rianna arboră un zâmbet politicos şi-şi luă rămas bun de la toți membrii echipei, inclusiv de la Holford şi o sărută pe Lynda.

Abia când au ajuns acasă, Martin o întrebă:

- Este ceva în neregulă între tine şi Holford?

- Nu, de ce-ar fi?

- Am simțit pur şi simplu, c-ar fi un fel de măr al discordiei între voi. Nu-ți displace, nu-i aşa?

- Nu, sigur că nu. Şi chiar dacă mi-ar displăcea, tot aş încerca să mă port prietenos cu el, pentru tine.

- Bun, în regulă. M-ar îngrijora să ştiu că sunteți certați.

- Nu-ți face griji. Singura problemă este că nu mă vrea pe iaht şi se teme ca nu cumva să-i deranjez vreun membru al echipei.

Vorbise pe un ton convingător. Martin nu trebuia să bănuiască faptul că în seara aceasta se manifestase clar, fără putință de tăgadă, gelozia ei față de Lynda.

Oare ce-i povestise aceasta despre dans? Şi ce rost avusese să-i relateze episodul, decât pentru a o pune pe ea într-o

lumină nefavorabilă, ca o dovadă de nepăsare sau neglijență din partea ei, poate. Până la apariția Lyndei, simțise o oarecare atracție față de Holford, dar acesta o considera mai degrabă ca pe un obstacol şi vroia s-o țină la distanță de expedițiile lor. Putea foarte bine să se implice în proiectele ei de lucru. Holford nu era decât angajatorul fratelui ei; fireşte, va încerca să mențină relații amiabile cu el, dar nimic mai mult. Dincolo de aceste hotărâri cât se poate de raționale, rămânea însă, ascunsă dar chinuitoare, conştientizarea acelei gelozii pentru atenția şi protecția pe care el o acorda celeilalte. Cuvintele pe care Lynda le rostise în port îi răsunau dureros în minte: „Doamne, nu mi-l lua şi pe Holford"! Era hotărâtă ca, imediat ce echipa va începe scufundarea, să se dedice în întregime proiectelor ei, alungându-şi astfel din minte orice alt gând.

- Se pare că Holford e mulțumit de modul cum m-am comportat, spuse Martin. Vom pleca poimâine. Aşteaptă să-i sosească nişte cilindri speciali cu aer.

- Unde va fi prima scufundare?

- N-ar trebui să-ți spun, dar din moment ce iahtul poate fi văzut de oricine, aş putea să-ți dezvălui că va fi în zona Selinunte, unde au fost găsite de-a lungul timpului mii de amfore romane. Holford speră însă să găsească rămăşițele unor vechi corăbii.

- Epave? Corăbii scufundate?

- Acum câtva timp, au fost găsite resturi dintr-un vas

punic. Crede că este posibil să se găsească acolo şi alte vase de rezonanță istorică.

- Ce bine ar fi să le găseşti tu.

- Tocmai asta este. Marea ştie cum să-şi ascundă comorile.

- Cu atât mai mult, sper să fii tu cel ce va face marile descoperiri.

Capitolul 4

A doua zi, când Martin plecă la obişnuitele sale antrenamente de înot la bazin, Rianna începu să exploreze cu toată seriozitatea oraşul Marsala. Luă cu ea camera video şi filmă străzi, clădiri, copii jucându-se, două femei stând de vorbă şi un bătrân cu o barbă albă ca de patriah care-i ajungea dincolo de pântecul voluminos. Avea de-acum ochiul format în alegerea instantaneelor cu valoare artistică. Apoi se aşeză pe o bancă într-o piaţetă lângă o biserică, pentru a face câteva însemnări în carnetul ei, marcând pe hartă zona pe care tocmai o filmase.

O umbră îi întunecă pagina, dar în afară de faptul că se dădu la o parte câţiva centimetri pentru a face mai mult loc noului venit, nu acordă nici o importanţă.

- Te întrerup?

Rianna tresări, scăpând din mână pixul.

- Holford!

- Te rog să mă scuzi dacă te-am speriat. Nu vreau să te deranjez dacă-ţi scrii jurnalul.

Rianna zâmbi, în ciuda resentimentelor de până atunci. De altfel, în dimineaţa aceasta, vocea lui era blândă şi caldă, reuşind să estompeze notele tăioase din discuţiile precedente, dar mai cu seamă, avea ceva ce-o făcea pe Rianna să-şi dorească s-o asculte la nesfârşit.

- Imi notam unde am fost astăzi şi ce-am filmat.

- Atunci, continuă. Nu vreau să dai vina pe mine pentru c-ai încurcat străzile.

Rianna îi zâmbi şi se aplecă repede deasupra caietului, de teamă ca expresia ochilor ei să nu fie prea elocventă, în timp ce Holford aşteptă în tăcere.

- Rianna, trebuie să-mi cer scuze pentru modul în care am vorbit aseară, începu el când ea îşi închise caietul. A fost nedrept şi de neiertat. Nu pot să spun decât că eram exagerat de îngrijorat din cauza Lyndei şi.

- Nu te mai gândi la asta. Şi eu m-am purtat urât. Am fost prea dură, deşi n-am vrut.

- Mi-ai demonstrat că ştii să răspunzi cu aceeaşi monedă, râse el.

- Tata m-a învățat să înfrunt loviturile. Poate c-ar trebui s-aplic aceasta cu mai mult discernământ.

- Atunci, vino să mâncăm împreună.

Rianna acceptă imediat invitația, neîndrăznind însă să-l întrebe cum de hoinărea pe străzile Marsalei în timp ce echipa lui era la antrenament, şi nici cum de nu se simțea obligat să ia prânzul acasă cu Lynda.

Intrară într-un restaurant cu specific pescăresc.

- Comandă tu pentru mine. Nu ştiu denumirile peştilor, dar presupun că nu sunt specii de care vedem în Marea Nordului.

- Te-ai îngrozi pur şi simplu dac-ai şti cum arată unii dintre ei.

- Am văzut deja specimene înfricoşătoare pe tarabele din Spania sau din Insulele Canare. Bănuiesc că dai de tot felul de

peşti ciudaţi în mare.

- Asta este una din plăcerile explorării lumii adâncurilor. Ceea ce simţi când eşti acolo, printre acele creaturi, este ceva de nedescris.

- Sunt printre ei care şi atacă?

- O mulţime.

- Ai întâlnit rechini?

- O dată sau de două ori, în Pacific. Te atacă mai mult la suprafaţă decât în adânc, aşa că soluţia cea mai bună este să stai nemişcat cât mai mult timp. Este ca o lume filmată cu încetinitorul, sau ca o altă planetă, unde timpul şi mişcarea sunt guvernate de alte legi. Este ca şi cum ai fi într-un vis plin de culoare, fantezie şi frumuseţe.

- Eu credeam că este întotdeauna întuneric.

- Depinde de mulţi factori - de vreme, de climă, de cât de adânc te scufunzi. Uneori te afli în mijlocul unei mese tăcute de albastru şi verde, dar alteori este exact ca în poezia lui Matihew Arnold: „Deasupra, o boltă de chihlimbar, pe jos un covor de perle".

- Da, da, îmi amintesc, versuri din „Teritoriul părăsit".

- Nu păşeşti întotdeauna pe un covor de perle, desigur. Adesea este nisip care se mişcă de la o zi la alta. Cred că tocmai asta mă atrage atât de mult: legile gravitaţiei nu mai funcţionează şi pluteşti în toate direcţiile ca şi cum ai fi o pasăre în văzduh, numai că n-ai nevoie de aripi.

- Dar riscul?

- Există întotdeauna un risc. Marea nu este mediul firesc al omului şi este neiertătoare faţă de neglijenţă, lipsă de prudenţă sau simplă ignoranţă. De aceea l-am supus pe Martin unor probe atât de severe. Trebuie să mă asigur că înţelege pericolele care-l pândesc atât pe el cât şi pe ceilalţi. Nu coborâm niciodată singuri, ci câte doi, aşa că fiecare răspunde în parte de celălalt. Ne ajutăm dacă apare vreo dificultate. Nimeni nu e lăsat să se descurce singur sau să se simtă abandonat.

- Dar Martin, când filmează, nu va fi singur?

- Nu. Intotdeauna va fi însoţit, chiar dacă respectivul are altceva de care să se ocupe. Martin, sau orice alt cameraman, poate fi întotdeauna sigur că i se va veni în ajutor dacă apare vreo situaţie dificilă.

Rianna rămase pe gânduri câteva clipe, gândindu-se că totuşi soţul Lyndei se înecase. Dar, cum nu ştia exact în ce condiţii se petrecuse accidentul, prefera să nu amintească nimic faţă de Holford.

Când au plecat de la restaurant, spre surprinderea ei, Holford se oferi să-i fie ghid prin oraş. Rianna savura din plin această zi pe care n-ar fi vrut-o umbrită de nimic. Undeva, în subconştient, exista temerea de a nu spune fără să vrea ceva care ar putea distruge această nouă armonie dintre ea şi Holford.

O conduse de-a lungul unor străduţe pe care nici nu le-ar

fi bănuit, îi arătă locuri legate de numele unor personaje istorice, case în care trăiseră personalități din lumea bună a științei.

- Mulțumesc, Holford, șopti ea după ce termină de notat în caietul ei. Am petrecut o zi minunată în Marsala, plină de amintiri de neuitat.

Amintiri! Cândva, când vei revedea filmul făcut, vei spune: „Ah, da, Marsala. în Sicilia. Dar oare cine era cel care m-a însoțit și mi-a arătat orașul?“

- Este foarte puțin probabil să uit numele acelui bărbat.

- O mulțime de lucruri trebuie uitate. Hai, e timpul să mergem acasă.

Se ridică brusc, ca și cum ar fi vrut să dea la o parte orice gânduri sumbre și chemă un taxi. Casa Rosa era în aceeași direcție cu Vila Aurelia unde locuia el, dar, în loc s-o lase pe Rianna în fața pensiunii și să-și continue drumul, cum era de așteptat, coborî și el și o însoți înăuntru.

- Aș fi vrut să discut cu Martin, dar se pare că nu s-a întors încă.

- Să-i transmit un mesaj?

- Doar c-aș vrea să fie în port la prânz, nu mai târziu. Știe el unde anume în port.

După care, se așeză și-și aprinse o țigară.

- Voi face o cafea. Nu durează mult, se oferi Rianna, total nedumerită de faptul că Holford mai vroia să rămână.

- Rămâi la cină? Aș putea să improvizez ceva, dacă nu ești

prea mofturos.

- Şi dacă ţi-aş spune că sunt extrem de pretenţios la mâncare?

- Atunci, n-ar trebui să rişti! Dar gândeşte-te ce pierzi!

- Voi accepta provocarea altă dată. Acum nu mai pot rămâne.

Intr-adevăr, cum termină de băut cafeaua, se ridică să plece.

- Cum ţi s-a părut ziua aceasta?

- Mi-a plăcut enorm.

- Vom mai repeta această experienţă, spuse el strângându-i mâna în semn de rămas bun.

Rianna rămase să viseze, retrăind clipele acelei zile ce căpătase pentru ea un farmesc deosebit.

Imediat ce Martin sosi acasă, târziu, îi transmise mesajul din partea lui Holford.

- Aşadar, v-aţi întâlnit.

- Mi-a fost de mare ajutor, ducându-mă în locuri pe care nu le-aş fi descoperit niciodată singură, încheie Rianna după ce-i povesti pe scurt cum îşi petrecuse ziua.

- Când eram la bazin dimineaţă, m-a întrebat ce faci şi i-am spus că intenţionezi să explorezi oraşul. După ce ne-a trasat setul de exerciţii pe care să le executăm, a plecat. Presupun că-şi închipuia cam pe unde te poate găsi.

- Marsala e puţin mai mare decât un sat, nu-i de mirare că m-a găsit, spuse Rianna râzând, încântată că Holford o căutase în mod special.

- După prânz, ne-am dus la vila lui Holford. Jeffrey şi Steve au mers la bordul iahtului să verifice echipamentul, apoi s-au întors şi am cinat toţi împreună.

- Nu era şi Lynda?

- Nu. A fost invitată să petreacă ziua cu familia Cavallini. Aş fi vrut să fiu şi eu acolo toată după-amiaza în compania minunatei Emilia.

Adevărul ieşise la iveală cu duritatea unui şoc. Aşadar, Lynda nu era disponibilă, aşa că Holford se mulţumise cu tovărăşia ei. Starea de euforie a Riannei se topi într-un scurtcircuit confuz - mândrie rănită şi autodispreţ: cum putuse fi atât de naivă încât să-şi închipuie că era genul de fată în compania căreia Holford ar fi preferat să fie atât timp cât exista Lynda în preajma lui?

Din fericire, Rianna era ocupată cu pregătirile lui Martin pentru a doua zi, astfel încât indignarea şi furia care o stăpâneau se risipiră în automatismul gesturilor mărunte de rutină.

- Crezi că Holford te-a acceptat? E mulţumit?

- Ar trebui să fie. M-a pus la încercări foarte dure. Când eram în apele din dreptul insulelor Egadi, a simulat că are nevoie de ajutor. A trebuit să acţionez astfel încât să-l ajut să iasă la suprafaţă. Din fericire, apa nu era atât de adâncă încât să fie necesar să ne oprim pentru decompresiune, aşa că am ajuns la suprafaţă fără să intru în panică.

- Dar a fost doar o simulare, nu-i aşa?

- Da. Când a ajuns la bord, a-nceput să râdă. Pe moment, nu mi s-a părut nimic nostim. După aceea, le-a spus lui Duncan şi Jeffrey c-am trecut cu bine proba „îngerului păzitor".

Măcar Martin îl convinsese pe Holford de competența lui, se gândi Rianna în deznădejdea ei. Nu mai are de ce să-şi facă griji în această privință. Oricum, va trebui să-şi controleze pornirile şi să dovedească mult tact pentru a nu provoca vreo ruptură în relația dintre fratele ei şi angajatorul acestuia.

A doua zi, plecă împreună cu Martin, pentru a începe şi ea călătoria spre Trapani. Coborî din autobuz cam la jumătatea distanței până la oraş, pentru a merge pe jos o porțiune de aproximativ trei mile, timp în care să filmeze peisajul de pe litoral, câteva insule mici în largul mării şi să exploreze satul Birgi. Apoi, se îndreptă din nou spre şoseaua principală ca să nu piardă autobuzul de după- amiază spre Trapani. Era ora siestei, dar deja se făcuse foarte cald, deşi era abia sfârşitul lui martie şi nu trecea nici o maşină. La un moment dat, apăru un bărbat cu un măgar. îl întrebă cât mai e până la şoseaua principală.

- Nu pot fi mai mult decât doi kilometri, spuse ea într-o italiană foarte nesigură.

- Nu, şase. Poate mai mult. Prea departe ca să mergi pe jos. Vino cu mine un kilometru şi te duc acasă la unchiul meu. Are maşină şi te poate duce până la Trapani.

Rianna acceptă. îşi rezervase telefonic o cameră la hotel

în Trapani şi nu vroia să-şi petreacă noaptea rătăcind pe drumuri, mai ales că exista posibilitatea ca atunci când ar fi ajuns la şosea, autobuzul să fi trecut deja. Sosiră în sfârşit la o casă şi, după ce i se repetă de mai multe ori, Rianna înțelese că unchiul era prea obosit ca s-o ducă, dar că avea să conducă însuşi tovarăşul ei de drum, Giovanni.

în fața hotelului, Rianna insistă să-i plătească. Amuzându-se de aventura ei, hotărî să fie totuşi mai prudentă în ceea ce priveşte orarul autobuzelor. De altfel, chiar a doua zi, după ce termină de explorat oraşul, închirie o maşină cu care urma să-şi continue călătoria spre Erice, oraş antic cu metereze din perioada normandă şi străduțe atât de înguste încât nu puteau fi străbătute decât pe jos.

Lucra cu plăcere şi totul în jurul ei era plin de poezie şi mister, dar simțea foarte tare lipsa lui Martin cu care se obişnuise să comenteze fiecare amănunt. Apoi, îi reveni în minte ziua petrecută alături de Holford, o amintire încă dragă, în ciuda furiei de-a fi jucat rolul de substitut. Indiferent cât de mult se simțea atrasă de el, trebuia să învețe să se comporte rațional şi să nu ceară mai mult decât era el dispus să dea.

Ziua următoare, în timp ce stătea în fața hotelului şi studia hărțile, auzi o voce cunoscută lângă ea.

- Bună, Rianna! Iți mai aduci aminte de mine?

- Duncan! De unde ai apărut?

- Sicilia e plină de surprize.

- Bine, dar parcă ai fi venit chiar din mare. Ați terminat scufundările?

- Deocamdată, da. Facem pauză câteva zile, apoi reluăm.

- Martin s-a descurcat?

- Da, categoric. Era încă pe iaht când am plecat. Mai avea încă de developat filmul.

Desigur, se gândi ea, Duncan ştia unde va sta ea în Trapani, doar că-i dăduse adresa şi-i recomandase hotelul.

- Ce planuri ai pentru astăzi? Desigur, dacă nu te deranjează compania mea.

- Aş putea pretinde că vreau să fiu singură, dar adevărul e că mă surprind adesea vorbind cu voce tare în timp ce conduc.

- Ai fost în Segesta?

- Intenționam să merg astăzi, dar nu ştiam care e cel mai bun drum.

- Uite, acesta. Este puțin mai lung, dar e mult mai pitoresc şi mai puțin aglomerat.

Compania lui Duncan era plăcută; într-adevăr, parcă Providența îl trimisese. Totuşi, în timp ce erau în templul grecesc şi el îi arăta coloanele dorice nefinisate, se gândi, involuntar, că s-ar fi simțit mai bine alături de Holford. Era copleşită de istoria pe care o simțea încă vibrând în acele vestigii ale unei civilizații care-şi pusese amprenta atât de puternic asupra întregii lumi, dar nu se putea aştepta la

aceeaşi reacţie şi din partea lui Duncan.

- Lucrezi foarte conştiincios, remarcă el, în timp ce ea făcea notaţiile.

- Dacă nu scrii imediat, degeaba te amăgeşti cu gândul că n-ai să uiţi nimic. După cel mult două săptămâni, totul ţi se amestecă în minte.

- Cum prelucrezi filmele?

- Martin spune că le poate face pe iaht în timpul liber.

- Da, dar trebuie să le lucreze şi pe ale lui.

- Ai văzut ce a filmat în apă?

- Nu încă. Eşti îngrijorată în privinţa lui?

- Doresc foarte mult să reuşească. Pentru el este ceva nou şi vreau ca Holford să fie mulţumit de munca lui.

- Vrei ca Holford să fie mulţumit şi de ceea ce faci tu?

- Nu are importanţă pentru el cum ies lucrările mele. Nu el va trebui să le vândă. Asta e treaba mea şi a lui Martin.

- Totuşi, ai vrea să fie mulţumit? insistă el.

Rianna zâmbi fără să-l privească. Nu era dispusă să-i mărturisească lui Duncan cât de mult conta pentru ea părerea lui Holford. Ii era greu să recunoască aceasta chiar şi faţă de ea însăşi.

- Martin şi cu mine trebuie să evaluăm cel mai bine munca, răspunse în cele din urmă, pe un ton cât se poate de indiferent. Câteodată ştiu c-am lucrat bine, dar câteodată suntem conştienţi că n-am profitat la maximum de ocazia pe

care am avut-o.

- Eu întotdeauna încerc să profit la maximum de ocazia ce mi se oferă, spuse el stingându-şi ţigara şi privind-o maliţios, dar şi languros.

- Trebuie să mai fac vreo două fotografii cu ruinele vechii cetăţi după care, cred că e timpul să plecăm.

La întoarcere, Duncan alese şoseaua principală.

- Uite, se construieşte un drum nou direct spre aeroportul din Birgi.

- Da, am trecut pe aici când am venit.

- Pe aici? Dar ce făceai? Nu trec autobuze.

- M-a dus un tânăr cu un măgar până acasă la el, de unde m-a condus cu maşina până la Trapani.

- Ai notat şi asta în carnet?

- Nu notez chiar tot ce mi se întâmplă. Nu se ştie niciodată în mâinile cui poate ajunge carnetul.

- Tare mă tentează să pun mâna pe aceste carnete şi să le citesc în linişte ca să aflu tot.

- Mulţumesc mult pentru această zi plăcută, Duncan, spuse ea când ajunseră în faţa hotelului.

- Ziua încă nu s-a terminat. Să luăm cina împreună într-un restaurant pe care-l ştiu, nu departe de aici. Ai notat deja tot ce era de notat, aşa că nu te poţi folosi de acest pretext.

în definitiv, de ce nu? se gândi Rianna. Poate că acel flirt nevinovat era maniera lui obişnuită de a se comporta cu majoritatea fetelor. Făcu repede un duş şi îmbrăcă singura

rochie pe care o adusese cu ea, hotărând să savureze acea seară în compania lui Duncan.

După cină se plimbară pe faleza mărginită de palmieri.

- M-am uitat pe hartă şi am văzut că acest bulevard are un nume atât de frumos. Faleza Vântului de Nord, Tramontana.

- Uneori, am impresia că şi tu ai ceva din răceala acestui vânt, cel puțin față de mine.

- îmi pare rău, dar nu uita că nu ne cunoaştem de mult timp.

- Asta n-are nici o legătură. Toată ziua am simțit cum încerci să te îndepărtezi de mine. Dacă te-aş fi atins, cred c-ai fi dispărut cu repeziciunea unei şopârle.

- Nu sunt atât de sigură că-mi place comparația, răspunse Rianna râzând.

Duncan o conduse spre unul din scaunele aşezate pe marginea promenadei şi-o cuprinse cu brațul.

- Ce nu-ți place la mine?

- Dar nu-mi displaci! Te consider un bun prieten, un coleg al lui Martin.

- Eşti foarte frumoasă. Dar, îmi imaginez că o mulțime de bărbați ți-au spus acest lucru.

- Doar doi sau trei.

- Poate două sau trei duzini. Spune-mi, Rianna, câți bărbați te-au iubit?

- Mai degrabă au pretins că m-au iubit.

- Consideri că diferența e mare?

- Foarte mare.

-Atunci, povesteşte-mi despre cei ce te-au iubit. Cum erau?

-Am cunoscut câţiva tineri - este firesc până la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Dar nu cred că vreunul m-a iubit cu adevărat. Probabil că n-am fost pentru ei decât un capriciu de moment.

- Dar tu? Pe care i-ai iubit?

- Pe nici unul. încă n-am întâlnit bărbatul cu care să doresc să-mi petrec restul vieţii.

Rostind aceste cuvinte, îşi dădu seama că erau departe de a exprima adevărul; dacă Holford şi-ar îndrepta spre ea privirea plină de iubire, ar şti imediat că el este bărbatul acela.

- Asta e o veste proastă pentru mine. Speram la altceva.

- De ce? Nu eşti un individ prea constant.

- Aş putea fi. Eşti altfel decât fetele pe care le-am cunoscut până acum.

- Eşti complet lipsit de originalitate. Fiecare bărbat spune aceasta prietenei de moment.

- Nu eşti pentru mine doar o prietenă de moment, ci însemni mult mai mult. Aş fi chiar dispus să mă angajez într-o legătură serioasă.

- Mă-ndoiesc. Iţi place să fii liber, Duncan.

- Dar nu să nu iubesc. De ce-ar fi Holford mai bun? Ştii, el o cunoaşte pe Lynda de ani de zile, înainte ca Jack Patterson să fi apărut în viaţa ei. Nu ştiu dacă au fost logodiţi

sau nu, dar poate că s-au certat, iar apoi ea s-a căsătorit cu Jack.

Vestea străpunse inima Riannei ca un cuțit.

- A fost fericită cu Jack? reuşi ea să întrebe.

- Cred că nu foarte. Lynda este vanitoasă, superficială, egoistă şi ştie să se impună. Jack ceda mereu şi-i arăta că o adoră. Dacă Holford nu e atent, va păți şi el la fel. Lynda îşi va înfige adânc ghearele în el şi nu-l va mai lăsa să plece niciodată.

Fiecare cuvânt o-nvăluia în răceală. Inconştient, Rianna începu să tremure.

- Ti-e frig?

- Da, puțin.

S-ar fi ridicat imediat să plece, dacă Duncan n-ar fi strâns-o cu putere în brațe, sărutând-o pe buze.

- Aş putea să-ți insuflu puțină căldură.

- E timpul să ne-ntoarcem, spuse Rianna, eliberându-se din strânsoarea lui. Prefer să rămânem doar buni prieteni.

- Deocamdată, dacă aşa vrei.

într-adevăr, aşa vroia, dar nu numai deocamdată.

A doua zi, Duncan o conduse cu maşina lui la Marsala. Părea să nu fie deloc dezamăgit de refuzul ei.

- Sper să nu te superi dacă trecem mai întâi pe la Vila Aurelia.

Rianna coborî din maşină şi-i văzu pe Holford şi Martin stând în picioare pe verandă. Imediat, veni şi Lynda lângă ei.

- Se pare c-au format un comitet de primire, remarcă

Duncan.

Aveau curând să descopere că, departe de-a fi vorba de zâmbete şi strângeri de mână, se pregătea o adevărată furtună.

Capitolul 5

- Rianna dragă, mă bucur mult că v-ați întors, spuse Lynda. V-ați distrat bine? Nu credeam că veți sta atât de mult. Intră. Trebuie să-mi povestești cum a fost.

Lynda se agăță de brațul Riannei și-o îndrumă spre intrarea în vilă.

Holford, departe de a o întâmpina bucuros, o privea cu răceală, părând să-și stăpânească mânia cu greu.

- Lynda, nu rămân mult, spuse Rianna, încercând să găsească motivul nemulțumirii lui Holford în cine știe ce greșeală pe care o comisese involuntar.

- Trebuie neapărat să-mi povestești cum a fost. {tiai că vine Duncan?

- Am fost foarte surprinsă când l-am văzut. Credeam că e încă pe iaht.

- Ți s-a părut interesant Trapani? întrebă Holford, distant.

- Da. Și atmosfera de-acolo era foarte plăcută.

Lynda servi ceaiul, ca o adevărată stăpână a casei, cu un firesc care spori suferința Riannei din cauza geloziei. Holford își bău repede ceaiul, apoi se scuză și părăsi încăperea.

- E ceva în neregulă? îl întrebă Rianna pe Martin.

- Holford este îngrozitor de prost dispus din cauza lui Duncan. Trebuia să începem de astăzi o nouă serie de scufundări, dar fără el, programul s-a modificat.

- înțeleg. Dar Duncan știa?

- Nu știu. Holford îl aștepta aseară, numai că n-a apărut.

- Nu-l lua în seamă, interveni Lynda. Câteodată Holford e îmbufnat, dar îi trece. întotdeauna bărbații fac mare caz dacă nu le iese cine știe ce lucru lipsit de importanță.

- Vă las să discutați, fetelor. Mai am câte ceva de lucru.

- Merg şi eu cu tine acasă.

- Acum, draga mea, c-am scăpat de bărbați măcar pentru câteva minute, povesteşte-mi totul. Nu te sfii.

- Nu ştiu ce te aştepți să auzi. Duncan a ajuns în Trapani abia ieri.

- Bine, dar a plecat cu o seară înainte, fără să spună unde.

- Nu ne-am întâlnit decât ieri dimineață. Am mers împreună la Segesta şi ne-am întors azi. Asta e tot.

- îmi pare rău. Nu peste mult timp va găsi şi alte subiecte de conversație.

- Nu atâta timp cât vei rămâne în Marsala.

- Tu cum ai petrecut acasă la Emilia?

- Aşa şi-aşa. Au o vilă extrem de somptuoasă. Este aşezată pe un deal cu vedere spre mare şi e înconjurată de flori, pomi, statui. Şi apoi, dormitorul în care m-au instalat.

- Ai rămas mai multe zile?

- Da. M-au invitat să rămân cât vreau, dar, ştiind când se întoarce Holford, am vrut neapărat să fiu acasă ca să-l pot primi cum se cuvine.

- Spuneai despre dormitor.

- Da. Un interior demn de un apartament princiar. Familia Emiliei trebuie să fie fabulos de bogată. Erau în vizită şi alți tineri, dar nu l-am văzut pe Enrico printre ei. Probabil

că nu e suficient de bogat. Nu i s-ar admite Emiliei o relație cu un tânăr sărac; doar poate avea orice milionar dorește.

- Trebuie să văd dacă Duncan ne poate duce, pe mine şi pe Martin, acasă.

- Da, sigur. Spune-mi, Rianna, cum e Duncan ca iubit?

- De unde vrei să ştiu? Doar nu e iubitul meu!

- Nu? Ciudat! Nu i se întâmplă să rateze o ocazie, mai ales că, pentru tine, a riscat să intre în conflict cu Holford.

- Este clar că tu-l cunoşti mult mai bine decât mine pe Duncan, răspunse Rianna, tocmai când Lynda îşi vărsa, cu un zâmbet de triumf, malițiozitatea remarcei bine țintite. Eu nu-l ştiu decât de foarte puțin timp. Cât despre relațiile de lucru dintre Duncan şi Holford, cred că-i mai bine să-i lăsăm să şi le rezolve singuri.

Apoi ieşi din cameră cu capul sus, sperând să fi pus capăt acelor insinuări perfide, deşi cu riscul de a-şi fi făcut din Lynda un duşman. în câteva minute, însă, avea să-şi dea seama că neînțelegerile şi acuzațiile abia începeau.

- Holford vrea să mai rămân aici cam o oră, o întâmpină Martin în curte. Trebuie să-l informez pe Duncan în legătură cu scufundarea de mâine. Te va duce Holford acasă. Uite-l, vine deja.

- Eşti gata? întrebă Holford, deschizând portiera.

- Da. „Gata pentru ce?“ continuă gândul ei.

în mod surprinzător, în prima parte a drumului, Holford se interesă, politicos, în legătură cu locurile vizitate la Trapani. Deodată însă, opri maşina. Trecuse de strada pe care

se afla Casa Rosa. Se aplecă asupra volanului şi privi lung prin parbriz.

- Rianna, trebuie să-ți vorbesc, începu el după o lungă pauză.

- Spune.

N-avea de gând s-accepte cu capul plecat dojeni nemeritate pentru indisciplina lui Duncan.

- Ştiu că te afli aici pentru a lucra la un proiect propriu - şi ca să fii alături de fratele tău - dar şi noi avem programul nostru şi ți-aş fi îndatorat dacă nu l-ai. încuraja pe Duncan, sau pe oricare alt membru al echipei să. ăă.

- Spune, Holford. Să-şi piardă timpul cu mine, asta vroiai să spui. Poate c-ar fi trebuit să-i precizezi lui Duncan când să se întoarcă. Te asigur că nici nu l-am invitat la Trapani, nici nu l-am reținut.

Calmul pe care şi-l păstrase cu efort avu efectul opus celui scontat: privirea lui Holford îndreptată asupra ei era plină de fulgere de mânie.

- Nu te acuz de vreo inițiativă premeditată. Duncan este un donjuan şi pur şi simplu n-a rezistat să nu vină după tine când a aflat unde eşti.

- Şi ce-ar fi trebuit să fac? Să-i trimit un bilet în care să scriu „Te rog, nu veni“?

- Sunt convins că-ți dai seama cât de important este să fim o echipă unită. Ne bazăm unul pe celălalt şi de aceea fac tot posibilul să mă asigur că nici unul dintre noi nu are

probleme şi griji serioase în particular.

- Sigur că înțeleg. Doar şi fratele meu face parte din echipă şi mă interesează ca totul să decurgă bine atât pentru el, cât şi pentru voi toți, ceilalți. Dar nu mă învinui că-ți dau peste cap programul. Pe viitor, va fi strict secret unde intenționez să merg.

Când îşi întoarse privirea spre Holford, îi văzu colțul gurii ridicat într-un zâmbet. Deodată, acesta îşi aşeză mâna peste mâna ei.

- Te rog să mă ierți. Văd că ştii să-ți aperi cauza şi mă bucur că este aşa. Martin are noroc că are o soră ca tine. Adevărul este că, momentan, am nişte responsabilități suplimentare şi mă confrunt cu unele probleme survenite în mod neaşteptat.

- Sosirea Lyndei?

Reacția lui violentă o găsi nepregătită.

- Să n-o amestecăm pe Lynda în discuția noastră, mormăi el printre dinți, retrăgându-şi mâna şi pornind maşina. A venit aici pentru că are nevoie de ajutor şi probabil că numai eu i-l pot oferi.

Rianna era mult prea şocată pentru a răspunde în vreun fel, fie măcar cerându-şi scuze. Ajunseră, fără să mai discute nimic altceva, la Casa Rosa, unde Holford îi descărcă bagajul.

- Mulțumesc.

- Pentru puțin.

După care Holford se urcă în maşină şi plecă, fără nici un gest de rămas bun. Rianna rămase în living, învinuindu-se

pentru lipsa ei de tact. Evident, Lynda era un subiect tabu. Duncan avusese dreptate în privința vechii legături dintre Lynda şi Holford. Era ca şi cum aceasta venise în Sicilia pentru a-şi cere un drept pe care-l considera pe deplin cuvenit. Nu după mult timp, se întoarse şi Martin.

- Cum a fost călătoria?

- Dacă m-ai fi întrebat acum o oră, aş fi spus „satisfăcătoare". Acum, nu mai sunt atât de sigură.

- Nu-l lua în seamă pe Holford. Are astfel de momente când e morocănos. Are impresia că e de datoria lui să se asigure că suntem în regulă nu numai din punct de vedere fizic, dar şi psihic, adică să nu ne frământe nici o grijă, nici o problemă.

- In cazul acesta, ar trebui să aibă grijă mai întâi de el însuşi. Ai idee ce-l frământă? Cumva venirea Lyndei?

- Nu-mi pot da seama. Categoric, este o individă insistentă.

Pentru Rianna, faptul că Martin nu părea s-o agreeze prea mult, era un dram de consolare.

- Iți voi developa filmele pe iaht imediat ce voi putea.

- Da, ar fi o idee bună. Ce-ar fi să mergem undeva să mâncăm? Nu sunt dispusă să pregătesc nimic.

Aleseră localul în care Jeffrey, biologul echipei, o dusese.

- Mă bucur că eşti acasă în seara aceasta.

- Te simți singură fără Duncan?

- Deloc! Dar acum, când Holford a stabilit cartierul general al echipei la vila sa, mă simt din ce în ce mai mult

exclusă.

- Se pare că te-a afectat reproşul lui Holford. Nu te lăsa deprimată. Ştiai de la bun început că nu vom putea fi tot timpul împreună să facem turul Siciliei.

- Da, desigur. Nutream totuşi speranța naivă că vom putea lucra tot împreună pe iaht.

- Singură printre atâția bărbați la bordul vasului! Unde ți-e simțul moral, draga mea surioară!

- Intr-adevăr, râse ea, trebuia să mă gândesc cu mai multă atenție.

- Regreți c-am venit?

- în nici un caz! Să mă mai obişnuiesc puțin şi va fi cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

- Mâine vom explora nişte grote. Holford a amintit ceva despre o cină luată pe vas şi o vizionare a materialului pe care l-am filmat.

- Sper să le placă.

- Sunt invitate şi doamnele - adică tu şi Lynda.

Rianna zâmbi. N-avea de gând să se prezinte pe „vasul amiral" la petrecere, dar nici să pericliteze situația lui Martin prin vreo faptă necugetată. Oricum, avea nevoie de-o confirmare cu caracter mai oficial.

A doua zi, primi un bilet de la Holford.

„. sper că vei fi mâine alături de noi, la bordul Celestinei, când ne întoarcem din expediție. Voi trimite o barcă, în jurul orei opt, care să te ia din port".

Nu era nimic romantic în acele câteva rânduri, dar

Rianna nu-şi putea stăpâni o inexplicabilă bucurie. îşi alesese deja o fustă lungă din catifea cafenie, culoarea frunzei de fag, şi o bluză din lame, considerând această ocazie potrivită să le poarte. îşi puse, de asemenea, o pereche de cercei lungi din chihlimbar pe care-i cumpărase la un preț mic dintr-un magazin din Marsala.

Martin însuşi o aştepta în barcă.

La bordul iahtului, Lynda era deja alături de Holford şi Duncan. Erau toți aşezați la o masă. Bărbații se ridicară imediat s-o salute pe Rianna şi o invitară lângă ei.

- Cum a mers? îl întrebă ea pe Holford într-un moment în care conversația trena.

- Excelent. Acum, vom putea merge într-o expediție mai lungă.

- Nu te întreb unde. Ştiu că e secret.

- Nu şi de data aceasta. Probabil că vom merge de-a lungul coastei de sud a insulei şi în jurul Siracuzei.

- Veți căuta epave?

- Dacă vom găsi vreuna, cu atât mai bine. Scopul principal este de natură geologică. Structura solului este extrem de variată din cauza vulcanului Etna şi a vârfului Stromboli, aşa că şi fundul mării şi stâncile marine trebuie să fie tot atât de interesante.

- Ce frumos eşti îmbrăcată! interveni Lynda, considerând fără îndoială că discuția ei cu Holford durase deja cam mult.

- Mulțumesc.

Rianna era pe punctul de a-i întoarce complimentul deşi nu cu toată sinceritatea, căci în lumina amurgului, rochia de culoarea primulei dădea Lyndei coloritul fad al unei molii, când pe punte se produse o oarecare agitaţie. Se auziră voci şi, după câteva clipe, apăru Emilia urmată de Steve, medicul echipei. In seara aceasta, Emilia deborda de veselie.

- Am întârziat, pentru c-a trebuit s-aştept să se întunece puţin ca să mă pot strecura din casă şi să iau taxiul comandat de cameristă. M-am bucurat mult că Steve m-aştepta în port.

Abia mai târziu înţelese Rianna că familia nu-i permitea Emiliei să participe neînsoţită la o petrecere pe un iaht din port.

- în Sicilia încă se mai păstrează tradiţia ca o tânără să nu apară niciodată în societate neînsoţită de-o doamnă de companie, explică Duncan. Chiar atunci, când era la hotel înconjurată de tineri, doamna ei de companie trebuie să fi fost undeva în apropiere, supraveghind-o cu atenţie.

- în seara aceasta trebuia să iau masa cu vărul meu şi soţia acestuia, de aceea rochia mea nu e prea potrivită pentru aici.

Rochia din brocart trandafiriu, adânc decoltată şi strâmtă a Emiliei i se părea Riannei absolut superbă.

După cină, Rianna îl ajută pe Jeffrey să strângă masa, apoi se îndreptă spre punte pentru a se alătura celorlalţi. La jumătatea scărilor se opri, auzind vocea Lyndei:

- Cu Emilia îmbrăcată ca pentru bal şi Rianna ca pentru o nuntă de ţigani, mă simt eclipsată.

Se auzi vocea în şoaptă a unui bărbat care o asigura că

arată mult mai bine decât celelalte două femei. A cui voce să fi fost? A lui Holford? Rianna aşteptă ca sunetul vocilor să se îndepărteze, apoi urcă în continuare treptele spre punte. Acolo, Lynda însoțită de Duncan se plimba. Observând-o, veniră amândoi în întâmpinarea ei.

- Vai, Rianna! Ce drăguț din partea ta că l-ai ajutat pe Jeffrey să spele vasele.

Rianna nu reuşi decât să deschidă gura pentru a protesta, că Lynda o întrerupse şi continuă:

- Cred că ți-ar prinde bine o schimbare de partener, aşa că te las împreună cu Duncan să discutați în linişte.

Apoi dispăru printre umbrele serii.

Rianna şi Duncan rămaseră privindu-se unul pe celălalt, apoi începură să râdă.

- Vino, scumpa mea, să ne aşezăm undeva şi să discutăm în linişte, aşa cum ne-a recomandat Lynda.

- Nu cumva Lynda era dornică de o schimbare de partener?

- De fapt, credea că e singura doamnă invitată în seara aceasta. Cred că pe tine te-ar tolera, dar s-o suporte pe Emilia. aşa ceva îi este peste putință.

- De ce? Chiar şi aşa suntem trei fete şi cinci bărbați.

- Ideile tale referitoare la o repartizare echitabilă diferă total de ale Lyndei. De fapt, nu vrea decât să împiedice orice apropiere între Holford şi Emilia.

- Ştii c-ar putea fi vorba despre o astfel de apropiere?

- Nu ştiu, dar îmi închipui că Holford ştie să profite de micile ocazii care i se oferă. Se înțelegea foarte bine cu Emilia şi cu familia ei. Apoi, a venit Lynda să strice totul.

- Să strice totul? Vrei să spui că se îndrăgostise de Emilia?

- Fără îndoială. Oricum, se străduia să nu se implice prea mult până la sfârşitul verii. Desigur, fata are mulți admiratori, majoritatea mult mai bogați decât Holford.

- în orice caz, are într-adevăr multe probleme. Am înțeles că vrea ca membrii echipei lui să nu aibă încurcături de natură emoțională sau psihologică.

- Chiar aşa. Până acum a respectat şi el cu strictețe regula - fără încurcături, fără responsabilități.

Rianna tocmai intenționa să-l întrebe ce responsabilitate avea Holford față de Lynda, când Jeffrey veni să-i anunțe că începe proiecția filmului.

Rianna era între Martin şi Holford de partea cealaltă a acestuia stând Lynda.

- Mă bucur c-ai putut veni în seara aceasta, se adresă Holford calm Riannei. Vei vedea astfel câteva din rezultatele muncii noastre, chiar dacă n-ai participat tu însăți.

- N-am avut ocazia până acum să văd un film realizat de Martin în adâncuri.

Timp de mai bine de-o oră, Rianna se lăsă transportată în lumea de vis a culorilor, formelor sinuoase şi mişcărilor sfidând legile gravitației. La un moment dat, în comentariul pe care Martin îl făcea pe marginea imaginilor, menționă

aricii de mare şi meduzele care înțepau îngrozitor.

- Cu cât aricii de mare sunt mai frumos colorați, ca acesta roşu, de exemplu, cu atât înțepătura lor este mai dureroasă - parcă eşti electrocutat. Desigur, costumul de protecție ne apară, făcându-i complet inofensivi, explică Martin doamnelor, întrucât acestea erau lucruri cunoscute colegilor lui.

Ca pentru a da mai multă veridicitate spuselor lui Martin, Holford o prinse cu putere pe Rianna de încheietura mâinii, făcând-o să tresară, de parcă într-adevăr ar fi simțit forța unui şoc electric. Mâna lui Holford era încă în jurul încheieturii mâinii ei când Martin rugă să se aprindă luminile pentru a schimba filmul.

- Holford îşi închipuie că se află pe ultimul rând la cinematograf, unde-o poate ține de mână pe fata de lângă el, comentă răutăcios Lynda care observă imediat gestul, deşi Rianna îşi retrăsese rapid mâna.

- Cât eşti pe uscat, trebuie să fii cald şi afectuos, pentru a compensa timpul petrecut în adâncul rece, spuse Emilia, întorcându-se spre el cu un zâmbet luminos. Poate că apele noastre vor avea un efect benefic asupra acestor englezi reci.

- Dac-ar fi cum spui tu, interveni Duncan, atunci ar trebui să petrecem cât mai mult timp posibil printre corali şi arici de mare!

Holford tăcu în continuare, cu o expresie calmă, impasibilă a feței. Spre surprinderea Riannei, noua bobină era

chiar filmul făcut de ea în Marsala, în ziua în care se plimbase cu Holford, apoi câteva imagini din Trapani, bărbatul cu măgarul şi în cele din urmă templul grec de la Segesta. Era destul de mulţumită de ceea ce realizase.

- Cine era individul de pe treptele teatrului din Segesta? întrebă Holford când filmul se termină.

- Mă surprinde că nu mi-ai recunoscut profilul desăvârşit, răspunse Duncan imediat.

- Eu mă-ntreb cine e bărbatul cu măgarul, interveni şi Lynda. Ce uşor colecţionezi bărbaţii!

- în munca mea, mă folosesc de oameni pentru a însufleţi peisajul.

- Filmul tău e foarte reuşit, Rianna, spuse Holford pe un ton hotărât. Dacă toate lucrările tale se menţin la acest standard, sunt convins că vei avea un viitor profesional de mare succes. Mă voi gândi serios dacă să te angajez ca operator, ca asistentă a lui Martin. Dar mai întâi va trebui să înveţi să faci scufundări.

Rianna ştia că nu putea lua în serios cuvintele lui, dar înainte de a putea răspunde totuşi ceva, Lynda se grăbi să intervină:

- Să nu cumva să te laşi convinsă. Nu are deloc noroc la cameramani. Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla dac-ar trebui să-şi asume responsabilitatea şi pentru fete care fac scufundări.

Mai multe priviri o fixară acuzator, dar expresia feţei ei era în continuare imperturbabilă.

- Să mergem să bem ceva, rupse Steve în cele din urmă

tăcerea grea care se aşternuse.

Sprijinită de partea superioară a bolţii pupei, Rianna savura câteva momente de singurătate în răcoarea nopţii. Auzi însă imediat zgomot de paşi şi, deşi se aştepta să fie ai lui Duncan, recunoscu vocea lui Holford lângă ea.

- Mă-ntrebam unde ai dispărut.

- Credeai c-am căzut peste bord?

- Chiar dac-ai fi căzut, ar fi fost o mulţime de cavaleri galanţi care ţi-ar fi sărit în ajutor.

- Probabil. dacă m-ar fi văzut cineva căzând. Dar dacă.

- Incetează cu aceste supoziţii sumbre. Ar fi fost păcat de aceste haine încântătoare. Filmul pe care l-ai făcut la Segesta. are unele imagini superbe, Templul pare să plutească între pământ şi cer şi într-adevăr, chiar aceasta e senzaţia pe care ţi-o dă privirii din anumite unghiuri.

- M-a impresionat contrastul dintre auriul pietrei şi albastrul cerului. Locul acela are o poezie anume. Când păşeşti printre coloanele masive şi realizezi că te plimbi prin locuri în care alţi oameni se plimbau cu mai bine de douăzeci şi cinci de secole în urmă, trăieşti un sentiment unic.

- Acelaşi lucru îl simt şi eu. In adâncuri, conştientizezi şi mai puternic legătura cu trecutul - de data aceasta însă, un trecut de milioane de ani, cu numai de câteva secole.

- Mi-am dat şi eu seama de acest lucru privind fotografii ale straturilor geologice în cărţile despre geologia marină pe care Martin le-a citit în ultimul timp.

- In cazul unei insule vulcanice, aşa cum e Sicilia, te aştepți să descoperi mereu noi dovezi ale modificărilor petrecute în structura pământului.

- Etna nu se vede de aici, nu-i aşa?

- O vei vedea mai bine când vom merge la Siracuza. Poți să ne însoțeşti şi tu, nu pe iaht, desigur, ci călătorind pe uscat.

Deodată, Rianna auzi voci cântând.

- Ce cântă?

- Cântece siciliene de dragoste. Exact ceea ce trebuie pentru o astfel de noapte.

Buzele lui îi atinseră uşor gura şi, pe măsură ce ea cedă îmbrățişării lui, se contopiră amândoi într-un sărut plin de pasiune. Apoi, revenit ca dintr-un vis, Holford o îndepărtă uşor.

- Iartă-mă, Rianna. Gestul meu este de neiertat. Nu ştiu. de vină sunt această noapte. muzica. Sicilia.

Ar fi vrut să spună că n-are de ce să-l ierte, dar o luă repede de braț şi o conduse de-a lungul punții.

- Să mergem lângă ceilalți.

Lângă ceilalți, se gândi Rianna cu inima ca de plumb, unde să nu mai poată ceda impulsului dezonorant de a o săruta tocmai pe ea.

Ceilalți erau strânşi în jurul Emiliei care cânta, preluând cu vocea ei frumoasă, melodiile venite din depărtare.

Când veni timpul să plece toți acasă, Martin şi Duncan însoțiră fetele în barcă.

Emilia plecă prima, cu un taxi, insistând să nu fie însoțită.

Lynda şi Duncan se urcară în al doilea taxi. în cele din urmă, plecară şi Martin cu Rianna.

înainte de a merge la culcare, Martin observă brusc:

- Ştii că n-ai decât un cercel? L-ai pierdut pe celălalt?

- Nu ştiu. se poate să fi căzut pe undeva.

- Să nu-mi spui c-o fi căzut în timpul unei îmbrățişări pasionale. Tu şi Holford ați lipsit cam mult, după cum remarcase şi Lynda.

- Lynda remarcă absolut tot ce e legat de Holford.

- Probabil vrea să se asigure că se va căsători cu ea.

Fără să-şi dea seama, Martin răsucea până şi el cuțitul în rana ei.

- Sunt obosită. Merg să mă culc.

Rianna nu ştia ce să creadă despre Holford: ori împărțea favoruri în mod egal, astfel încât nici una dintre ele să nu ştie ce intenții are, ori, dorința lui de a o avea pe Emilia, greu accesibilă şi insistența neobosită a Lyndei, se relaxase în liniştea companiei ei, ipoteză puțin măgulitoare.

Capitolul 6

în următoarele zile, Rianna lucră la articolele şi notele ei de călătorie. De asemenea, plănuia o călătorie spre Agrigento, refuzând să recunoască, fie şi în sinea ei, că itinerarul ar avea vreo legătură cu următoarea expediţie a echipei.

Apoi, pe neaşteptate, venind acasă la prânz, Martin o anunţă:

- Holford vrea să ştie dacă îţi convine să vizitezi pivniţele de vinuri ale familiei Cavallini.

- Când?

- Mâine.

- Intenţionam să plec spre Agrigento, dar îmi pot amâna călătoria cu o zi, două. Cum voi proceda? Mă prezint la uşa biroului, pur şi simplu?

- Nu ştiu, dar evident, Holford a aranjat totul.

- Ce să fac? Să-i telefonez lui sau la biroul firmei Cavallini?

- Discuţi mai întâi cu Holford. Probabil că e acasă la el.

Lynda răspunse la telefon.

- Holford lipseşte momentan. Să-i transmit vreun mesaj?

- Spune-i, te rog că mâine este foarte bine.

Rianna ezită puţin, căci nu intenţiona deloc să discute chestiunea cu Lynda.

- Ce puneţi la cale? O întâlnire secretă?

- Nu chiar. E vorba de o vizită de lucru.

- Unele vizite de lucru pot fi absolut fascinante. De ce eşti atât de misterioasă?

- Cred că tu dai acestei poveşti banale un aer de mister.

- Bine, dacă nu vrei să.

- Este vorba de o vizită la nişte pivnițe de vinuri. Vreau să scriu despre asta şi Holford a aranjat cu directorul ca să pot merge să le văd.

- Ințeleg. firma tatălui Emiliei. Merge şi Holford cu tine?

- Puțin probabil.

- Dacă merge şi el, îl voi ruga să mă ia şi pe mine.

- De ce? Te temi să nu-l împing într-un butoi cu vin de Marsala?

- Mă tem să n-o pățească mult mai rău.

- Bine. Te rog, transmite-i lui Holford mesajul.

- Voi avea grijă să-l primească.

Tonul cu care aceste ultime cuvinte au fost spuse nu era deloc menit s-o liniştească, dar Rianna îşi dădea seama că n-ar fi avut cum să procedeze altfel.

Nu primi toată seara nici o confirmare de la Holford, aşa că, a doua zi, consideră că ora zece e foarte potrivită pentru a se prezenta la biroul firmei. Spre surprinderea şi încântarea ei, Holford o aştepta deja.

- N-am ştiut la ce oră să vin. Oricum, văd c-ai primit mesajul meu.

- Da. Eram în grădină. Lynda ar fi putut să mă cheme. Dar tot ce contează acum este c-ai venit. Ar fi vrut să mă-nsoțească şi ea, dar am convins-o că nu i s-ar părea interesant şi c-ar fi chiar obositor.

Apoi o prezentă lui signor Casani, şeful pivnițelor, care lucrase toată viața la firma Cavallini şi care avea să-i conducă

în turul lor, dându-le explicațiile necesare.

Când ajunseră în camera de degustare, uşa se deschise brusc şi intră Emilia, cu brațele pline de broşuri.

- îmi pare rău că v-am găsit abia acum, dar am fost greşit îndrumată. Uite, Rianna, o documentație care te va ajuta. Vei găsi multe fotografii şi textul este şi în engleză.

Uluită, Rianna îi mulțumi, făcând însă eforturi uriaşe de a nu arăta ce simte.

Acum înțelegea de ce Holford n-o luase pe Lynda. Desigur, Lynda nu trebuia să ştie că el se întâlnea cu Emilia acolo, pe când în privința ei nu-şi făcuse nici un fel de problemă. Ce importanță avea dacă se confrunta cu Emilia? Cui îi păsa de sentimentele ei? Indignată, hotărî să plece, sub un pretext oarecare, cât mai repede şi să-l lase pe Holford singur în compania încântătoarei Emilia. Auzi menționându-se ceva vag despre prânz şi refuză imediat.

- Nu, Holford, mulțumesc, mă întorc acasă.

- Dar trebuie să rămâi, insistă Emilia, surprinsă. Luăm masa cu tata şi cu directorul şi-i vei putea întreba tot ce doreşti.

Rianna se supuse, lăsând evenimentele să-şi urmeze cursul, încercând să se concentreze numai asupra răspunsurilor pe care le primea, legate de partea de lucru a vizitei sale.

După masă, în timp ce i se arăta depozitul în aer liber, un şir de butoaie care aşteptau să fie transportate în port şi de acolo în străinătate, Holford mergea lângă ea.

- Am ceva ce-ţi aparţine, Rianna.

Apoi, scoase din buzunar cercelul din chihlimbar pe care Rianna îl credea pierdut. In alte condiţii, Riannei i-ar fi făcut plăcere gestul, acum însă, cu nervii încordaţi de efortul de-a menţine acea aparenţă de politeţe în faţa familiei Cavallini, se opri, privi lung mai întâi cercelul din palma lui Holford, apoi scânteia albastră din ochii lui.

- Pierdusem orice speranţă de a-l mai vedea, spuse în cele din urmă cu răceală, pornind din nou. Nu e de valoare

- un nimic pe care l-am cumpărat aici.

- Ia-l. Mie nu-mi trebuie.

- Cred şi eu. Decât dacă nu cumva colecţionezi astfel de mici trofee de la fetele pe care le săruţi în întuneric.

- Ce naiba vrei să spui?

Tonul îi devenise dur şi expresia feţei, parcă de gheaţă.

- Atât doar, că nu sunt dispusă să.

- Hai, Rianna, se auzi vocea Emiliei.

Poate că era mai bine că nu-şi putuse duce explicaţia până la capăt. Spusese şi-aşa destul pentru ca Holford să înţeleagă că nu era una din acele fete care se mulţumeau cu o îmbrăţişare în treacăt şi câteva săruturi care nu însemnau nimic.

Se alătură grupului şi privi cu toată atenţia scena total inedită pentru ea a încărcării butoaielor în camionetă.

- Aş putea face una sau două fotografii pentru mine personal, în amintirea acestei zile?

- Asta e o idee grozavă, răspunse Emilia, aşezându-se între Holford şi tatăl ei.

- Asta prea a avut un caracter oficial. Acum, aş încerca un instantaneu - ca şi cum v-aş surprinde în timp ce discutaţi.

Signor Cavallini mimă imediat că dă instrucţiuni directorului, iar Holford şi Emilia rămaseră în profil.

- Chiar trebuie să ne vorbim? întrebă Emilia râzând.

- Sigur că da. Dacă nu găsiţi nici un subiect, spuneţi tabla înmulţirii, este un vechi truc folosit în teatru.

Apoi, Rianna mulţumi Emiliei şi lui signor Cavallini pentru ospitalitate. între timp, în birou i se împachetase întregul material publicitar pus la dispoziţie într-o cutie de carton.

- Una din maşinile noastre te va duce la vilă, se oferi Emilia. Tu, Holford, unde mergi?

- Nu sunt sigur, spuse el încet, privind-o pe Rianna.

- Trebuie să-i spui şoferului dacă vrei să mergi în port sau la vila ta.

- Voi merge în port, aşa că ne vom opri mai întâi acolo.

Dar, când ajunseră în punctul din care se lua de obicei barca până la iaht, rugă şoferul să ducă materialul documentar la vilă, după care se poate întoarce la birourile companiei, fără să-i mai aştepte, întrucât el şi signorina aveau ceva de discutat.

Rianna îl privi ostilă. Nici nu putea face o scenă în faţa şoferului, dar nici n- avea de gând să accepte orice propunea el.

- Vino, Rianna. Mergem la o cafenea din apropiere.

- Credeam că vrei să mă răpeşti la bordul iahtului.

- Asta-ți doreşti?

- Deloc. Momentan, mă simt mai bine pe uscat.

- Atunci, nu-mi da idei. S-ar putea să nu rezist tentației.

Deşi furioasă pe slăbiciunea de a nu lua un taxi şi a-i refuza invitația, Rianna se aşeză la masă, prinsă parcă în captivitatea unor lanțuri nevăzute. îşi dădea bine seama că discuția lor, menținută la un nivel superficial - detalii despre metoda Cavallini de fabricare a vinurilor, istoria antică a Marsalei, legată de cartaginezi şi romani - nu era decât un preambul la ceea ce de fapt îi interesa pe amândoi. Holford calculă bine momentul în care să atace.

- Acum eşti dispusă să primeşti cercelul?

Rianna privi dincolo de faleză, spre marea de cobalt care se pregătea să primească soarele apunând, gândindu-se că-i mai bine să-l lase pe el să facă următoarea mişcare. Când îşi îndreptă din nou privirea spre el, balansa cercelul deasupra ceştii ei de cafea.

- Unde l-ai găsit? Sau n-ar trebui să întreb?

- Ar trebui să-ți spun că mi-a căzut în buzunarul de la piept, unde a stat aproape de inima mea, dar adevărul e c-am văzut ceva strălucind pe punte şi l-am ridicat.

- Nu cred că-l vreau înapoi. Poate ar fi mai bine să ți-l dau şi pe celălalt, ca să-i dăruieşti vreunei fete ocazionale.

- Ce-i cu tine, Rianna?

- Nu-mi place atitudinea ta. Nu sunt pur şi simplu o fată

care se nimereşte să fie la îndemână într-o noapte frumoasă cu muzică romantică.

- Probabil l-ai fi preferat pe Duncan.

- Am venit aici să lucrez, să-mi ajut fratele, nu în căutarea unei idile.

- Sper că nici nu vei găsi aşa ceva. Ar fi păcat să-ţi tulburi programul de lucru.

Sarcasmul acestor cuvinte o răni atât de tare, încât cu greu îşi stăpâni lacrimile.

Holford achită consumaţia şi se ridică. Urmându-l de-a lungul zidului portului, Rianna se gândea că acum distrusese cu adevărat orice punte spre acest bărbat arogant, plin de condescendenţă faţă de partenerele de moment. Dacă în caz că se îndrăgostise de el, cel mai bun lucru era să renunţe cât mai repede posibil la astfel de gânduri nebuneşti.

Brusc, Holford se opri.

- Ce irascibilă eşti!

- Eu? Dar tu? Parcă eşti un balaur furios să nu-i funcţionează aparatul de scos flăcări.

- Iar tu te crezi o fecioară fără apărare! spuse el printre hohote de râs. Greu de crezut. Eşti mult prea practică.

- Nu ştiu dacă s-o iau ca pe un compliment sau dimpotrivă.

- Eşti tipul de fată care aşteaptă complimente?

- în nici un caz de la tine.

- înseamnă că încă n-am deprins asta, în ceea ce te priveşte. Ar trebui să remediez această deficienţă.

I-ar fi plăcut să-i dea o replică pe măsură, dar ţinu cont că era, totuşi, şeful lui Martin.

- Pentru a treia oară, te întreb ce să fac cu cercelul. Sau vrei să lansezi moda de-a purta doar câte unul?

- S-ar putea. Am, în general, o individualitate marcantă.

- Bine. Sper să regreţi.

Cu o mişcare rapidă a braţului, descrise un semicerc larg şi aruncă cercelul în mare.

- Acum voi fi obligată să port doar unul, sau să nu mai port deloc când sunt în compania ta.

Holford se rezemă de zid, cu ochii întredeschişi şi colţurile buzelor ridicate uşor schiţând un zâmbet.

- Te aşteaptă Martin acasă? Bănuiesc că nu va muri de foame dacă nu vei fi acolo să-i pregăteşti masa.

Rianna făcu o pauză, întrebându-se ce mai punea la cale. Nu ştia dacă era înţelept din partea ei să fie imediat de acord cu tot ce propune el. Cedă în cele din urmă gândului că avea să fie singură cu el, fără Lynda, fără Emilia, cu toate că în urma celor întâmplate în cursul zilei, nu mai putea fi convinsă de nimic.

- Nu, Martin poate mânca oricând la pensiune. De altfel, nici nu e prea pasionat de cum gătesc eu.

- Ce gânduri întunecate îţi treceau prin minte, de ţi-a trebuit atât de mult ca să răspunzi?

- Trebuie să înveţi să nu te mai aştepţi ca toate propunerile tale să fie întâmpinate cu entuziasm.

- N-am propus nimic. Pur şi simplu, am pus o întrebare.

- Răspunsul a fost satisfăcător?

- Nu voi şti decât mult mai târziu în seara aceasta. Vino, Rianna. Vom cina într-un loc pe care-l ştiu, sus pe dealuri.

- Mai devreme sau mai târziu astă seară mi se va face foame. Unde e locul acela?

Taxiul şerpui de-a lungul unui drum îngust şi se opri în cele din urmă într-o curte mică luminată discret. Holford o luă de braț şi o conduse pe nişte scări, până la o clădire rotundă - un turn. Trebuia să urci nişte trepte din lemn pentru a ajunge la fiecare mică platformă pe care erau aşezate mesele şi scaunele, înconjurate de bare de protecție, în lipsa cărora ai fi avut senzația că te prăbuşeşti în gol.

- Ce imaginație să proiectezi aşa ceva! Noroc că n-am rău de înălțime şi nu amețesc.

- Scuză-mă, am uitat să te întreb.

- Ai luat drept bun că sunt.

- Extrem de echilibrată, continuă el fraza în locul ei.

După masă, li se oferi un spectacol de divertisment, apoi Holford propuse să urce scările până în vârful turnului, de unde panorama era absolut încântătoare. Coborând din turn, ajunseră într-o grădină - un paradis în care rătăciră în linişte, umplându-şi inimile de frumusețe.

Spre surprinderea ei, drumul de întoarcere îl făcură într-o trăsură cu cai, singurul mijloc de transport de-acolo.

Luna scălda întregul peisaj în lumină argintie. Rianna se

simțea ca într-un basm. în cadența trapului cailor, adormi în cele din urmă cu capul pe umărul lui Holford şi nu se trezi decât când trăsura se opri în fața casei.

- Eşti obosită, şopti el blând, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil somnoros. Ai avut o zi lungă.

- Dar mi-a plăcut. Mulțumesc, Holford.

- Ți-a plăcut totul? Chiar şi când îmi făceai acele reproşuri? Sau asta ți-a plăcut cel mai mult?

Era prea obosită pentru a-i da replica. Holford o ajută să coboare, o sărută uşor pe obraz, aşteptă până descuie uşa, apoi se urcă din nou în trăsură şi plecă.

Rianna rămase câteva clipe nemişcată, ca pentru a se trezi pe deplin dintr-un vis.

Apoi, în camera ei, retrăi câteva din momentele acelei zile.

Oare ziua aceea însemnase un progres în relația ei cu Holford, sau pentru el nu avusese mare importanță? Tare mult ar fi vrut să ştie ce gândea el. Numai că acest lucru era imposibil. I-ar trebui mult timp să-l înțeleagă pe acel bărbat enigmatic care-i intrase în suflet atât de uşor.

Vârî mâna întâmplător în buzunarul jachetei. Cercelul ei era acolo! Il privi lung. Aşadar, doar se prefăcuse că-l aruncă.

Il puse repede în caseta cu bijuterii, lângă celălalt, zâmbind. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva din partea lui.

Hotărî să nu mai poarte acei cercei până când. nu, ăsta era un vis nebunesc, puțin probabil să se realizeze vreodată.

Capitolul 1

-Te-ai mai gândit dacă să închiriem sau nu o maşină cât stăm aici? întrebă Martin a doua zi dimineață.

- Da, şi cred c-ar fi o idee bună. Am putea-o folosi amândoi şi, din moment ce tot am închiriat această vilă pe o perioadă de şase luni, ar trebui s-o exploatăm din plin şi să ne putem întoarce aici de oriunde, nu să rămânem la hotel.

- Bun. Atunci, vom merge chiar acum să vedem ce putem găsi. Duncan mi-a recomandat un loc bun.

După ce inspectă mai multe maşini la un garaj central, Martin alese în cele din urmă un Fiat. Rianna ştia că poate avea încredere deplină în el, în ceea ce priveşte maşinile.

-Vom merge la Vila Aurelia ca să-l testăm, sugeră el. Cu ocazia asta, aş vrea să-mi faci şi nişte clasificări.

Una din încăperile vilei era destinată să joace rolul de birou comun, unde puteau lucra toți nestingheriți. Fiecare membru al echipei avea masa lui unde-şi ținea documentația şi într-un colț era o maşină de scris pe care o putea folosi oricine avea nevoie.

Martin şi Rianna începură să lucreze la materialul pe care-l filmase Martin în timpul diferitelor scufundări.

- Te va lăsa Holford să arăți aceste filme şi cu alte ocazii, nu numai ca parte a programelor sale?

- Depinde. Multe din ele fac parte din proiectul lui inițial, dar a spus că nu-l deranjează dacă vreau să folosesc în scop propriu unele fragmente, sau dacă filmez pentru mine.

- Bine, dar cum ai putea face asta? Doar n-ai voie să

cobori singur în adânc.

- In nici un caz; a insistat foarte mult asupra acestui lucru. Dar, dacă aş lua un coleg cu mine, n-aş fi în nici un fel de pericol.

Chiar atunci intră Duncan.

- Bună, Rianna. Nu te-am văzut de mult timp.

- Doar de trei sau patru zile.

- Mi se pare c-a trecut mai mult. Vă deranjează dacă lucrez puţin aici? Trebuie să ţin jurnalul de bord şi să calculez adâncimile de scufundare pentru când vom merge în Siracuza.

- Sigur, nu ne deranjezi deloc.

Duncan aruncă o privire persiflatoare spre Rianna, dar aceasta nu comentă nimic.

Lucrară toţi trei până când cineva anunţă că prânzul e gata.

- Nu ştiu dacă e bine să rămân neinvitată.

- Cum să nu? Eşti de-a noastră.

- Vei fi invitata mea, interveni Duncan râzând. Vino, Rianna te voi însoţi eu.

îi oferi braţul cu un gest exagerat, dar ea îl refuză zâmbind. într-un fel îi părea bine că Holford lipsea, pentru că, după neaşteptata plimbare la turn din seara trecută, i-ar fi fost destul de greu să se poarte faţă de el ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lynda apăru abia când ceilalţi erau la jumătatea mesei.

- Ah, Rianna! N-am ştiut că eşti aici. De ce nu mi-ai spus?

- Scuză-mă. Am venit să lucrez ceva împreună cu Martin şi, de fapt, nici nu ştiam dacă eşti acasă.

- Se pare că sunt întotdeauna acasă! Nimeni nu se oboseşte să mă ducă undeva sau să-mi facă vreo plăcere.

- învață să înoți şi te luăm cu noi când facem scufundări, se oferi Duncan din toată inima.

- Prefer să rămân pe uscat. Şi nici nu cred c-aş vrea vreodată să fac scufundări.

Urmă o tăcere penibilă. Desigur, Duncan se dovedise lipsit de tact, dar, pe de altă parte, Rianna consideră că Lynda nu ratează nici o ocazie de-a reaminti tuturor de pierderea ei.

- Cum a fost vizita la pivnițele familiei Cavallini? întrebă Lynda după câtva timp.

- Mi s-a părut a fi unul din cele mai interesante locuri în care am fost vreodată.

- A fost şi Emilia acolo?

- Parte din timp. Mi-a adus broşuri şi material documentar.

Pentru moment, Lynda se abținu de a mai pune şi alte întrebări.

După prânz, bărbații ieşiră pe terasă să-şi bea cafelele şi să fumeze, iar Rianna se întoarse în biroul comun să-şi continue lucrul. Era absorbită de aproximativ o oră în ceea ce făcea; deodată, auzi în dreptul ferestrei voci furioase: vocea lui Holford, aspră şi hotărâtă şi a Lyndei, ascuțită şi pe un ton plângăcios.

- De ce n-am avut voie să merg şi eu la familia Cavallini? cerea Lynda socoteală, furioasă. Şi apoi.

Rianna nu putea părăsi încăperea fără să fie văzută, dar îşi acoperi urechile cu mâinile. Chiar şi aşa auzi fără să vrea cuvinte incoerente, mai ales rostite de Lynda.

- . n-ai venit acasă la masă. presupun c-ai dus-o pe ea undeva. sigur, niciodată pe mine.

- Pentru Dumnezeu Lynda! Trebuie să mă justific în fața ta pentru fiecare mişcare?

- Ai putea să fii drăguț cu mine, măcar din când în când. Vocea ei deveni mieroasă. De dragul. Ah, Holford, nu mă părăsi!

După câteva clipe, Holford intră grăbit în încăperea în care lucra Rianna.

- Scuză-mă! N-am ştiut că e cineva aici.

înainte ca ea să poată spună ceva, Holford ieşi trântind uşa. Apoi se auzi un şuşotit şi după puțin timp intră Duncan.

- încă mai lucrezi? întrebă el în mod inutil.

- După cum vezi.

- Termină mai repede şi vino în grădină.

- Bine. Lasă-mă să lucrez ca să pot fi gata.

- Ai auzit ceva din scandalul de afară?

- Nu. Ce s-a întâmplat?

Duncan se aşeză vizavi de ea, pe scaunul lui Martin şi-şi întinse picioarele.

- Lynda s-a enervat din cauza lui Holford. Crede că acesta a luat masa undeva în oraş cu cineva aseară, dar nu e sigură dacă a fost cu tine sau cu Emilia. Sau poate cu orice altă fată - Risa sau Bianca, sau Maria. Părerea mea e că fata se numeşte.

- Ssst! Păstrează-ţi părerile pentru tine, Duncan.

- Mi-ai spus exact ce vroiam să aflu, spuse el râzând. Şi Lyndei i-ar plăcea să afle, numai că eu nu voi divulga secretul. îmi pare rău însă, că nu te-am invitat eu. Dar voi remedia curând această situaţie.

- E o ameninţare sau o promisiune?

- Ambele, cred. Nu-l voi lăsa pe Holford să ia totul. în definitiv, o are pe Lynda şi pe Emilia. Ce-şi poate dori mai mult un bărbat?

- N-am de unde să ştiu.

- Atunci, vino să luăm cina împreună diseară.

- încă nu ştiu dacă pot, Duncan Trebuie să văd ce program are Martin.

- Martin nu contează.

- în schimb, munca lui, da. Noi doi formăm o echipă tot aşa cum sunteţi şi voi împreună cu Holford.

- Bine, bine, stau la coadă. Atunci, te invit mâine seară. Nu uita.

Duncan se ridică să plece. Când tocmai ieşea din cameră, intră menajera.

- Signora doreşte să luaţi ceaiul împreună cu dumneaei, se

adresă ea Riannei.

- Poruncă regală! comentă Duncan ironic şi ieşi.

- Acum? întrebă Rianna.

- Da, signorina.

O conduse pe Rianna chiar în dormitorul Lyndei. Aceasta stătea într-un şezlong lângă fereastra care dădea spre un balcon.

- Intră, Rianna. Am atât de multă nevoie de companie, încât fie-ți milă de mine şi întrerupe munca aceea plictisitoare pe care trebuie s-o faci.

Discuția se menținu câtva timp la nivelul unor banalități, dar Rianna presimțea izbucnirea furtunii. Singura ei salvare era să reuşească să plece înainte. Se ridică, dar Lynda, ghicindu-i intenția, o rugă să mai rămână.

- înțeleg c-ai avut o zi extrem de interesantă ieri, începu ea, cu o privire tăioasă.

- Da, mi-a plăcut foarte mult. Am obținut o mulțime de informații.

- Şi-ai încheiat seara împreună cu Holford. Presupun şi asta ți-a plăcut.

Rianna ezită o clipă. Nu vroia nici să se laude cu aceasta, dar nici să minimalizeze evenimentul, ca nedemn de importanță.

- Ei bine? Nu-mi spune c-ai fost dusă cu forța.

- Nu, sigur că nu. Fireşte, mi-a făcut plăcere să vizitez un loc atât de vechi şi de interesant.

Lynda se ridică şi privirile ei aruncau fulgere de mânie.

- Doar nu-ţi închipui că Holford are intenţii serioase în privinţa ta. Chiar dacă se pare că-i face plăcere compania unor femei, chiar dacă uneori şi flirtează cu ele, în cele din urmă tot la mine se întoarce, aşa cum o va face mereu.

Rianna tăcu, nevrând să mai adauge şi ea la furia Lyndei. Aceasta din urmă, însă, interpretă tăcerea în felul ei.

- Sigur că da! Eşti îndrăgostită de el! Am ştiut de când am venit. Nu poţi nega.

- Dar tu? îl iubeşti? întrebă Rianna calm, dar pe un ton rece.

- Cum poţi pune o întrebare atât de lipsită de sens? îl iubesc de ani de zile, cu mult timp înainte de a-l cunoaşte pe Jack. Şi Holford m-a iubit. Am făcut o mare prostie, continuă ea începând să umble agitată prin cameră. M-am supărat pe Holford pentru un fleac, nici nu-mi mai amintesc acum despre ce era vorba, şi l-am încurajat pe Jack, doar aşa, ca să-l fac gelos pe Holford. Apoi, fără să-mi dau bine seama ce fac, am acceptat să mă căsătoresc cu Jack. Se-ndrăgostise nebuneşte de mine şi cred că mi-a fost milă de el.

- Cum a reacţionat Holford?

- M-a respins categoric. A spus că, dacă vreau să mă mărit cu Jack sunt liberă s-o fac. Dar n-am fost niciodată fericită cu el. Tot timpul tânjeam după Holford. După ce m-am căsătorit, nu l-am mai văzut decât de două sau de trei ori. Era un bărbat greu de înţeles; câteodată era rece faţă de mine iar alteori mi se părea că mă iubeşte la fel ca înainte. Apoi, echipa a plecat

în Pacific. Jack era cameraman. Nu s-a mai întors niciodată.

- Trebuie să fi fost îngrozitor de trist pentru tine, murmură Rianna, cuprinsă de un sentiment de compasiune care anihilă orice antipatie.

- Nu-i nevoie să mă compătimeşti. Intr-un fel, a fost ca o binecuvântare. Mai devreme sau mai târziu, tot aş fi divorțat de Jack şi-aş fi fost liberă să mă căsătoresc cu Holford.

- Nu era nevoie ca Jack să moară ca să te elibereze dintr-o căsătorie nefericită. Divorțul ar fi fost soluția cea mai normală.

- Nu înțelegi. Şi Holford căuta cu disperare o cale de a se ieşi din această încurcătură. Se pare c-a fost singura soluție.

- Ce tot spui Lynda? îl acuzi pe Holford c-ar fi înscenat un accident ca să te elibereze de Jack?

- Chiar dacă nu acesta i-a fost planul, rezultatul a fost acelaşi. Numai Holford - nimeni altcineva - a fost răspunzător de accident, dacă a fost accident.

- Nu s-a făcut o anchetă?

- Ba da, dar undeva, într-o țară în care aceste probleme sunt tratate superficial. Atunci, eram prea bolnavă ca să vin în Borneo - parcă acolo se întâmpla - dar mai târziu, a venit Holford şi mi-a povestit ce s-a întâmplat.

- Şi-a asumat Holford vina sau tu ai fost cea care l-ai învinuit?

- N-a fost necesar s-o fac. S-a ocupat apoi de toate formalitățile - asigurare şi tot ce-a mai trebuit pentru a nu

duce o viață de mizerie. De asemenea, şi-a asumat responsabilitatea de a plăti pentru educația fiului meu, Terry. Au fost unii care au spus că Holford îşi asumă mai multe responsabilități decât e cazul şi că Terry ar putea fi copilul lui, dar.

- Lynda! Cum vrei să te cred că nutreşti fie chiar o fărâmă de dragoste pentru Holford, din moment ce-i aduci aceste acuzații?

- Te doare, nu-i aşa? Descoperi astfel că idolul tău nu e chiar atât de perfect precum pare. Dar, vei vedea că la mine va veni în cele din urmă şi nu vei putea face nimic, nici tu, nici italianca aceea, Emilia. Ştiu bine că începuse o prietenie foarte promițătoare cu ea, dar de când am apărut aici, a uitat-o complet. De fapt, e mai uşor să am două rivale, pe tine şi pe Emilia.

- Mai uşor pentru cine?

- Pentru mine. Pesemne că Holford se amuză copios văzându-vă pe voi două luptându-vă pentru a-i obține favorurile.

- în nici un caz eu şi Emilia nu ne luptăm între noi. De fapt, mă îndoiesc foarte mult că Emilia îți e rivală; e foarte probabil să se mărite cu un italian.

- Asta înseamnă că nu rămâi decât tu, Rianna.

- Cred că n-ai de ce te teme că-l voi putea smulge vreodată pe Holford de lângă tine. Desigur, aceasta în caz că poate fi considerat proprietatea ta.

- Am toate drepturile asupra lui, țipă Lynda, cu fața schimonosită de furie. Este al meu şi numai al meu.

- Holford nu e un premiu pe care să te zbați să-l obții. Este un bărbat independent, liber să acționeze cum vrea. Dacă vrei să reuşeşti, Lynda, poate c-ar fi mai bine să nu te mai agăți de el atât de mult.

Se miră şi ea auzindu-se. Ce-o apucase să dea sfaturi acestei femei care nici măcar nu-l iubea cu adevărat pe Holford şi n-o interesa decât să-şi asigure o situație materială.

- De ce? Ai încercat şi tu tehnica?

- Nu s-ar spune că sunt tipul de femeie pentru aşa ceva.

- într-adevăr, nu eşti. Acum, îți dau eu un sfat. Bărbaților nu le plac fetele prea competente şi practice şi care să-şi închipuie că ştiu totul. N-ai nici un pic de finețe şi nu ştii cum să procedezi. Cred că de-asta nici nu ți-ai găsit pe cineva care să se însoare cu tine.

- De unde ştii c-am căutat? Şi-acum, dacă nu te superi, îmi voi relua lucrul. Mulțumesc pentru ceai.

Ii veni totuşi greu să se concentreze din nou asupra lucrului. Discuția cu Lynda o tulburase mai mult decât era dispusă să admită. Cuvintele acesteia încă îi răsunau în minte obsesiv, generând îndoieli şi nesiguranță. A fost o adevărată uşurare pentru ea când Martin trebui să plece la antrenamentele zilnice.

- Mergem împreună până la sala de sport, apoi conduci tu singură până la vilă. Ai grijă să nu ciocneşti maşina. Imi trebuie diseară.

Abia când ajunse acasă, Rianna îşi dădu seama că uitase să-l întrebe de ce-i trebuia maşina. Când Martin se întoarse mai târziu, motivul deveni evident: avea o întâlnire.

Rămasă singură, Rianna făcu eforturi pentru a depăşi acel sentiment de nelinişte şi singurătate care o cuprinsese. Doar nu se putea aştepta să fie invitată la cină în fiecare seară. Işi făcuse o cafea şi se instalase cu un ziar sicilian, la masa din curte, când cineva bătu la poartă. Era Holford, cu o figură calmă şi fără să zâmbească.

- Pot să intru?

- Da, sigur, intră. Bei o cafea?

Holford încuviință din cap şi, aşezându-se la masa din grădină, luă ceaşca aproape cu un aer absent.

- Martin e acasă?

- Nu, e plecat.

- Cum a fost la Vila Aurelia?

- Bine. Am lucrat pentru Martin. N-am început însă comentariile.

Urmă o pauză lungă.

- Ori de câte ori iahtul este în port şi-ți convine, poți veni să lucrezi la bord. Astfel nici Martin n-ar mai trebui s-aducă materialele de acolo.

- Da, mulțumesc. Cred că asta l-ar ajuta într-adevăr.

- Lynda a făcut o adevărată scenă astăzi şi n-aş vrea ca această situație neplăcută să se repete.

Rianna abia îşi stăpânea furia. Aşadar, i se interzicea acum să meargă şi la Vila Aurelia şi urma să lucreze izolată pe iaht.

- Pot foarte bine să lucrez şi aici!

- Acum câteva clipe erai de acord că e mai avantajos să lucrezi pe iaht. De ce te-ai răzgândit?

- îmi pare rău dacă Lynda s-a supărat azi, dar ea m-a rugat să merg în camera ei şi să bem ceaiul. Dacă nu vrei să mai vin la Vila Aurelia din cauza Lyndei, de ce nu-mi spui cinstit?

în mod surprinzător o prinse de mână.

- Rianna, de ce înțelegi greşit tot ce spun? Am sugerat asta tocmai ca să te scutesc de accesele de furie ale Lyndei.

- Credeam că mă-nvinuieşti c-am supărat-o. Ştiu că este fragilă şi a suferit mult.

- Am venit aici ca să stau liniştit o oră, nu-mi spune c-am nimerit greşit.

- Mă duc să-ți aduc puțin coniac, propuse ea încercând să-şi ascundă bucuria ce-i lumina brusc chipul. Sau, poate că n-ar fi trebuit să-ți ofer alcool. Cred că n-aveți voie să beți înainte de scufundări.

- Nu este nici un pericol dacă se bea cantitate mică, dar în general încercăm să nu bem cu câteva ore înainte de scufundare.

Urmă iar o tăcere pe care Rianna nu îndrăzni s-o întrerupă; savura în linişte plăcerea de a şti că el avusese nevoie de compania ei ca să se relaxeze.

- Rianna, te temi pentru fratele tău? Bănuiesc că ştii că operatorul dinaintea lui a murit înecat într-un accident.

- Da, mi s-a spus.

- De către cine?

- Are importanță?

- Da, are. Varianta auzită poate să difere în funcție de cel de la care ai auzit-o. Sunt sigur că Duncan ți-a povestit ce ştie. Şi Lynda?

- Da. Doar ei doi mi-au povestit.

- Adevărul este - şi am recunoscut întotdeauna - c-am fost total răspunzător de moartea lui Jack. Nu vreau să intru în amănunte, dar ar fi trebuit să am mai multă grijă.

- A fost un accident.

- Da, dar adesea accidentele sunt cauzate de neglijență, de lipsă de precauție sau câteodată de unele situații imprevizibile.

- Poate cu timpul nu te vei mai simți răspunzător.

- Mă frământă pierderea pe care am cauzat-o Lyndei. Nu-mi pot ierta aceasta şi nici nu pot să uit vreodată responsabilitatea pe care o am față de ea.

- Dar chiar şi Lynda poate să-şi găsească fericirea pe viitor.

- Lynda crede că va fi fericită cu mine. Vrea să mă căsătoresc cu ea.

- Dar, dacă te căsătoreşti cu ea din obligație, cum va putea fi vorba de fericire?

- Este exclus. Desigur, voi face tot ce pot s-o fac fericită, dar.

- Este adevărat c-ați fost logodiți cu ani în urmă?

- Cine ți-a spus asta? N-am fost niciodată logodiți. O cunoşteam, bineînțeles, dar asta numai pentru că era logodnica lui Jack.

- înţeleg.

- Nu ştiu de ce-am venit aici să te plictisesc cu problemele mele personale, dar.

- Nu mă plictiseşti deloc. Aş vrea să te pot ajuta. Sper să mă consideri întotdeauna o prietenă cu care poţi discuta orice.

De fapt, nu-şi dorea deloc să fie confidenta lui, umărul pe care să plângă la nevoie. Ar fi vrut să-l poată consola, numai că şi-ar fi dorit mult mai mult. Nu s-ar mulţumi cu acest rol neînsemnat în viaţa lui. Era mai bine să se întoarcă în Anglia şi să-l uite cu desăvârşire.

- Mulţumesc, Rianna. Nu voi uita.

Rianna încerca să găsească acele cuvinte potrivite cu care să exprime o sugestie îndrăzneaţă.

- Dacă te-ai îndrăgosti. de cineva cu care ţi-ai dori să te căsătoreşti, cum ar reacţiona Lynda?

- Trebuie să exclud această posibilitate. Nu pot să spun că nu m-am gândit la aşa ceva. Am douăzeci şi opt de ani. Câteodată sunt tentat de ideea de a-mi întemeia o familie, dar munca mea este foarte exigentă şi-ar trebui ca soţia mea să fie foarte tolerantă, uneori chiar să dea dovadă de spirit de sacrificiu.

Rianna se gândi că Lynda nu va fi nici pe departe acest tip de soţie, dar el spuse cu totul altceva.

- Lynda ştie despre ce e vorba în acest fel de muncă. In ciuda defectelor şi imperfecţiunilor ei, este obişnuită cu un

astfel de mod de viață.

- Lynda va putea călători cu tine în toată lumea? Mă gândesc că nu este suficient de rezistentă.

- E adevărat, nu e foarte robustă. Apoi, mai este ceva: are un fiu în Anglia. Deocamdată, mama ei are grijă de el, dar Lynda va vrea să stea cu el.

- Deloc!

Cuvântul ieşi necontrolat, înainte ca Rianna să se poată stăpâni.

- Scuză-mă. N-ar fi trebuit să spun asta, îşi ceru ea scuze imediat.

- Ai vorbit sincer. Nu-ți place Lynda, nu-i aşa?

Rianna privi stânjenită în altă parte, evitându-l.

- Problema nu este dacă-mi place sau nu. Avem păreri diferite în majoritatea privințelor, dar nu am dreptul s-o judec. Cred c-o pot suporta.

- Mă surprinde. Credeam că voi două aveți multe în comun şi că vă veți simți bine împreună cât noi suntem plecați.

Cât de orb putea fi! Chiar nu-şi dăduse seama că pe Lynda n-o interesa compania unei femei, decât dacă aceasta îi periclita în vreun fel planurile? N-o interesa decât să fie mereu înconjurată de bărbați care s-o curteze permanent.

- Se pare că trebuie să-ți reamintesc c-am venit aici să-l ajut pe Martin. De asemenea, am şi eu de lucru pentru propriile mele proiecte şi n-am la dispoziție decât un timp limitat pentru plăceri şi distracții.

- Desigur. Trebuie să-mi intre bine în cap că nu eşti aici în vacanţă şi nu eşti tipul de fată în căutare de plăceri. Mulţumesc că m-ai ascultat, Rianna. Sper că nu te-am reţinut de la vreo treabă mai importantă.

Rianna îl conduse până la poartă. Nu-i putea reproşa nimic din ceea ce spusese, dar sesizase nuanţa de sarcasm.

- Noapte bună, Holford. Mă bucur c-ai venit.

- Bonna notte îi răspunse el, reţinându-i mâna.

Apoi rămase în prag, parcă neputându-se hotărî să plece. în cele din urmă mai adăugă:

- Fireşte, trebuie să-mi rezolv singur problemele. De fapt, ar mai fi o fată care ar fi putut rezolva totul. dar nu e disponibilă.

După ce Holford dispăru în întuneric, Rianna închise uşa încet şi se rezemă de ea, copleşită de atâtea emoţii: flatată de faptul că venise la ea pentru a găsi o oază de linişte, dar în acelaşi timp mâhnită de ultima remarcă: o fată care l-ar fi putut ajuta. Şi ce însemna că nu e disponibilă? Era ocupată cu altceva sau avea o legătură sentimentală cu un alt bărbat? Se referise la cineva care rămăsese acasă, în Anglia, sau la cineva de aici, din Sicilia? Nu putea fi vorba decât despre Emilia. Toate indiciile duceau clar spre fermecătoarea italiancă.

In ce situaţie se afla! Bărbatul de care, împotriva voinţei ei se îndrăgostise, venise în seara aceasta să-i împărtăşească dilema în care se afla - perspectiva căsătoriei cu Lynda nu-i făcea nici o plăcere, în schimb era atras, fără speranţă însă, de

o altă fată, cu siguranță Emilia.

Nu mai lipsea decât să se îndrăgostească şi Martin de vreo fată de aici şi să complice şi el situația cu o legătură imposibilă.

Când acesta veni acasă seara târziu, era încă trează.

- A fost o seară plăcută?

- Cum nu se poate mai minunată. Discutăm mâine.

Evident, nu era pregătit să i se destăinuie. Cu atât mai bine; i se făcuseră deja destule confidențe în acea seară.

Capitolul 8

Când Martin sosi la cină în seara zilei următoare, părea oarecum iritat.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Rianna.

- Am un mesaj pentru tine. Holford spune că dacă vrei să faci vreodată scufundări, trebuie să te antrenezi mai mult la înot, de fapt în fiecare zi.

- Unde? în mare?

- Ar fi preferabil la bazin.

- Nu ştiam că au acces şi femeile.

- Sunt două bazine, unul pentru bărbați şi unul mixt.

- Nu sunt convinsă că vreau să fiu chiar atât de temerară.

- Dacă intenționezi să scrii despre minunile subacvatice, ar trebui să le vezi tu însăți.

- Mă voi mai gândi.

- Asta a fost o ştire. A doua este că Emilia ne-a invitat pe toți la vila familiei ei, la o petrecere mâine seară.

- Şi pe mine?

- Sigur că şi pe tine. Cum ai putea fi omisă? Duncan ar fi foarte dezamăgit.

- E necesară ținuta de seară?

- Nu cred; una din fustele tale lungi mulate pe corp ar merge perfect. Se pare că petrecerea este în cinstea plecării noastre la Siracuza.

- Ştii unde locuieşte?

- Nu exact, dar îmi vor spune ceilalți. A venit Holford ieri seară aici?

- Da?

- I-ai spus unde sunt?

- Cum puteam să-i spun din moment ce nici nu ştiam? Nu i-am spus nici măcar că te întâlneşti cu o fată. I-am spus doar că nu eşti acasă.

Martin rămase pe gânduri, apoi bău puțin vin.

- De ce întrebi? Vroia să-ți comunice vreun lucru important şi nu te-a găsit?

- Nu, dar a făcut tapaj pentru că m-am întâlnit cu. Emilia.

- Emilia?!

- De fapt, nu s-a supărat pentru c-am fost cu ea, ci mai mult din cauza locului unde am dus-o.

- Dar unde ați fost?

- Ştii că trebuie să se supună tuturor acelor restricții impuse de tradiția siciliană. Chiar dacă în restul Italiei fetele şi-au dobândit o oarecare independență, tații sicilieni continuă să fie la fel de severi. Emilia a făcut aluzie că ar vrea să vadă spectacolul de cabaret de la restaurantul Angelo, aşadar am dus-o acolo aseară.

- A fost chiar aşa o crimă?

- Holford consideră că da. Mi-a interzis de a mai spune un cuvânt cuiva despre această escapadă. Fără îndoială că Emilia trebuie să fi găsit o scuză acceptabilă pentru a-şi justifica absența şi ora la care ajunsese acasă.

- In concluzie, nu mai ai voie s-o duci pe Emilia în astfel de locuri rău famate, sau nu mai ai voie să te-ntâlneşti deloc cu ea?

- Abia după aceea m-am gândit că s-ar putea ca şi şeful s-o placă şi, prin urmare, să nu agreeze concurența din partea mea.

- Cred că Emilia e rezervată unui frumos italian, poate chiar din Sicilia, de familie nobilă.

- Oricum, şi pe mine m-a certat pentru c-am frecventat acel loc, deşi mie mi s-a părut destul de respectabil. Probabil că se teme să nu beau seara şi să-i periclitez programul de scufundări de a doua zi. Aşa că, de-acum încolo trebuie să stau acasă ca un băiat cuminte şi să beau limonadă.

- Sunt sigură că nu e chiar atât de tiranic, ci insistă doar să fii cumpătat.

- Ar trebui să aibă încredere în mine că nu exagerez. De fapt, Steve, medicul, chiar mi-a povestit de curând despre Jack Patterson, soțul Lyndei.

- Ce ți-a spus?

- Că-l avertizase de mai multe ori pe Jack să nu mai bea, mai ales cu puțin timp înainte de a se scufunda.

- înțeleg. comentă Rianna, temându-se de a mai adăuga ceva, străduindu-se zadarnic să priceapă cum ajunsese Holford să-şi asume răspunderea pentru cele întâmplate. Aceasta explica însă de ce era exagerat de precaut cu membrii echipei sale.

- Aşteaptă-mă! spuse ea repede când Martin era pe punctul de a pleca. Merg şi eu la magazine, poate îmi pot cumpăra o rochie nouă.

- Mereu îți cumperi haine! Cum crezi că ne vor ajunge

banii?

- Aş vrea să ştiu ai cui sunt banii. râse ea. Dar tu, care inviți la masă fete afişând pretenții la nivelul standardului de viață al Emiliei.

- Bine, bine, ai dreptate.

Seara următoare, Riannei îi luă destul de mult timp să se îmbrace şi să se fardeze, dar în cele din urmă se arătă mulțumită de rezultat. îi plăcea noua rochie cu fustă lungă plisată, cu nuanțe de albastru, smarald şi auriu. Ar fi mers cerceii din chihlimbar, dar îşi promisese să nu-i mai poarte până când. acum însă, se părea că nu avea să-i mai poarte niciodată. în locul lor, alesese nişte cercei mici aurii cu piatră neagră. îşi lăsase părul să cadă liber în onduleuri mari care aveau să capteze lumina şi s-o redea în străluciri de vâlvătăi de foc.

- Categoric, eşti hotărâtă să cucereşti, o necăji Martin. Cine va fi victima? Duncan sau Jeffrey? Sau poate chiar Holford?

Vila Cavallini se afla la o distanță de şase sau şapte mile de Marsala, pe un fel de promontoriu.

- Fiți bineveniți! îi întâmpină Emilia. Sunt aici prieteni de-ai voştri, dar trebuie să-i cunoaşteți şi pe prietenii mei.

Prezentă Riannei câțiva tineri fermecători, câteva fete, câteva persoane mai în vârstă, apoi o lăsă în compania tatălui ei şi plecă să întâmpine alți oaspeți.

- Cum au ieşit fotografiile? întrebă signor Cavallini. Arăt gras?

- Deloc. Nici n-o să vă vină să credeți cât de suplu sunteți.

- Te rog să te servești cu un pahar de vin din producția proprie. Și acum te las în compania tinerilor.

După o clipă, Duncan veni lângă ea.

- Arăți superb! Ce simț al culorilor ai!

- Lingușitorule! Ce speri să obții?

- Incă nu intenționez să-ți răspund. Dar, când va începe dansul mă aștept la cooperare din partea ta.

- Sunt împotriva oricărui fel de monopol.

- Vom vedea. Lynda este în elementul ei, adăugă el, privind în încăpere.

Rianna privi în direcția indicată și o văzu într-adevăr pe Lynda, cât se poate de veselă, înconjurată de șapte sau opt tineri.

După aproximativ o jumătate de oră, se dădu semnalul începerii dansului. Orchestra deja cânta într-o sală de bal enormă, dar toată lumea aștepta ca Emilia să dea tonul. Aceasta intră, se răsuci de trei ori, ca pentru a alege la întâmplare un partener și întinse mâna spre bărbatul care se afla cel mai aproape de ea; acesta a fost Holford.

Rianna închise ochii, încercând cu greu să facă față durerii care o copleșea. Ce altă dovadă mai era necesară? însăși Emilia povestise că are rude căsătorite cu englezi și chiar industria vinului din Marsala fusese fondată inițial de companii engleze. Oricum, obiecțiile familiei Cavallini nu puteau fi legate de faptul că Holford era englez.

Aproape fără să-și dea seama, se trezi în brațele lui

Duncan, purtată în ritmul unui vals.

- Eşti cam departe. Este ca şi cum aş dansa cu o nălucă de la care te aştepți să se transforme în orice moment în fum.

- Scuză-mă, Duncan. Mă gândeam la altceva.

- Sau poate la altcineva? Uită-l. Concentrează-te asupra mea.

- Ce te face să crezi că merită să fac acest efort pentru tine?

- Fiecare om îşi are valoarea sa.

- Aşa crede fiecare.

Era bine, se gândi ea, că putea glumi cu Duncan, fără să fie terorizată ca nu cumva cuvintele să-i fie interpretate greşit.

Toată seara a dansat cu numeroşi parteneri - Jeffrey, Steve, câțiva italieni - dar nici măcar o singură dată cu Holford. O dată l-a văzut cu Lynda, dar de cele mai multe ori când se uita prin încăpere, el lipsea.

In timp ce stătea cu Duncan pe terasă, auzi vocea Emiliei cântând.

- Să mergem s-o ascultăm!

Deşi împotriva voinței lui, Duncan o urmă.

Emilia stătea în picioare lângă pian, iar Holford o acompania.

Rianna observă cu durere toate detaliile privind perfecta armonie dintre cei doi. Ascultă în continuare ariile din opere şi canțonetele siciliene, dar orice urmă de plăcere dispăruse

pentru ea. Mai târziu, când reîncepu dansul, Holford veni spre ea.

-Te zăream de la distanţă, şopti el, apoi iar dispăreai. Te distrezi bine?

- Da, foarte bine, răspunse Rianna convenţional.

Aşadar, o căutase? In orice caz, nu se străduise prea mult s-o găsească. Poate că fusese prea ocupat cu Emilia, Lynda, sau cine ştie care altă fată. Probabil şi acest dans cu ea nu era decât o simplă formalitate. Dar, ce mai conta? Era în braţele lui. Ce altceva îşi mai putea dori? De ce să nu se bucure de fiecare clipă alături de el? In mod inconştient, se relaxă. In acelaşi timp, simţind-o detensionată, o strânse mai mult.

- Aşa e mai bine, îi şopti el la ureche. Visai. Observ că porţi alţi cercei.

- Ai fi preferat să port unul singur din chihlimbar?

Nu era pregătită să recunoască faptul că-l găsise pe celălalt. Era bucuroasă că putea vorbi despre nimicuri, pentru că altfel i-ar auzi inima bătând cu putere şi ar fi simţit-o tremurând, când trupul ei era atât de aproape de al lui.

Pe de o parte, Rianna ar fi vrut ca acel dans să continue la nesfârşit, dar pe de altă parte se bucură când muzica încetă şi părăsi ringul. Holford tocmai o conducea pe terasă când Lynda veni repede în întâmpinarea lor.

- Holford! Ai un minut liber? Vrea cineva să-ţi vorbească.

„Ce şiretlic evident", se gândi Rianna privind-o pe Lynda agăţându-se de braţul lui. „Acel cineva trebuie să fi fost chiar ea".

Adevărata lovitură, cea mai dureroasă, veni spre sfârşitul petrecerii. în timpul unei pauze între dansuri, Rianna stătea la o masă pe terasă împreună cu Duncan şi Jeffrey. Când muzica reîncepu, Duncan o invită la dans.

- Hai Rianna. încă un vals, probabil ultimul din seara aceasta. Este aproape miezul nopții şi Holford ne va trimite acasă nu peste mult timp.

Pe drum spre sala de bal, Rianna se opri o clipă să admire cărarea de lumină pe care luna o deschidea pe întinderea mării.

- Romantic, nu-i aşa? şopti Duncan, cuprinzând-o cu brațul. Este clar că şi cei doi de-acolo gândesc la fel.

Mai departe pe terasă, se vedeau două siluete lângă o coloană. Lumina lunii arăta clar chipul minunat al Emiliei. Bărbatul de lângă ea era cu spatele spre Rianna, dar, întorcându-se puțin în profil, nu mai lăsă Riannei nici o urmă de îndoială. Era cu siguranță Holford.

- Cred că sunt prea obosită ca să mai dansez, Duncan.

- Atunci vom sta aici, afară.

- Dacă nu te superi, voi merge să-l caut pe Martin.

- Te pot duce şi eu acasă, tot atât de bine ca Martin.

- Poate că tocmai de-asta mă tem.

- Te temi că nu conduc bine? De ce nu-mi dai o şansă, Rianna? o întrebă, trăgând-o uşor spre el.

- O şansă pentru ce?

- Ca să-ți arăt că Holford nu e singurul bărbat. Unde te va duce această obsesie pentru el? Nu din cauza Emiliei trebuie

să-ți faci griji, ci a Lyndei.

- Şi de unde ştii c-aş avea o astfel de obsesie, cum o numeşti?

- Se vede, draga mea. Te trădează fiecare expresie a feței, fiecare inflexiune a vocii. Aş fi încântat dac-ai avea aceleaşi reacții şi pentru mine.

- Ba n-ai fi deloc. Doar eşti hotărât să rămâi burlac încă o vreme.

- Asta se-ntâmpla până să apari tu.

- Prostii! Ai şi o scuză perfectă - meseria ta. N-ar fi drept pentru soție să stea să te-aştepte în timp ce tu cutreieri lumea.

- Spui lucrurilor pe nume, Rianna. Ăsta este unul din lucrurile care-mi plac la tine.

Apariția neaşteptată a lui Martin le întrerupse discuția.

- Aici erai, Rianna! Te-am căutat peste tot. Eşti gata să mergem?

- Da.

- Emilia îți propune să stai la vilă cât noi suntem plecați, spuse Martin pe drum.

- Nu-mi pot pierde timpul stând acolo şi nu sunt nici aşa ca voi, liberă să fac plajă când doresc.

A doua zi, Emilia telefonă Riannei pentru a o invita personal, iar aceasta îi explică de ce nu putea accepta.

- Atunci, am o altă idee, continuă Emilia. Aş vrea să te însoțesc. Ti-aş putea arăta o mulțime de locuri interesante şi ți-aş putea povesti istoria lor, adică ți-aş fi ca un ghid.

- Aş putea să mă mai gândesc până la sfârşitul zilei? Te

sun eu mâine dimineață.

Când Rianna îi povesti lui Martin, acesta o sfătui imediat să accepte oferta Emiliei.

- Cunoaşte bine insula şi astfel câştigi mult timp.

- Mă surprinde că s-a oferit cu atâta uşurință să mă ia într-o călătorie de trei sau patru zile în diferite oraşe în ciuda restricțiilor care i se impun. Sau poate că restricțiile nu sunt chiar atât de mari pe cât pretinde.

- Ah, nu poți spune așa ceva despre Emilia. Este cât se poate de cinstită. Dac-ar fi fost vorba despre Lynda, te-ai fi aşteptat la cine ştie ce truc.

- Să-nțeleg că nu-ți prea place Lynda?

- Cui îi place? Ai observat aseară? A dansat tot timpul cu acel Enrico.

- Poate vroia să facă gelos pe cineva.

- Cred că pe Emilia. Enrico este unul din prietenii ei cei mai apropiați.

Rianna rămase tăcută, neştiind ce să creadă.

In ziua când iahtul a plecat din Marsala, Rianna merse în port să-i conducă. Spre surprinderea ei, când se întoarse acasă, îl găsi pe Duncan.

- Bine, dar Celestina tocmai a plecat!

- Mă-ntâlnesc cu ceilalți la Siracuza. M-am gândit să mergem împreună, din moment ce tot intenționezi să vizitezi oraşele de pe traseu până acolo.

- Nu pot. Am aranjat deja să merg cu Emilia. Imi va fi ghid.

- Emilia? Chiar crezi c-o vor lăsa părinții să meargă din

hotel în hotel cu o fată, înfruntând cine ştie ce pericole?

- Recunosc că şi eu m-am gândit la asta. Dar de ce n-ai plecat cu ceilalţi?

- Nu eram suficient de bine pregătit - cel puţin pentru standardele lui Holford. Am avut un început de răceală, aşa c-am hotărât să nu merg în această expediţie.

- Imi pare rău, Duncan, dar am aranjat deja cu Emilia. Merg în această după-amiază la vila ei.

- Atunci, ne vedem acolo.

„Duncan mă crede mult prea naivă“ se gândi Rianna după plecarea lui. „Nu putea să-i fi oferit lui Holford drept scuză doar o simplă răceală, deşi scufundătorii trebuie să fie perfect sănătoşi când coboară în adânc“.

La vila Cavallini, Emilia se arăta încântată de faptul că Rianna acceptase propunerea ei.

- Ne va însoţi mama şi va conduce şoferul. îţi poţi lăsa maşina aici şi cineva o va aduce oriunde vrei - la Siracuza dacă intenţionezi s-o foloseşti acolo. E prea târziu să pornim astăzi, dar vom pleca mâine dimineaţă devreme. Vrei să rămâi aici, noaptea aceasta?

Spre neplăcerea, dar nu şi spre surprinderea ei, Rianna constată că Lynda stătea la familia Cavallini cât timp Holford şi băieţii lipseau.

- Nu puteam sta în acea casă oribilă, doar în compania menajerei, explică Lynda.

„Casă oribilă“, se gândi Rianna indignată. Vila Aurelia pe care o închiriase Holford era probabil una din cele mai

confortabile din Sicilia, dar se abținu să facă vreun comentariu. Răspunse ceva vag, apoi merse să se plimbe prin grădină, aşa cum o invitase Emilia. Erau atât de multe alei şerpuitoare ducând în colțuri retrase, ascunse la umbra copacilor şi atâtea flori exotice a căror existență nici n-o bănuise, încât Rianna se duse înapoi în casă pentru a-şi lua aparatul de fotografiat - era păcat să nu imortalizeze toată acea splendoare, acea bogăție de culori şi forme.

- Te superi dacă-ți fotografiez minunata grădină?

- Vom fi chiar încântați. Nu te însoțesc, ca să poți fotografia ce-ți place.

Emilia era atât de amabilă şi de îndatoritoare, încât Rianna se gândi că Holford ar fi într-adevăr un bărbat norocos s-o aibă ca soție.

Se plimbă de-a lungul aleilor, fotografiind tot ce i se părea mai minunat. Deodată, după un colț, se întâlni cu Lynda şi cu Enrico. Tânărul se ridică imediat şi o salută pe Rianna, iar Lynda, cu gura întredeschisă de mirare se îmbujoră.

- Fotografiezi grădina? întrebă Enrico.

- Şi spionezi? murmură Lynda.

- Nu mă aşteptam să mă-ntâlnesc cu nimeni. Până şi grădinarii îşi fac siesta.

- Atunci, îți vom poza.

- Nu, nu, încercă Lynda să se eschiveze, temătoare. Nu ies deloc bine în fotografii.

- Prostii! Eşti foarte frumoasă. Uite, aşază-te pe bancă, iar

eu voi sta în picioare în spatele tău.

Rianna începu să râdă de acest aranjament ce amintea mai degrabă de o fotografie a unui cuplu victorian. Enrico stătea drept şi surâdea afectat iar Lynda se întoarse în profil, vădit jenată de-a fi fost surprinsă în compania lui.

- Acum e rândul tău, Rianna. Aşază-te lângă Enrico, pe bancă.

- Mă tem că aceasta a fost ultima, se scuză Rianna, uşor ruşinată de minciuna ei, dar nici nu vroia să fie fotografiată lângă Enrico şi nici n-avea încredere să încredinţeze aparatul Lyndei.

După-amiază târziu sosi şi Duncan, surprinzând pe toată lumea, cu excepţia Lyndei. Rianna era chiar supărată.

- Ti-am spus clar, Duncan, am aranjat deja să merg cu Emilia. Nu pot schimba nimic, nici să vreau.

- Şi, evident, nu vrei.

- Dacă vrei să ştii adevărul, ei bine, nu. Emilia a făcut deja rezervări la hoteluri în diferite oraşe. Cum aş putea să-i spun că vreau să merg cu tine?

- Te pricepi foarte bine să mă refuzi.

- Ascultă, Duncan. Te preţuiesc foarte mult ca prieten, dar nu încerca să mă pui într-o postură total falsă. Nu pot merge să colind oraşele şi să stau cu tine din hotel în hotel, ca şi cum ai fi fratele meu.

- Bine, plec. Dacă Holford ar fi vrut să te însoţească, nu te-ai mai fi gândit dacă se cade sau nu să staţi în acelaşi hotel.

Rianna îşi muşcă buza pentru a nu lăsa să-i scape replica

usturătoare. Cu toate acestea, remarca lui Duncan era adevărată.

- Am fost invitat la cină, dar te rog să-i prezinți Emiliei scuze din partea mea. Ne vedem în Siracuza - eventual.

Rianna rămase încă puțin pe terasă. Imediat apăru şi Lynda, zâmbind.

- Cât de crudă ai fost cu bietul Duncan!

- Ți-a povestit el sau ai ascultat ce-am discutat?

- Vai, Rianna! Cum poți spune aşa ceva? Duncan te consideră cea mai dură fată pe care a cunoscut-o.

- Mă îndoiesc. Cred că are o experiență foarte bogată cu toate tipurile de fete.

- Dar ține foarte mult la tine şi tu nu-l apreciezi. Dac-ai putea.

Lynda își întrerupse fraza şi oftă.

- Trebuie să intru, spuse Rianna, îndreptându-se deja spre casă.

- Ştii, fotografia aceea pe care mi-ai făcut-o. Ai putea să-mi dai şi mie o copie când e gata?

- îți pot da şi negativul, dacă vrei şi e chiar atât de importantă pentru tine.

- Da, da, ar fi perfect.

Singură în dormitorul care i se oferise pentru noaptea aceea, Rianna se amuză de spaima Lyndei ca nu cumva cineva să vadă acea fotografie - ea alături de Enrico. De fapt, fotografia nici nu exista, pentru că doar se prefăcuse c-o face, dar încă nu intenționa să-i spună Lyndei.

A doua zi dimineață plecară spre Selinunte şi Agrigento. Lynda nu insistase deloc să le însoțească, fapt la care Rianna nu se prea aşteptase. Şi, încă o surpriză: şoferul era Enrico. Dar, poate că asta era o metodă subtilă a Emiliei de-a putea fi în compania bărbatului dorit, sub o aparență foarte acceptabilă.

Când ajunseră la Selinunte, orice astfel de speculație îşi pierdu interesul pentru Rianna, captivată acum numai de giganticele ruine ale templelor greceşti, acea fabuloasă moştenire arhitectonică lăsată de antichitate. Emilia cunoştea istoria insulei şi se dovedi a fi un ghid excelent.

- Poate să-mi ia ani de zile să descopăr fiecare comoară a acestei insule.

- Aşteaptă să vezi Agrigento. Vei înțelege de ce noi, sicilienii, suntem atât de mândri de moştenirea primită de la greci.

în Sciacea, Enrico propuse să facă o pauză pentru a lua prânzul după care să viziteze oraşul renumit ca stațiune balneară naturală.

- Cred că romanii au fost cei care au descoperit apele cu proprietăți curative.

- Dacă mergem la țărm, s-ar putea ca iahtul Celestina să fie în port, spuse Emilia.

Rianna abia aştepta să vadă iahtul, dar nu trebuia să uite nici o clipă că şi Emilia era la fel de nerăbdătoare ca ea.

- Cel mai bun mod de-a vedea Sciacea este de pe mare, spuse Enrico în timpul prânzului, la un restaurant de pe

faleză. Mai ales noaptea, când se văd perfect clădirile urcând în trepte până la castele.

- Ah, da, castelele, adăugă Emilia. Avem timp să vizităm castelul fermecat?

- întotdeauna trebuie să-ți faci timp pentru a vizita castele fermecate, spuse Enrico, zâmbind cu tandrețe spre Emilia.

în inima Riannei, se aprinse un licăr de speranță. Poate că Enrico avea să devină soțul Emiliei, dacă aceasta va fi de acord. Dar nici Holford nu avea să renunțe atât de ușor, dacă se va putea sustrage responsabilităților față de Lynda.

Castelul fermecat era într-adevăr fascinant. O mulțime de capete sculptate zăceau pe podea, ca și cum sute de statui fuseseră decapitate. Altele erau așezate pe mici plinte, ca și cum corpurile ar fi fost îngropate până la umeri.

- Ce povești amuzante aș putea scrie! se entuziasmă Rianna.

Așa cum promisese Emilia, Agrigento a fost o adevărată revelație. „Valea Templelor“ oferea o priveliște de neuitat.

- în luna februarie, explică Emilia, totul aici e acoperit cu flori de migdal și are loc un festival la aceste ruine.

- în curând mi se va termina filmul. Sunt atât de multe lucruri de fotografiat.

- Păstrează și pentru Templul lui Zeus. Este cel mai mare din Sicilia.

Rianna citise despre uriașii înalți de mai bine de zece metri care sprijineau acoperișul, dar emoția trăită văzându-i era greu de descris.

A doua zi plănuiră o vizită la muzeu, apoi petrecură noaptea în Gela. Pretutindeni ceramică antică grecească şi mozaicuri care nicăieri în altă parte a lumii nu se păstraseră atât de bine.

Tot atunci, Rianna văzu pentru prima dată muntele Etna. îți dădea iluzia că pluteşte pe cerul albastru luminos şi că poate dispărea în orice clipă, ca un miraj, inofensiv în aparență, dar putând erupe în orice clipă, îngropând totul sub lava sa uriaşă.

- Numele „Etna“ înseamnă „munte care arde“, explică Emilia. Acum doi ani l-am văzut erupând şi transformând insula într-o făclie. Acum este din nou liniştit.

Oarecum împotriva voinței ei, Rianna trebui să se despartă de această privelişte absolut miraculoasă, dar toți o asigurară că vor mai fi multe ocazii de-a vedea vulcanul din multe alte unghiuri.

- Oare o fi ajuns Celestina? întrebă Rianna la un moment dat, ca din întâmplare.

- Nu se ştie. Este în funcție de câte scufundări fac pe traseu.

După cină, Enrico telefonă autorităților portuare şi aflară astfel că iahtul încă nu venise. Rianna trebuia să-şi mai stăpânească nerăbdarea. Desigur, era curioasă să afle cum s-a descurcat Martin, dar n-avea rost să se amăgească: ardea de dorința de a-l vedea din nou pe Holford, chiar dacă acesta avea să-şi concentreze întreaga atenție asupra Emiliei.

Capitolul 9

A doua zi dimineață, Emilia o anunță de sosirea Celestinei.

- Holford a găsit o epavă, continuă ea. Ah, mă bucur atât de mult pentru succesul lui! Intr-adevăr, figura ei entuziasmată arăta din plin Riannei cât de mult însemna reuşita lui pentru ea.

- Şi eu mă bucur. Cred că acest succes are repercusiuni şi asupra fratelui meu.

- Da, probabil că şi Martin se poate mândri cu asta.

- Sper. Ştii cumva dacă este vorba despre un vas vechi sau unul nou?

- Nu. Duncan nu ştia detalii.

- Duncan? Este aici?

- Da. A venit aseară, cu Lynda.

Vestea n-ar fi trebuit s-o surprindă foarte mult. Duncan trebuia oricum să vină şi era de aşteptat că Lynda n-ar fi rămas pentru nimic în lume singură, indiferent cât de luxoasă era vila.

Când Rianna coborî în holul hotelului, Lynda era deja acolo şi discuta cu Enrico.

- Aşadar, ai ajuns, Rianna.

- După cum vezi. Eşti foarte matinală.

- Deşi sunt îngrozitor de obosită după călătoria de ieri, n-am mai putut dormi când am auzit vestea. Crezi c-au găsit o comoară?

- Puțin probabil, dar Holford şi echipajul lui se

mulțumesc şi cu o bucată de lemn sau vreun tun vechi.

- O casetă cu bijuterii sau cu monezi de aur ar fi fost mai interesantă.

- Ar fi trebuit predată guvernului italian, interveni Enrico.

- Cât de nedrept!

Rianna îi lăsă şi ieşi din hotel, întâlnindu-se față în față cu Duncan.

- E adevărat că iahtul e în port?

- Da, dar Holford trebuie să raporteze mai întâi autorităților în legătură cu descoperirea sa şi să obțină aprobarea de a cerceta epava.

- Este vorba de un vas din antichitate sau din perioada modernă?

- Nu e vorba de o galeră romană, totuşi Holford presupune c-a fost o navă de război din secolul al şaisprezecelea sau al şaptesprezecelea.

- Te-ai întâlnit cu el de dimineață?

- Dacă te-ai fi trezit mai devreme, ai fi putut veni cu mine în port. A trebuit să mă mulțumesc cu tovărăşia Lyndei până aici.

- Cel puțin a fost o companie feminină.

- Nu este ce-aş fi ales, dacă mi s-ar fi îngăduit.

- E prea devreme ca să încerci să flirtezi cu mine. Sunt sigură, de altfel, că ai altceva de făcut.

Drept răspuns, o luă de braț şi o conduse spre limba de

pământ care făcea legătura cu peninsula.

- Nici măcar tu nu vei mai lucra azi. Se organizează o petrecere pe iaht şi te previn de pe-acum că nu voi admite să fii monopolizată de gazda noastră.

„Slabă speranţă“, se gândi Rianna tristă, „atâta timp cât în preajma lui se aflau Emilia şi Lynda“.

- Şi-acum, unde mă duci? îl întrebă cu voce tare.

- Spre fântâna Arethusei.

- Da, ştiu legenda. Era urmărită şi a scăpat transformându-se într-un jet de apă.

- Voi avea grijă să nu se-ntâmple acelaşi lucru şi cu tine.

Rianna nu răspunse, dar se gândi că există totuşi un avantaj pe care-l oferea compania lui Duncan: lipsa stresului pe care i-l genera nesiguranţa faţă de reacţiile lui Holford.

Stătea lângă balustrada fântânii privind raţele care înotau printre tulpinele de papirus şi ascultând explicaţiile lui Duncan, când instinctiv ridică privirea. De partea cealaltă a bazinului, Holford o privea cu o figură rece, serioasă, chiar supărată. în clipa aceea, Rianna îşi dădu seama că Duncan avea un braţ în jurul taliei ei şi cealaltă mână pe încheietura mâinii ei. Se priviră lung, până când Duncan, simţind că Rianna nu-l mai ascultă, îl observă pe Holford şi-i făcu semn cu mâna. Porniră amândoi spre el, ocolind bazinul, dar acesta schiţă un salut cu o scurtă înclinare a capului şi plecă în direcţia opusă.

- Acum chiar că l-am supărat pe şefu'! râse Duncan. Câte fete vrea să monopolizeze? De ce nu se mulţumeşte cu

Emilia? Şi uită că mai e şi Lynda, care se consideră marea lui dragoste?

Cuvintele lui Duncan o răniră, acum când ştia că Holford n-o iubise niciodată pe Lynda şi că, dacă va trebui să se însoare cu ea, nu va găsi niciodată fericirea pe care o merita.

Din politeţe, Rianna îl lăsă pe Duncan să-i mai arate câteva obiective importante, deşi gândul ei rătăcea în cu totul altă parte, apoi se întoarseră la hotel pentru prânz.

- A fost totul în regulă? îl întrebă ea pe Martin, care venise şi el între timp.

- în general, da. Epava e interesantă. Sperăm s-o mai găsim în acelaşi loc când vom obţine aprobarea din partea autorităţilor italiene. Marea are obiceiul de a muta resturile vaselor naufragiate şi a le acoperi. Am lăsat acolo o geamandură.

- Şi dacă găseşte altcineva punctul vostru de reper şi începe explorarea?

- Nu prea putem împiedica aşa ceva.

- Am auzit că se organizează o petrecere pe iaht, diseară.

- Da, chiar vroiam să-ţi spun. Ai filmat ceva de dimineaţă?

- Nu, am făcut doar fotografii.

- Atunci, vom merge împreună şi ne vom ocupa de partea de arheologie.

Imediat după prânz, Rianna îşi luă aparatele şi se urcă repede într-un taxi împreună cu Martin, bucuroasă că Duncan n-a reuşit să vină cu ei.

- Incepem cu teatrul grecesc, cât avem lumină bună. Apoi mergem la amfiteatrul roman şi la peşteri şi grote, sugeră Martin.

Ce bine era, se gândi Rianna să poată lucra din nou cu fratele ei, aşa cum erau obişnuiţi. Şi totuşi, îl simţea şi pe el încordat, ca şi cum era preocupat de altceva.

- Te frământă ceva? îl întrebă ea în cele din urmă.

- Poate. Ai venit cu Duncan din Marsala?

- Nu, cu Emilia, mama acesteia şi Enrico. De ce?

- Lynda a făcut unele aluzii referitoare la faptul c-ai început călătoria cu Emilia şi mama ei, apoi ai continuat în maşina lui Duncan.

- Cum naiba poate susţine o minciună atât de revoltătoare? Ea şi Duncan au călătorit împreună. In orice caz, Holford o poate întreba pe Emilia, dacă-l interesează.

- Nu e prea măgulitor ce spun, dar mi se pare că pe Holford îl interesează mai mult Duncan. In primul rând, Duncan a ales să nu participe la această expediţie. E adevărat, nu era într-o formă grozavă, dar în acelaşi timp, se pare c-a vrut să facă această călătorie pe uscat, împreună cu tine.

- Mi-a propus aceasta, dar am refuzat pentru că-i promisesem deja Emiliei că merg cu ea. Lynda era la vila familiei Cavallini. Ah, acum îmi dau seama! Bănuiesc că intenţiona să vină cu Enrico, dar planurile i-au fost dejucate pentru că acesta a mers cu noi, el a condus. Aşa că, probabil l-a rugat pe Duncan s-o aducă.

Apoi îi povesti lui Martin episodul din grădină.

- Păcat că n-ai fotografiat-o. Ai fi putut s-o şantajezi.

- Probabil de-asta se şi teme, deşi nu-mi dau seama de ce.

- Oricum, te-am avertizat.

Rianna încerca să găsească, în lumina a ceea ce aflase de la fratele ei, o posibilă explicație a ostilității din privirea lui Holford. Oare să fi fost gelos pe Duncan? Nu, era o ipoteză puțin probabilă, la care nici nu îndrăznea să spere.

Se aflau în fața peşterii Urechea lui Dionisos şi aşteptară până un grup de vizitatori se îndepărtară. Mai rămăseseră câțiva paşi în urma celorlalți, încercând efectul ecoului, după ce ghidul le demonstrase ciudata proprietate a peşterii şi le explicase cum Dionisos auzise tot ce spuseseră cei care coborâseră în peşteră. Deodată, spre surprinderea ei, Rianna auzi o voce repetând ca o incantație: „Duncan e iubitul meu, iubitul meu, iubitul meu. Duncan e cavalerul Riannei".

în clipa următoare, apăru Holford urmat de Lynda.

- încerci ecoul? O întrebă Holford pe Rianna, cu o uşoară grimasă de dezgust.

- Nu. Credeam că Lynda.

- Eu? N-am auzit nimic. Tu ai auzit ceva Holford?

- Nu contează.

Rianna înțelese perfect: Holford îşi imaginase că ea profitase de această ocazie pentru a-şi face cunoscută opțiunea. Oricum, ecoul nu reda şi vocea.

- Hai să-ncercăm toți ecoul, sugeră ea, nefiind dispusă să se lase bătută atât de uşor. Lynda ne poate arăta exact locul.

- Ah, nu, în nici un caz, răspunse Lynda grăbită. Se spune

că nu auzi nimic bun vorbindu-se despre tine dacă asculți.

- Dar nu trebuie să ții un discurs. Un singur cuvânt e de-ajuns. Sau un nume, Enrico, de exemplu. Ar avea o rezonanță bună.

- Să mergem, Holford. îmi ajunge cât am vizitat aceste locuri sumbre, spuse Lynda grăbită, ceea ce însemna că săgeata bine țintită de Rianna nimerise în plin.

Seara, Rianna merse cu Martin la bordul Celestinei. Holford nici măcar nu menționase ceva de vreo petrecere. Mai mult, nici nu apăruse. Lipseau, de asemenea, Emilia, mama ei şi Enrico.

- Ar fi trebuit să fie aici! spuse Lynda, supărată. în definitiv, se presupune că are ceva de sărbătorit.

- Poate că sărbătoreşte într-adevăr undeva, insinuă Duncan malițios, împreună cu Emilia şi grupul ei.

- Norocos individ! Comentă Martin. Fără supărare, Lynda!

- Bănuiesc că n-are nici un fel de importanță dacă Rianna se simte jignită, spuse Duncan. Ea nu-i decât sora ta.

- Aşa e, aprobă Rianna, zâmbind. Surorile sunt obişnuite cu astfel de tratamente.

După cină, Rianna profită de ocazie pentru a discuta cu Steve.

- Povesteşte-mi despre riscul explorării subacvatice. Holford îmi spune c-ar trebui să încerc şi eu să văd cum este să cercetezi adâncurile.

- Pentru oricine care e sănătos şi înoată bine, riscul nu poate fi prea mare, cu condiția să nu fie singur. Asta e tot, să

nu fii niciodată singur. De altfel, noi întotdeauna pornim câte doi.

- Şi să nu bei alcool înainte de scufundare.

- Şi nici să nu mănânci prea mult. Oricum, nu se pune problema în cazul tău. Holford nu admite pentru început decât scufundarea cu tub de oxigen.

Rianna încercă să aducă în discuție tragedia lui Jack Patterson, dar încă nu ştia cum.

- Fratele meu este foarte strict în privința respectării regulilor. Este conştient de responsabilitatea pe care o are: pe de o parte, trebuie să înregistreze rezultatele activității voastre extrem de laborioase, iar pe de altă parte, trebuie să aibă grijă de echipamentul foarte scump cu care lucrează.

- Cred că, de fapt, eşti îngrijorată din cauza fratelui tău pentru că este cameraman şi ştii ce s-a întâmplat cu Jack. Ştii despre soțul Lyndei, nu-i aşa?

- Am auzit ceva, dar nu foarte mult.

- Mă tem că vina a fost în totalitate a lui. Obişnuia să bea prea mult, chiar dacă nu înainte de scufundări.

- Ce s-a întâmplat de fapt?

- In primul rând, a încălcat flagrant regula şi a coborât în adânc singur. Nu i s-a remarcat absența decât după aproximativ o jumătate de oră de la plecare. In locul acela adâncimea era de aproximativ şaptezeci de picioare, aşa c-ar fi trebuit să se ridice repede la suprafață. Holford şi Duncan au plecat imediat în căutarea lui, dar se pare că indica, prin semne, că totul e în regulă. După aceea, totul a devenit

confuz. Steve făcu o pauză, gânditor, şi-şi aprinse o ţigară. Duncan a urcat la suprafaţă şi întreaga responsabilitate a revenit lui Holford. Se epuizase aerul din cilindrul lui Jack, aşa că trebuia să se folosească amândoi de-al lui Holford.

- Dar cum se poate realiza aşa ceva?

- Foarte uşor. Se trece furtunul de la unul la celălalt, dar trebuie să-ţi controlezi respiraţia şi anume să expiri când urci, apoi să inspiri de două ori, ţinându-ţi respiraţia a doua oară. Se pare că, la un moment dat, în timp ce urcau la suprafaţă, Jack şi-a pierdut cunoştinţa, iar Holford trebuia să-l aducă în cel mai scurt timp posibil şi cu toate acestea nu prea repede, pentru a nu-i afecta plămânii.
Imediat ce Jack a fost ridicat la bord, mi-am dat seama că era pierdut. Ne-am străduit toţi; am făcut tot ce-a fost omeneşte posibil - am telegrafiat la spitalul din oraşul cel mai apropiat şi l-am dus acolo, dar murise cu mult timp înainte de a ajunge.

- Dar n-a fost vina lui Holford.

- Categoric nu, dar el face în continuare prostia de a se învinui. Jack încălcase toate regulile. în plus, când Holford a încercat să-l salveze, era practic întuneric. Nu se coboară niciodată în adânc noaptea, decât în caz de urgenţă.

- De fapt, Holford şi Duncan şi-au riscat viaţa încercând să-l salveze pe Jack.

- Aşa este, dar nu te gândeşti la aşa ceva când încerci să-ţi salvezi un coechipier.

- A fost o anchetă?

- Două. Una în Borneo şi cealaltă în Singapore. Din păcate, Holford a refuzat să facă uz de singura dovadă care l-ar fi scutit complet de responsabilitatea sa. Jack a lăsat o scrisoare în cabina lui. A căzut dintr-un buzunar în timp ce-i strângeam lucrurile. Nu era adresată lui Holford sau altcuiva, aşa c-am citit-o. Lynda vroia să divorțeze şi Jack presupunea că vrea să se mărite cu Holford; în consecință şi-a pus capăt zilelor.

- Vrei să spui că s-a sinucis?

- în cele din urmă, asta a fost, deşi ar fi putut duce foarte uşor la moartea altora. I-am dus biletul lui Holford şi, ca un prost, l-a distrus. Nu vroia s-o amestece pe Lynda în povestea asta şi-i şi displăcea faptul că unul din membrii echipei sale alesese.

- Mulțumesc că mi-ai spus.

Rămase tăcută, dându-şi seama acum mai bine ce putere de şantaj avea Lynda. în lipsa acelei scrisori, Holford nu se putea împotrivi.

- Ce puneți aici la cale? Se auzi vocea Lyndei, atât de aproape, încât Rianna se întreba dacă nu cumva aceasta ascultase discuția lor de câtva timp.

- Cum să te aruncăm peste bord şi-apoi să te facem să reapari ca o nimfă la fântâna Artheusei, răspunse Steve.

- Ce soartă îngrozitoare! Dar pentru Rianna ce plănuieşti?

- Poate că un zbor uşor prin aer până pe pământ.

La întoarcere, Martin conduse fetele până la hotel.

- Ce plictisitor a fost! se plânse Lynda.

- Ce spui tu este foarte puțin măgulitor, bombăni Martin.

- Ce să fac, mi-a lipsit Holford! Unde naiba o fi fost?

- A luat masa cu câteva persoane influente cu relații la autoritățile portuare şi la Departamentul de Arheologie din cadrul guvernului italian, pentru a trata în legătură cu descoperirea făcută, anunță Steve.

- Şi de ce nu mi-ai spus de la început?

- Pentru că, draga mea Lynda, m-am gândit că e mai amuzant să te las să faci tot felul de supoziții.

- Ceea ce a fost valabil şi pentru Rianna.

- Nu, nu, eu n-am fost chiar atât de curioasă sau deranjată de absența lui Holford.

- Sigur că nu, din moment ce l-ai avut pe Duncan lângă tine, ca de altfel mereu.

Duncan şi Jeffrey rămaseră pe iaht, iar Martin însoți fetele la hotel. Rianna primi la recepție un bilet.

- E de la Emilia, îi şopti ea lui Martin, după ce citi repede cele câteva rânduri. Spune că-i pare rău că n-a mai rămas, dar a trebuit să plece la Palermo.

- Ce-o fi cu ei de-au dispărut atât de grăbiți?

- Afaceri, bănuiesc.

- Afacerile sunt în Marsala, nu în Palermo.

- E adevărat. Ii voi spune şi Lyndei, ca să nu-şi mai facă griji inutile gândindu-se că Holford hoinăreşte cine ştie pe unde cu Emilia.

La auzul veştii, în ochii Lyundei se aprinse o scânteie ca de triumf. Abia a doua zi Rianna înțelese semnificația acelei bucurii.

Se afla împreună cu Martin la muzeu, să vadă monezile pentru care Siracuza era renumită, deşi unele dintre ele fuseseră descoperite în Selinunte. Nu se permitea accesul a mai mult de doisprezece vizitatori o dată, care erau încuiați în încăpere, ca măsură extremă de securitate.

Rianna contempla încântată delicatețea cu care monezile erau gravate: capete de zei şi zeițe desenate până în cele mai mici amănunte.

- Este uluitor cu câtă minuțiozitate sunt lucrate, şopti Rianna extaziată. Uită-te la aceşti patru cai, sunt redați perfect.

- Vechii artizani îşi ştiau bine meseria. în plus, trebuie ținut cont că au ajuns la această realizare desăvârşită fără ajutorul mijloacelor moderne de astăzi.

Rianna ridică privirea, uimită, recunoscând vocea lui Holford.

- îşi făureau ei înşişi instrumentele, continuă acesta, examinând mai departe una dintre monezile din casetele de sticlă, ca şi cum nici n-ar fi observat prezența ei. Mă îndoiesc să fi avut cel puțin o lupă.

- Singurul lor instrument de precizie trebuie să fi fost vederea perfectă, intră în joc Rianna.

O privi zâmbind, atât de aproape de ea, încât îi atinse brațul.

- Nu mă aşteptam să te întâlnesc aici, spuse Rianna, furioasă pe ea însăşi de a nu fi găsit o replică mai spirituală.

- Credeai c-am chefuit noaptea trecută?

- Ar fi fost posibil.

- Ce-ar fi spus ceilalți băieți dac-ar fi fost aşa? Nu te însoțeşte Duncan, ca de obicei?

- Nu. Probabil are ceva mai important de făcut decât să se țină după mine - ca de obicei.

Timpul de vizitare pentru grupul lor expirase şi erau conduşi acum într-o încăpere alăturată şi de acolo pe un coridor. Holford rămase lângă ea cât străbătură una din galeriile cu sculpturi.

După câteva minute, li se alătură şi Martin.

- Am obținut aprobarea de a fotografia unele sculpturi când această parte a muzeului e închisă publicului. Aşa că, Rianna, notează datele referitoare la aceste piese.

Rianna îşi imagină că Holford avea să se retragă după ce ea îşi scoase carnetul, gata să înceapă să noteze, dar dimpotrivă, îi dicta chiar el o mulțime de explicații referitoare la fiecare obiect de artă.

- Voi veni mai târziu cu tot ce-mi trebuie, hotărî Martin şi se îndepărtă pentru a mai face unele fotografii.

Rianna intenționă să-l urmeze, dar Holford întinse mâna s-o oprească.

- Rianna, vreau să ştiu ceva, dar vreau adevărul. Il iubeşti pe Duncan?

- E treaba ta? răspunse ea, complet nepregătită pentru o întrebare atât de directă.

- Da. Inţeleg c-ai aranjat să călătoreşti împreuna cu el la Siracuza.

- Cine ţi-a spus?

- Imi pare rău că Duncan n-a fost cinstit cu mine. Nu era nevoie de acel pretext ca să nu vină cu noi.

- N-am avut nici un amestec. Era răcit şi tu ar trebui să ştii cel mai bine că principala condiţie este starea de sănătate perfectă.

- Aşa ţi-a spus? Şi chiar era răcit? Mie mi-a spus cu totul altceva, şi anume că l-ai rugat să te însoţească în această călătorie pentru a-ţi arăta punctele de interes.

Rianna era atât de furioasă, încât cu greu se stăpâni să nu-l pălmuiască.

- Ce-aş putea să-ţi spun care să te facă să crezi ceea ce nu vrei să crezi? Da, Duncan s-a oferit să mă însoţească, dar am refuzat. Am venit cu Emilia, mama ei şi Enrico. întreabă, dacă vrei să ştii adevărul.

- Ştii foarte bine că nu-i pot întreba. Emilia este la Palermo la o audiţie. îşi doreşte să devină cântăreaţă, dar tatăl ei n-ar accepta pentru nimic în lume o astfel de carieră pe care o consideră dezonorantă pentru familia lor. Lynda mă asigură că ea a venit cu ei, iar tu ai mers cu Duncan.

- Şi am stat împreună cu el la diverse hoteluri de pe traseu, nu-i aşa? De ce nu te interesezi la acele hoteluri ca să te convingi c-am stat amândoi chiar în aceeaşi cameră?

Acum înţelesese pe deplin bucuria din privirea Lyndei. Nu era nimeni care să-i poată infirma versiunea. Nu era nimeni, deocamdată, se gândi Rianna, dar mai devreme sau

mai târziu, Holford tot va afla adevărul, şi-atunci îl va face să regrete amarnic fiecare cuvânt pe care-l rostise, îl va face să.

Holford continua să vorbească. La început cuvintele lui trecură pur şi simplu pe lângă ea, apoi, treptat, căpătară sens.

- . Păcat că n-am ştiut de la început că Duncan este cel de care te simţi atrasă. Poate c-ar fi trebuit să prevăd. Dar am fost un prost, un mare prost. Mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine şi dac-aş fi avut cea mai mică speranţă că ţii puţin la mine aş fi trimis-o înapoi pe Lynda. Este mai puternică decât pare, dar împreună am fi reuşit s-o înfruntăm. Imi pare rău, Rianna. Nu te voi mai deranja. Să uităm complet ce s-a întâmplat în această dimineaţă.

După care dispăru pe o străduţă îngustă. Rianna rămase ţintuită locului, dorind zadarnic s-alerge după el, să-l implore să mai spună totul o dată.

De ce-a trebuit să se lase pradă mâniei? De ce nu i-a spus calm, cât se poate de serios, că nu-l iubeşte pe Duncan? De ce a trebuit să-i arunce în faţă cuvinte care să-l doară?

- Arăţi de parc-ai văzut o stafie, spuse Martin, revenind după un timp. Unde e Holford?

- S-a dus.

Cuvintele acestea aveau pentru ea rezonanţa unui dangăt funebru. Se simţea pustiită. Prin faţa ei trecuse într- adevăr o stafie - cea a dragostei pierdute. Nu, nu pierdute, ci alungate în mod absurd, într-un acces de furie lipsit de sens.

Capitolul 10

Rianna bătea la maşină câteva articole când Martin veni la sfârşit de săptămână la Casa Rosa. De când se întorsese din Siracuza, adică de aproximativ opt săptămâni, vizitase o mulțime de locuri, în special pe cele care nu intrau în circuitul turistic obişnuit.

- Ce veşti ai? o întrebă Martin.

- Destul de bune. Câteva articole de călătorie sunt acceptate în broşura de anul viitor. Reportajul realizat la pivnițele cu vinuri ale familiei Cavallini va fi cumpărat de producătorii seriei „Vinurile lumii“, iar câțiva producători de emisiuni de televiziune sunt interesați de orice materiale inedite - iar eu am o mulțime.

- Bravo. Contul nostru bancar e aproape la limită, aşa că ne-ar prinde bine o infuzie de capital.

- Ah, mai e ceva. Departamentul local al educației doreşte unul din filmele noastre cu antichități greceşti şi romane, dacă adăugăm un comentariu interesant referitor la istoricul lor. Am făcut deja mare parte din acest comentariu, dar mai trebuie să caut unele date.

- în afară de muncă, n-ai mai făcut nimic? Cum te-ai distrat?

- Am mers mult cu maşina, am fost de câteva ori invitată la vila familiei Cavallini. Apropo, presupun că ştii.

- Că Emilia s-a logodit cu Enrico? Da, vestea a ajuns şi pe iaht. Nu ştiu cum a reacționat Holford, dar am impresia că nu avea intenții serioase în legătură cu ea.

- Dar tu?

- Nu ştiu. Am fost conştient că n-am nici o şansă.

- Şi Emilia a fost acceptată pentru a lua lecţii de canto. Tatăl ei n-ar fi fost niciodată de acord, dar se pare că Enrico o va încuraja să cânte în cadrul unor recitaluri şi poate concerte.

- Păcat că se pierde o voce atât de frumoasă. Ar fi fost o Tosca sau o Carmen grozavă.

- Ai mai văzut-o pe Lynda? Presupun că este tot în Siracuza. Se pare c-a făcut cunoştinţă cu un american care locuieşte la acelaşi hotel. Nu se ştie cât va dura, dar deocamdată nu ne mai deranjează cu prezenţa ei. Nu m-ai întrebat nimic despre Duncan.

- Presupun că e ocupat, la fel ca voi toţi.

- Şi nici despre Holford.

- Nu mă-ndoiesc că şi el e foarte ocupat. Aţi mai găsit vreo bucată de epavă?

- Suficient ca s-o identificăm ca fiind o corabie din anii 1550, în care am găsit arme şi ceea ce mi se pare cel mai interesant, articole de uz cotidian, de exemplu farfurii, cuţite, căni din cositor, câteva săbii şi o minunată pipernţă, folosită, fără îndoială, la masa căpitanului.

Rianna petrecu seara împreună cu Martin la unul din hotelurile din centrul Marsalei şi anume hotelul Bolzano. Martin îl alesese, deşi ar fi preferat oricare altul în locul acestuia, unde îl întâlnise prima oară pe Holford.

In ultimele luni se concentrase numai asupra muncii ei,

încercând să-l uite pe bărbatul de care se îndrăgostise atât de nebunește. Cu toate acestea, îi revenea destul de des în gânduri.

- Inchirierea Vilei Aurelia a fost o irosire de bani. N-ați prea folosit-o.

- Poate că Holford a închiriat-o pentru Lynda.

- Cum şi-a putut închipui c-o va interesa vila când voi toți sunteți plecați?

- Cred că acum s-a lămurit în privința ei. Niciodată n-am înțeles de ce o tolerează. Ştiu că e văduva lui Jack, dar, din ce mi s-a povestit, căsătoria aceea oricum se destrăma.

- Să sperăm că va fi ocupată mai mult timp cu acel american, sugeră Rianna pe un ton vesel, deşi sufletul ei era copleşit de mâhnire dându-şi seama că, fără cele două presupuse rivale, i-ar fi fost mai uşor să ajungă la inima lui Holford dacă între ei n-ar fi existat acea prăpastie de netrecut.

Deşi compania lui Martin îi făcea plăcere, se simți uşurată când acesta trebui să se întoarcă la Siracuza, pentru că-i amintea prea mult de Holford.

Abia când se întoarse în camera ei după ce-l conduse, văzu pe măsuța ei de toaletă un pachet ambalat neglijent. înăuntru era un coral mare cu o mulțime de ramificații delicate. Tocmai se gândea ce gest frumos făcuse Martin aducându-i un astfel de dar, când observă un bilet pe care aproape că-l aruncase împreună cu ambalajul.

„Un cadou din Siracuza. Holford speră că-l poți folosi cumva, făcându-ți un colier sau altceva ce-ți place“.

Era scrisul lui Martin, dar era oare acel cadou ramura de măslin pe care Holford i-o întindea, sau un suvenir de rămas bun? Privi lung acea suprafață lucioasă pe care se reflecta lumina şi ochii i se umplură de lacrimi inutile şi hotărî să fotografieze coralul pe un fundal de culoare verde închis.

îşi amintea de discuția cu Holford, atunci când acesta venise acasă la ea şi se-ntreba dacă nu cumva îi interceptase greşit cuvintele; poate că fata la care făcuse aluzie era chiar ea, nu Emilia.

îşi dădu seama că Duncan nu fusese un adevărat prieten. N-ar fi trebuit să-l lase s-o pună într-o postură neplăcută față de Holford.

La sfârşitul săptămânii primi o scrisoare de la Martin, prin care îi spunea că poate veni în Siracuza pentru a asista la un spectacol de balet la teatrul grec.

Până acum, Rianna evitase de a mai merge la Siracuza, pentru simplul motiv că nu vroia să se-ntâlnească întâmplător cu Holford sau cu Duncan, sau cu oricare din ceilalți. Se hotărâse însă să meargă pentru acest spectacol. Deşi ar fi putut ajunge acolo într-o singură zi, intenționă să facă un ocol prin Etna, să rămână acolo o noapte şi să filmeze tot ce-i place. Oraşul era interesant şi-şi promisese să revină, încă de când îl văzuse prima dată. Fotografie castele, palate, casele oamenilor simpli, discutase cu aceştia, îşi cumpărase chiar şi un şal ca acelea pe care femeile de-acolo îl purtau în mod tradițional.

Se făcuse seară când în sfârşit ajunse în Siracuza.

- Credeam că nu mai vii, o întâmpină Martin la hotelul

unde urma să stea.

- Nu m-am grăbit şi am făcut fotografii pe drum. Ce ştii despre spectacol?

- E o companie din Neapole. Pe lângă aceasta, mâine are loc şi un festival al mării, curse de ambarcațiuni, focuri de artificii.

- Numai tu eşti pe țărm? Sunt pe iaht, ceilalți?

- Cine ai fi dorit să te întâmpine? Duncan? Holford?

Cinară târziu, într-un restaurant.

- De data aceasta Lynda nu te va mai deranja. E plecată într-o croazieră cu iahtul americanului, împreună cu câțiva prieteni ai acestuia.

- Sper că este un iaht mai mare decât Celestina, comentă Rianna.

Vestea, însă, o bucură.

Pentru a nu se suprapune cursei de ambarcațiuni, spectacolul de balet a fost amânat cu o zi.

Când Martin şi Rianna sosiră, teatrul grecesc era aproape plin cu spectatori. Reprezentația începuse deja când se ridicară pentru a permite câtorva întârziați să ajungă la locurile lor. Spre surprinderea Riannei, unul dintre aceştia era chiar Holford care se aşeză lângă ea, zâmbindu-i.

- îmi pare rău c-am întârziat, şopti el nereuşind să spună mai mult pentru că începuse deja cealaltă variațiune.

în următoarea scurtă pauză, Rianna încercă să găsească un subiect inofensiv de conversație.

- Mulțumesc pentru coral.

- Mă bucur că nu l-ai trimis înapoi.

- Să-l trimit înapoi?

A trebuit să aştepte următoarea pauză pentru a continua.

- De ce să fi trimis coralul înapoi? Nu era pentru mine?

- I-am spus lui Martin să mi-l aducă înapoi dacă nu vrei să-l primeşti.

Rianna tăcu; se gândi bine la semnificația acelei instrucțiuni pe care Martin n-o îndeplinise.

- Asta înseamnă că. Dacă n-aş fi primit coralul. Atunci.?

- Fireşte. M-am gândit c-ar fi o laşitate din partea mea să nu mai încerc încă o dată.

- Mă bucur că l-am păstrat, şopti ea, încercând cu greu să-şi stăpânească bucuria.

Mâna lui i-o cuprinse pe a ei. Mai întâi, Rianna simți că explodează de atâta nebună fericire, apoi se linişti treptat, ca şi cum ar fi găsit în el o oază de calm şi seninătate.

Mai urma un scurt balet după pauză, dar Holford o conduse până la nivelul superior al amfiteatrului.

- Vor mai fi ocazii în care vom asista la spectacole de balet într-un teatru grec, spuse el. Momentul acesta, însă, este unic, dragostea mea.

Se contopiră într-un sărut deopotrivă pasional şi tandru, învăluiți de misterul acelei nopți şi al acelui loc în care istoria se repeta perpetuu.

- Ti-am mărturisit că te iubesc, că m-am îndrăgostit de tine aproape din ziua în care te-am cunoscut. Acum, aş vrea să te aud pe tine.

- Chiar ai nevoie de cuvinte?

- Da.

- Nu e suficient coralul?

- Nu. Vreau s-aud cuvintele.

- Holford, cum ai putut fi atât de orb? Credeam că ai o legătură cu Lynda.

- Asta a fost doar în imaginația ei.

- Apoi, am crezut că eşti atras de frumoasa Emilia.

- Stai puțin! Ce părere aveai despre mine? Nu sunt un donjuan!

- Ce contează ce părere am din moment ce te iubesc?

- Aşa e mai bine. In sfârşit, ai spus-o.

Rămaseră îmbrățişați până când aplauzele spectatorilor anunțară sfârşitul spectacolului, apoi merseră încet până în locul în care Holford îşi lăsase maşina.

- Ceea ce totuşi nu înțeleg la Emilia, spuse Rianna, este de ce a plecat aşa, deodată, la Palermo? Nu ştia de acea audiție?

- Cred că ştia, dar s-a folosit de excursia la Siracuza ca pretext pentru tatăl ei. Cel puțin, acum s-a împăcat cu ideea că fiica lui va cânta în public din plăcere, nu pentru a-şi câştiga existența.

- Mă bucur pentru ea. Ar fi fost păcat să se piardă aşa o voce. Dar. mă întreb dacă nu cumva Martin mă caută.

- Probabil că s-a întors deja în oraş. Poți să-i mulțumeşti pentru ajutor.

- Ce fel de ajutor?

- M-a asigurat că nu te interesează Duncan. Te rog să mă

ierți pentru acele acuzații, dar eram nebun de gelozie văzându-te atât de apropiată de el. în plus, Martin mi-a sugerat că, dac-aş fi mai direct, aş putea să te determin să ieşi din turnul în care simțul datoriei şi responsabilitatea muncii pe care o faci te-au exilat.

- Mă bucur să aflu că frații pot fi uneori atât de utili.

Era trecut de miezul nopții când au ajuns la hotel, dar Martin încă îi aştepta, răbdător.

- Era şi timpul să apăreți. Acum nu mai aveți nevoie de mine. Noapte bună.

înainte de a pleca, îşi îmbrățişă îndelung sora şi dădu mâna cu Holford.

- Trebuie să te întorci pe iaht?

- Da, cu Martin. Dar Celestina nu e departe.

- în toată această zăpăceală, am uitat să te-ntreb de epavă.

- Avem timp mâine pentru asta. întregul proiect a mers foarte bine. Vom putea recupera câteva obiecte pe care muzeele italiene vor fi fericite să le aibă. Noapte bună, iubito. Nu-mi place să te las aici, dar nu-l mai pot lăsa pe Martin să mă aştepte.

Rianna adormi cu greu. Inima ei înălța ode de bucurie pe care numai dragostea împărtăşită o cunoaşte.

A doua zi dimineața, un chelner îi transmise un mesaj telefonic: era rugată să meargă imediat în port, unde o aştepta o barcă.

Luă un taxi, torturată de temeri. Duncan o aştepta, cu o figură gravă.

- Ce s-a întâmplat?

- Un mic accident, dar cred că totul va fi bine.

- Holford? Sau Martin?

- Amândoi, răspunse el încordat, pornind barca spre iaht.

- Ce fel de accident?

în minte îi răsunau cuvintele Lyndei: „Se pare că Holford are ghinion cu cameramanii".

- Este posibil ca Martin să fie prins în carena epavei.

- Şi Holford?

- A coborât să-l salveze. E şi Jefrrey acolo.

Rămase tăcută, luptându-se să nu cedeze lacrimilor, până când ajunse la bordul Celestinei unde o întâmpină Steve.

- E grav?

- Incă nu. Mai pot rămâne acolo destul de mult, dar va deveni presant.

- Sunt la adâncime mare?

- Nu; aproximativ cincizeci de picioare, ceea ce înseamnă că au o marjă de timp înainte de a fi nevoie să se oprească pentru decompresiune. Martin şi Jeffrey sunt acolo de mai puțin de o oră, iar Holford a coborât doar de o jumătate de oră.

- Totuşi, ce s-a întâmplat?

- Marea nu rămâne niciodată la fel, de aceea epavele devin uneori inaccesibile. Nisipul şi scoicile sunt deplasate de curenți şi am înțeles că o bucată de lemn l-a blocat pe Martin în carenă. Astfel de accidente nu pot fi prevăzute.

După puțin timp, Duncan coborî şi el. Cele zece minute

care trecură până când Steve anunță în sfârşit nişte semnale, păruseră ca nişte ore pentru Rianna. Nervii ei erau încordați la maximum. Cine va apărea? Şi în ce stare? Soarta nu putea fi atât de crudă încât să-i smulgă de lângă ea pe cei doi bărbați la care ținea cel mai mult. Holford îi spusese deja că marea este de neînduplecat şi are putere absolută.

- Linişteşte-te Rianna, o încurajă Steve cu blândețe. Pentru ca totul să fie în regulă, nu trebuie forțat şi grăbit nimic.

Jeffrey apăru primul la suprafață.

- Sunt sănătoşi. Holford a reuşit să-l scoată pe Martin din spațiul în care era blocat.

- Mai funcționează cilindrul de aer al lui Martin?

- Din câte ştiu eu, da. Oricum, ceilalți doi au cilindrii plini.

Jeffrey lipăi zgomotos pe punte, golind într-un recipient cu apă dulce mostrele de specimene cu care venise la suprafață. Cum putea cineva să se ocupe de acele creaturi, când trei semeni de-ai săi se aflau în pericol? Apoi, Rianna îşi dădu seama că, atunci când ai o meserie ca a lor, trebuie să înveți să-ți îndeplineşti mecanic măruntele sarcini cotidiene.

Urmă Duncan. Sigur, Rianna n-ar fi dorit să i se întâmple nimic rău, dar venirea lui nu avu darul să-i liniştească temerile cu nimic.

Apoi, apăru Martin cu aparatul mare de filmat subacvatic, pe care Duncan îl ajută să-l dea jos.

- Slavă Domnului! şopti Rianna.

- Cureaua de la cilindrul meu cu aer s-a prins de o bucată de lemn care ieşea în afară. Mi-a fost teamă să trag prea tare şi nici nu vroiam să deteriorez aparatul de filmat, apoi am rămas imediat blocat.

Rianna simți o imensă uşurare, dar nu se putea linişti atâta timp cât Holford nu apărea. în sfârşit, urcă şi acesta, surprins s-o vadă pe punte.

- Mulțumesc pentru că l-ai salvat pe Martin, şopti ea, venind către el şi sărutându-l, aşa ud cum era, cu costumul şiroind de apă.

Mai târziu, după ce toți au fost supuşi unui examen medical de către Steve, Holford veni să se aşeze lângă Rianna, sub prelata de pe punte.

- A fost neglijență din partea lui Martin? îl întrebă ea.

- Nu. Se putea întâmpla oricui, mai ales pe epave. Stâlpii de susținere sunt dislocați, uneori rupți. Martin a reuşit să filmeze acea parte a vasului pe care nu avusesem cum s-o vedem, aşa că tot răul a fost spre bine.

- Nu cred că voi vrea să cobor vreodată în adâncuri.

- Dar e obligatoriu. Cum vei înțelege problemele cu care se confruntă soțul tău dacă nu explorezi din când în când împreună cu el?

- Asta e prima dată când aud vorbindu-se de un soț. Intenționezi, aşadar să te căsătoreşti cu mine?

- Cam la aşa ceva mă gândeam.

- Cred că e o idee bună, dar va trebui să mă mai gândesc.

- Gândeşte-te chiar acum, până nu te arunc în mare.

- Nemilos, după câte văd. Bine, lasă-mi câtva timp pentru a învăța să fac scufundări, ca să-ți fac plăcerea.

- Aşa-i mai bine.

Rianna nu avu totuşi voie să facă scufundări decât după un antrenament zilnic de înot şi după un examen medical riguros, dar şi atunci, la început numai cu tubul de oxigen, în ape puțin adânci şi doar pentru cinci minute.

Toți îi povestiseră despre lumea de vis a adâncurilor, dar abia acum trăise şi ea pe deplin acea fascinație.

Se simțea în deplină siguranță, pentru că la capătul celălalt al „cordonului de ajutor" era Holford. Acesta îi făcu semn să privească în sus: soarele strălucea, trimițându-şi razele în adâncuri. Deasupra ei era într-adevăr acea „boltă de chihlimbar". Nu însă de fiecare dată marea aşternea la picioare şi covorul de perle.

Abia când simți că Holford trage cordonul, pentru a-i da semnalul de ridicare la suprafață, îşi dădu seama cât de greu îi vine să se despartă de acea lume mirifică de vis - tăcută, frumoasă, plină de provocări.

în seara aceea, Holford venea la cină la hotelul în care locuia ea. îmbrăcându-se, Rianna îşi aminti de cerceii din chihlimbar pe care promisese să nu-i mai poarte decât când va fi sigură de dragostea lui Holford.

Acesta îi observă imediat.

- Aşadar, sunt din nou amândoi!

- Ce şarlatan! Să te prefaci că-l arunci în mare!

- Sper să-ţi servească drept lecţie să nu mă mai provoci.

Rianna îi arătase deja fotografiile color pe care le făcuse coralului primit de la el.

- Martin crede că una din aceste fotografii ar fi o copertă excelentă pentru cartea la care lucrezi.

- Coral, chihlimbar, perle, şopti Holford. Giuvaieruri dăruite de mare. Trebuie să-ţi găsesc un chihlimbar în adâncuri şi poate şi un şirag de perle, dacă găsesc un anumit tip de stridii.

- Cu timpul, poate că voi reuşi şi eu să găsesc perle.

- S-ar putea să ne uimeşti pe toţi cu descoperirile tale. Eşti o elevă bună, dar mai ai multe de învăţat.

- In legătură cu scufundările şi cu marea?

- In legătură cu majoritatea lucrurilor - inclusiv în legătură cu mine.

- Da, ştiu că eşti o enigmă totală. Imi va lua o viaţă să te cunosc.

- Două vieţi. Fiecăruia din noi îi va trebui o viaţă întreagă pentru a descoperi iubirea celuilalt.

Suna într-adevăr minunat, se gândi Rianna. Era fericită să-şi petreacă viaţa descoperind mereu câte ceva din iubirea lui.

Sfârșit